

Proleter DEVİRİMÇİ DURUŞ

Devrimler tarihin lokomotifidir!

Aylık siyasal dergi

ISSN: 2147-4028

Ocak-Şubat 2022 Sayı: 101

Fiyatı: 3 TL

“Uyan artık uykudan uyan” diye seslenir “enternasyonal” marşı. “Uyan esirler dünyası”! “Esirler dünyası” işçiler, köylüler, ezilen halklardır; yani emeğiyle-alınlarıyla geçinenlerdir.

Onların “esareti” sadece fiziksel sömürüyle sınırlı değildir ne yazık ki... Şairin dediği gibi “pranga”, yalnız ayaklara değil, bilinçlere de vurulmuştur.

Köleliğin en ağır, en kahredici olanı, “gönüllü kölelik”tir. Egemenler daha rahat sömürebilmek için, bilinçleri dumura uğratmaya her daim özel bir önem vermiş, büyük çaba harcamıştır. Çoğu kez dini argümanlarla, kimi zaman da “vatan-millet” naralarıyla halkı aldatmışlardır. Elbette baskı ve şiddet hiç bir zaman eksik olmaz. Şiddetin varlığı olmadan “rıza”yı üretmezler çünkü.

İnsanlığın ileriye doğru yürüyüşü, dini hurafelere, gerici önyargılara vurulan darbelerle gerçekleşti. Rönesans, aydınlanma ve siyasal devrimler dönemi böyle açıldı... Sadece ayaklara değil, asıl olarak beyinlere vurulan kölelik zincirleri kırılı kırıla tarihsel ilerlemeler sağlandı.

Ne var ki tarih dümdüz bir çizgide ilerlemiyor. Zikzaklar yapıyor, geriye dönüşler yaşıyor... ‘90’lı yıllardan itibaren böyle bir dönemin içindeyiz. Öyle ki adına “yeni Ortaçağ” denilen bir gericileşme yaşandı; “vahşi kapitalizm” dönemini aratmayan sömürü biçimleri hortladı. Ama bu dönemde bile direnişler bitmedi. Ardından yeniden halk ayaklanmaları, devrimler patlak verdi.

Sosyalizmin geçici yenilgisi üzerinden emperyalist-kapitalist sistemin sahte zaferinin yıldızları döküldü. Bu sistemin insanlığın ilerici değerlerine düşman, gerici yüzü çok net biçimde ortaya çıktı. Ve buna tepkiler bir çığ gibi büyümeye devam ediyor...

Sayfa 2’de sürüyor

Bizleri kurtaracak olan KENDİ KOLLARIMIZDIR!

Bizleri kurtaracak olan KENDİ KOLLARIMIZDIR!

2022 yılına bu koşullarda girdik. Dünya-nın dört bir yanında direnişler, ayaklanmalar, çatışmalar yaşanıyor. Yeni yılın ilk günleri de meydanlar protesto gösterileriyle doluydu.

Son iki yıldır koronavirüs salgınına bahane eden egemenler, halkın üzerindeki baskı ve denetimi daha da arttırdılar. Uzun yıllar mücadeleler sonucu elde edilmiş hak ve özgürlükler tırpanlandı. Yaşamak, sadece nefes alıp-vermeye indirildi. İnsanın sosyal bir varlık olduğunu unutturmaya, biraraya gelmelerini durdurmaya çalıştılar. Üstelik paralı hale getirilen sağlık sistemiyle yoksulları-yaşlıları ölüme terktiler. İlaç tekellerinin kar amaçlı ürünlerini “şifa” diye dayattılar. Ama ne hastalık bitti, ne de ölümler...

İki yılı aşkın süredir bitmeyen bir pandemi dönemi yaşıyoruz. Yeni varyantlarla hastalık sürekli yayılıyor ve can almaya devam ediyor. Bu, emperyalist-kapitalist sistemin hastalığıdır. Ve sistem değişmediği sürece, hastalıkları da bitmeyecektir...

Salgının verdiği sıkıntılar yetmezmiş gibi, her yerde işsizlik, yoksulluk çığ gibi büyüyor. Zengin ile yoksul arasındaki uçurum, hiçbir dönem bu boyutlara ulaşmadı. Buna bir de astronomik zamlar eklendi. Halkın alım gücü sürekli düşerken, temel ihtiyaç maddelerine zam üstüne zam geliyor. Hem de bu soğuk kış günlerinde doğalgaza, elektriğe yapılan zamlar, halkı soğuktan-hastalıktan kırılmakla baş başa bırakıyor.

Yılın ilk günü fahiş doğalgaz zammı ile karşı karşıya kalan ve buna tepki gösteren Kazakistan halkı sokakları doldurdu. Zengin petrol ve doğalgaz kaynaklarına sahip olmalarına rağmen neden bu kadar yüksek fiyat ödediklerini sordular haklı olarak. Geçmişte Sovyetler Birliği'ne bağlı bir cumhuriyet iken elde ettikleri sosyal hakların birer birer budanmasıyla geldikleri noktaya isyan ettiler. Günlerce süren protesto eylemlerinin ardından devlet zamları geri çekti ve hükümet istifa etti. Ancak halkın isyanı bitmedi.

Elbette bu durumu kendi çıkarları doğrultusunda kullanmak isteyen emperyalist güçler ve işbirlikçileri olacaktır. Tıpkı Arap ayaklanmalarında, hatta Gezi Direnişi'nde olduğu gibi... Fakat bu durum, halkın isyanının gerçek nedenlerini ortadan kaldırmıyor. Kazak halkı da sosyalizmin kazanımlarının gaspına, baskıcı yönetime, artan yoksullaşmaya, hayat pahalılığına tepkiliydi. Son zamlar bardağı taşırdı ve tepkiler ayaklanmaya dönüştü.

Yeni yıla zam tufanıyla giren ülkelerin başında Türkiye geliyor. Hem de yüzde 130'u bulan fiyat artışlarıyla Türkiye tarihinin zam rekorları kırılıyor.

Zam furyası, geçen yılın son aylarında başlamıştı. Dövizdeki fırlayışla birlikte iğneden ipliğe her şeye zamlanmıştı zaten. Erdoğan yönetimi piyasaya döviz sürerek TL'nin değer kaybını frenledi. Ne var ki, zamlar geri alınmadı. Halk zamların geri alınmasını beklerken, yeni ve astronomik zamlarla karşı karşıya kaldı.

Halkın önemli bir kesimi uzunca bir süredir doğalgaz ve elektrik faturalarını ödeyemiyor. 2021 yılında yaklaşık bir milyon ailenin doğalgazı kesilmiş durumda. “Askıda fatura”larla bu vahim tabloyu hafifletmeye çalıştılar; ama “sadaka”nın kurtuluş olmadığı bir kez daha görüldü. Son bir ay içinde iki bebek soğuktan öldü. Elektrik ve doğalgazı kesmek, halkı ölüme baş başa bırakmak demektir. Bu duruma isyan etmemek mümkün mü?

O yüzden Erdoğan, sokağa çıkmayı düşünenleri “15 Temmuz”la tehdit ediyor. Muhalefet de “biz zaten kimseyi sokağa çağırmıyoruz” diyerek Erdoğan’a güvence veriyor. İktidarı-muhalefetiyle tüm düzen partileri, halkın zamlara duyduğu tepkiyi bastırmaya çalışıyorlar.

“Uyan artık uykudan uyan” dizeleriyle başlayan Enternasyonal marşı, “bizleri kurtaracak olan kendi kollarımızdır” diye devam eder. Ne hükümet, ne muhalefet; ne erken ya da baskın seçim!.. Bizi kurtaracak olan tek şey; kendi gücümüzdür! Başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçi kesimlerin, ezilen halkların birlikte mücadelesidir.

AKP-MHP yanlısı sendikaların bile tutuşması boşuna değil! Metal TİS'leri bunun ilk göstergesi olacak. Metal işçisi yeni “fırtınalar” yaratmaya hazırlanmalıdır! Onu işçi sınıfının diğer blokları, memurlar, emekliler, öğrenciler izlemelidir! Yapılan zamları da, Erdoğan yönetimini de geriletecek olan tek kuvvet budur.

Okurlara...

Merhaba,

Yeni yıla yeni zam sağanağı ile girdik. Elektrik ve doğalgaz başta olmak üzere temel ihtiyaçlara yapılan astronomik zamlar, açlık ve soğuk tehlikesi ile halkı başbaşa bıraktı.

Buna karşın memur ve emekli maaşları, TÜİK'in enflasyon oranı olan yüzde 36'nın bile gerisinde kaldı. Aralık ayında “tarihi zam” olarak duyurulan asgari ücret ise, işçilerin eline daha geçmeden eriyip gitti.

Emeklinin en düşük maaşı 2500 TL olacak diye “müjde” veren Erdoğan'ın sadece cumhurbaşkanlığından aldığı maaş 100 bin TL'nin üzerinde. Çifter çifter maaş alanlar da cabası... Zengin-yoksul uçurumu hiç bir dönem bu kadar büyümemiş, yoksulluk bu kadar yaygın ve derin olmamıştı...

Her şey gibi matbaa ürünleri de zamlandı. SEKA'yı kapatan AKP, kağıdı da ithal etmek zorunda bıraktı. Dövizdeki her artış otomatikman zam olarak yansıyor. Hatta kağıt sıkıntısı çekileceği, kitap-dergi basamaz hale gelineceği söyleniyor. Böyle olunca dergimizin matbaa ve posta masrafları da ikiye katlandı.

Ama biz dergimize zam yapmak istemiyoruz. İşçi-emekçi okurlarımız zaten zor günler yaşıyor. Onun için sayfa sayımızı arttırarak iki aylık çıkarmaya başladık. Dileriz bu durum uzun sürmez.

Tüm zorluklara rağmen okurlarımızın yeni yılını kutluyor; “en güzel yıllar kavgasını verenlerin olsun” diyoruz.

Gündemdeki konulara ilişkin yazıları dergimiz sayfalarında bulabilirsiniz.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

101. Sayıda

3	Sen karşı çıkmadıkça
4	HDP binasına faşist saldırı
5	Metal'de grev kararı
6	Asgari ücrete “zam” aldatmacası
7	“Asgari değil insanca yaşam” eylemleri
8	Sokağa eyleme genel greve
9	“Sokağa çıkmayın”cılar yine görev başında
10	Erken seçim çağrıları üzerine
11	Şili'de solcuların seçim zaferi
12	Yeni bir turnusol: Helalleşme, hesaplama
13	Tarikat yurtları kapatılsın
14	“Öncülük” mü, “Artçılık” mı
16	Analarımız, yoldaş analarımız
17	Adana'da 19 Aralık katliamı yıldönümü etkinliği
18	Kazakistan'da kitleler sokakta
19	Garibe Gezer hapishanede katledildi
20	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
22	Şubat'ta atılan tohum
23	AKP'li yıllarda Türkiye'nin genel tablosu-I

Yayın Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Çağdaş Büyükbaş

Adres: Mecidiyeköy mah. Ayfer sk. No: 10/5 Asım Bey Ap. Şişli/ İst. Tel: 0538 777 99 01, devrimcidurus@gmail.com, proleterdevrimcidurus2.org

Baskı: Berdan Matbaacılık, Davutpaşa cad. Güven San. Sit. C Blok No: 215-216 Topkapı/İst. Tel: (0212) 613 1211, ISSN: 2147-4028, Yayınevi sertifika no: 48918

YEDİVEREN YAYINLARI Yerel Süreli Yayın Sayı: 101 Ocak-Şubat 2022, 3 TL(KDV %0)

Erdoğan, 4 Ocak günü yaptığı konuşmada CHP'ye "sakın sokağa çıkmaya kalkışmayın! 15 Temmuz'da ne olduğunu unutmayın!" diye bağırdı. Kılıçdaroğlu hemen cevap verdi: "Biz zaten hiç sokağa çağırmadık ki!"

Hükümetiyle, muhalefetiyle düzen partilerinin bulunduğu nokta tam olarak burası işte: Kitleler "görünmez" olmalı ki, sömürü düzeni devam etsin!

Göz göre göre

Artık hiç bir şey gizli kapaklı yapılmıyor; her şey gözlerimizin önünde olup bitiyor.

Erdoğan faiz hakkında konuştuğu

Şehmuz Özkan, Süleyman Soylu ile çektiği fotoğrafını internete koyunca serbest bırakılıyor.

TÜİK'in açıkladığı bütün rakamlar gerçeklikten öylesine kopuk ki, kimseyi inandırmıyor. Bağımsız akademisyenlerin oluşturduğu ENAG'a göre yıllık enflasyon yüzde 82 civarında, TÜİK'in açıklaması ise yaklaşık yüzde 36'da kaldı. **TÜİK, rakamlarına artık kendisi bile inanmadığı için, "üzerimize kalıyor" diyerek, her yıl asgari ücret belirlenmeden önce açıklaması gereken "asgari geçim tutarı"nı açıklamayacağını söylüyor.**

Rezervi eksi 56 milyar doları aşmış olan Merkez Bankası'nın kar ettiğini duyuruyorlar.

sessizce seçimleri bekle, sandık önüne konulduğu zaman oyunu kullan, AKP'yi gönder, kurtul!

Gerçekten de oy kullanmak, bu kadar büyük bir "sihirli değnek" olabilir mi?

Üstelik de daha ortada bir seçim tarihi bile yokken... Dahası, CHP (ya da HDP) seçim tarihini yakınlaştırmak, devleti seçime zorlamak için tek bir adım bile atmazken... Ama aylardır "erken seçim olur mu, olmaz mı" tartışmaları içinde kitleler beklemeye zorlanıyor.

Aslında bu "bekleyiş" in öyle stabil bir süreç olmayacağı da biliniyor. Zamlar peşpeşe yağmaya devam edecek; gıda krizinin de eklenmesiyle açık bir açlık krizi de eklenecek; kullanılmayan köprülerin, havaalanlarının garanti ödemeleri takır takır yapılacak; şeriatçı söylemler artacak; kadın ve çocuk cinayetleri, tecavüzleri, saldırıları hız kesmeyecek; yandaşlar yeni ayakkabı kutularını dolduracak; zenginler servetine servet katacak...

Muhallif partilerin kadroları, geçmişte "damat" tarafından söylenmiş bir sözle atıfla "Şubat Ocak'tan, Mart Şubat'tan daha kötü olacak" deyip duruyorlar.

Büyük edebiyatçı Marquez'in Kırmızı Pazartesi romanının içinde gibiyiz: Her şey daha kötü olacak! Bunu muhalefet sürekli ifade ediyor, ama durumu değiştirmek için tek bir adım atmıyor. Kitlelerin de kurbanlık koyun gibi başına gelecekleri beklemesi isteniyor.

"Godot'yu bekler" gibi bekleyelim; peki sonuç? 2021'in ilk sekiz ayında 914 bin abonenin doğalgaz aboneliği kesilmiş. Peki 2022'de -seçimin olacağı iddia edilen Haziran ayına kadar- daha kaç abonenin elektrik ve doğalgazı kesilecek; kaç daha kirasını ödeyemediği için evden çıkartılacak; kaç emekli daha halk ekmek kuyruklarında kahırla ağlayacak; kaç işsiz intihar edecek, kaç çocuk açlık-tan-soğuktan ölecek?...

"CHP'ye oy ver, kurtul!"

Bütün bu süreci atlatıp seçimlerde de AKP'nin yenilip CHP'li bir koalisyon hükümetinin kurulduğunu varsayalım: Peki bu çözüm olacak mı? Elbette hayır!

Tıpkı Yunanistan'da Syriza'nın yaptığı gibi, kurulacak olan yeni hükümet "enkaz devraldık" edebiyatının arkasına saklanacak ve sömürü düzenini sürdürecektir.

Gözlerden gizledikleri en önemli gerçek şu: Sömürü düzeni Erdoğan'la başlamadı, onun gitmesiyle de bitmeyecek. Elektriğe yapılan fahiş zamlar, elektrik

Sen karşı çıkmadıkça...

Gelir dağılımındaki uçurum, servet ile sefalet arasındaki devasa fark, her geçen gün büyürken, bunun bedeli açlık-işsizlik-evsizlik olarak kitleleri kuşatma altına alırken, bir avuç kanemicinin nasıl büyük bir sefahat içinde yaşadığını bütün açıklığıyla görüyoruz. İşçi ve emekçilerin tek dayanağı, tek güvencesi yine kendisidir. Üretimden gelen gücünü kullanmak, taleplerini direnişlerle, grevlerle ifade etmek, sokağa çıkıp haykırmak... Ekonomik ve siyasi saldırıları, hak gasplarını, yaşamı dayanılmaz hale getiren ağır sömürü koşullarını ancak böyle geriletebilir.

zaman dövizin yükseleceğini biliyor; faiz hakkında konuşuyor, döviz yükseliyor. Dolar 18 lirayı aşınca yine Erdoğan konuşuyor; o konuşurken Merkez Bankası piyasaya dolar sürüyor; dolar bir gecede 10 liraya kadar düşüyor. Çıkan haberlere göre Demirören, beşli çete ve diğer yandaşlar, 18 liradan döviz satıyor, düşük kurdan geri alıyor; bunlar gözönünde yapıyor.

Yapılan "operasyon" o kadar belirgin ki, dövizdeki inişten tedirgin olup bankasındaki doları satmak isteyen sıradan birisi, telefondaki banka uygulamasına bile giremiyor; sadece yandaşlar bu fiyattan dolar satın alabiliyor. Ve **Maliye Bakan Nebati, "yoksulları çarptılar" diyor pervasızlıkla.** Hani şu, "sizin kaybedeceğiniz bir maaş, ben servetimi kaybederim" sözleriyle yoksulları aşağılayan, o maaşı kaybetmenin bir işçi için ölümcül sonuçlarını umursamayan Bakan Nebati...

Ardından "kur garantili mevduat" adını verdikleri yeni bir uygulama getiriyorlar. Zenginlere verilecek olan "kur garantili faiz"i kitlelere ödeyeceklerini anlatıyorlar.

Artık Türkiye'nin uyuşturucunun merkez ülkesi olduğu açıktan konuşuluyor; **kokain taşıyan uçağın sahibi**

Örnekler öylesine çok ki... Her gün üzerimize yağıyor bu türden sözler, uygulamalar, saldırılar, hak gaspları... Üstelik fütursuzca, aklımızla alay ederek, en kötü, en kaba haliyle gözümüze sokarak...

Gelir dağılımındaki uçurum, servet ile sefalet arasındaki devasa fark her geçen gün büyürken, bunun bedeli açlık-işsizlik-evsizlik olarak kitleleri kuşatma altına alırken, bir avuç kanemicinin nasıl büyük bir sefahat içinde yaşadığını bütün açıklığıyla görüyoruz. Saklamaya bile gerek görmüyorlar.

Egemenler ve yöneticiler cephesinden sömürü, saldırganlık, nobranlık, zalimlik öylesine pervasız bir hal almış durumda ki, toplumun dokusu da bozuluyor. Tek tek insanlar ya kendi yaşamlarında bu korkunç tablonun bir parçası haline geliyor ve toplumsal yozlaşmayı büyütüyorlar; ya da büyük bir çaresizlik içinde, kaybettiklerinin farkında olarak çözümsüzlüğün girdabında boğuluyorlar.

"Godot'yu bekler" gibi

Bu kadar ağır sömürü ve saldırı girdabından kurtulmak için, kitlelere tavsiye edilen tek şey seçimler: **Sabırla ve**

piyasasını elinde tutan Sabancı Holding'in işine ya- rıyor. Ücretlerin düşük tutulması, en çok on binlerce işçiyi çalıştıran Koç Holding'in karına kar katıyor.

Bu nedenle **AKP'nin yerine gelecek olan dü- zen partisi de, başlangıçta küçük ve göstermelik bazı iyileştirmeler yapsa bile, gerçekte patronla- rın temsilcisi olarak bu sömürü düzenini sürdür- ren adımlar atacaklar.** Tıpkı Ekrem İmamoğlu'nun İstanbul'da toplu ulaşım en yüksek ve en sık zam- ları yapan belediye başkanı olması gibi... Hem de sosyal bir hak olarak ücretsiz ya da indirimli olması gereken toplu taşıma araçlarında.

Elbette 20 yıla uzanan bir AKP yöneti- minin yarattığı yorgunluktan kurtulmak önemli ve bazı noktalarda nefes aldırıcı ola- caktır. Ancak AKP'nin gidişi bir "kurtuluş" de- ğildir, "sonrası bahar-bahçe" gibi bir yanılsama yaratılmamalıdır.

Hayat hakkımız mücadele gücümüz kadardır

Hangi parti yönetiyor olursa olsun, "kurtuluş"u sağlayacak tek unsur mücadele gücümüzdür. İşçiler üretimden gelen gücünü, kitleler sokağın gücünü kullanarak mücadele ettiklerinde, sorunlarına ger- çek çözümler bulabilirler.

Öncelikle, "Merkez Bankası'nda para kalmadı", "ekonomik kriz sadece Türkiye'de yok, bütün dünya etki- leniyor" gibi söylemlerin bir hükmü yoktur. Basit bir örnek: Kullanılmayan köprülerin ya da havaalanları- nın garanti ödemelerine ayrılan para işçilere dağıtıl- sa asgari ücret yoksulluk sınırının üzerine rahatlıkla çıkabilir.

En kötü ülke ekonomisinde bile, kitleleri refaha çıkartacak kaynak vardır; Türkiye için bu çok daha fazla geçerlidir. Öyleyse, önemli olan tek şey, bu kay- nağın kimlerin elinde olduğu ve nasıl kullandığıdır.

Egemen sınıfların ve hükümetlerin en büyük korkusu, kitle hareketidir. Kazakistan'da kitle- ler yüzde 50'lik akaryakıt zamları üzerine so- kaklara dökülünce, Erdoğan'ın hemen CHP'yi ve kitleleri tehdit etti. Orada yaşanan bir hare- ketin, Türkiye'de yüzde 130 elektrik zammına öfkeli emekçileri sokağa dökmesinden duydu- ğu korkuydu bu.

Mesela metal işçilerinin TİS'lerinin tıkanmış olduğu bu günlerde, 2 Ocak günü İzmir'te yapı- lan miting, önemli bir gövde gösterisidir. "Metal fırtınası"nın etkileri hafızalarda halen tazey- ken, metal işçisi greve gitme kararlılığını ortaya koyarak, istediği zammı alabilir.

Asgari ücretin beklenenden daha yüksek açık- lanmasının sebebi de budur. Kurdaki yükseliş nede- niyle yaşadığı aşırı yoksullaşmaya öfkelenen emekçi- lere bir soluklanma yanılsaması oluşturma çabasıdır.

Kapitalist sistem, patronların işçileri iliklerine kadar sömürdüğü bir sistemdir. Burjuvazinin aza- mi kar etmesi, işçilerin ölümüne çalıştırılması ve ölmeyecek kadar yemesi ile mümkündür ancak. Bu nedenle, **yaşadığımız yoksunluklar ve zorluklar zenginlerin "acıması", "vicdan azabı duyması" ya da "insafa gelmesi" ile bitmez. "Hakkımızı**

helal etmiyoruz" dediğimizde, zalim güçten düşmez. Bu sömürücü sisteminin devamını sağla- makla, burjuvazinin karını güvence altına almak- la görevlendirilmiş olan düzen partileri (muhalet- fet partileri dahil), yasaları yoksullara "acıyarak" çıkartmaz.

Muhalefet partileri emekçilerin temsilcisi değildir. Sarı sendikalar, işçi sınıfının çıkar- larını korumak için uğraşmazlar. Onların tek görevi, işçi ve emekçilerin mücadelesi yüksel- diği zaman, işçi dostu bazı cümleler kurmak ve demagojilerle mücadelenin ateşini söndür- mektir. Tıpkı 23 Kasım'da yükselen kitle eylemle- rinin ardından başka bir yerde değil de Mersin'de miting kararı alan; bu mitingde "Erdoğan istifa" sloganını attırmayan; İstanbul'da yapılacak bir mi- tingi ise belirsiz bir tarihe erteleyen CHP gibi. Tıpkı korona günlerinde işçiler hem sömürüye hem de korona salgınına karşı çaresizce mücadele etmeye çalışırken "ortadan kaybolan", bugünkü ağır sömü- rü koşullarını tek bir mitingle geçiştirmeye çalışan DİSK gibi...

İşçi ve emekçilerin tek dayanağı, tek güven- cesi yine kendisidir. Üretimden gelen gücünü

kullanmak, taleplerini direnişlerle, grevlerle ifade etmek, sokağa çıkıp haykırmak... Ekonomik ve si- yasi saldırıları, hak gasplarını, yaşamı dayanılmaz hale getiren ağır sömürü koşullarını ancak böyle geriletebilir.

Çünkü **yaşam hakkımız mücadele gücümüz kadardır. Mücadele etmediğimiz koşulda, kim- se bize yaşam hakkı tanımayacaktır.**

Bahçelievler HDP binasına faşist saldırı

İstanbul'da HDP Bahçelievler ilçe binasına silahlı ve bıçaklı saldırı düzenlendi, bir HDP'li bıçakla yaralandı.

28 Aralık günü ilçe binasına giren saldırgan, önce "üye olmak istiyorum" dedi; ardından kendisine ikram edilen çayı oradakilerin üzerine fırlatarak "sizi öldürmeye geldim" diye bağırdı. Bu sırada 2 adet silah ve bir bıçak çıkardı. HDP'liler karşı koyarak, saldırganın elinden silahları ve bıçağı aldılar. Arbede sırasında bir kişi bıçakla yaralandı.

Saldırgan HDP binasından kaçarak kendini bir dükkanın içine attı. Dükkanın önünde barikat oluş- turan HDP'liler, saldırganı tutuklaması için polisi çağırdılar. Fakat polis, olay yerine yaklaşık 3 saat sonra geldi. HDP İstanbul İl Eşbaşkanı İlknur Birol, HDP İzmir İl Örgütü'ne 17 Haziran günü yapılan silahlı saldırıyı ve Deniz Poyraz'ın öldürülmesini hatırlattı ve şunları söyledi:

"Saldırgan oldukça profesyonel, hem bıçağı hem de silahı aynı anda kullanacak kadar pratik. Katliam amacıyla geldiği aşikar. Bu planları bugüne kadar halkın örgütlü gücüyle nasıl bertaraf ettiy- sek, bunun gibi planları da bozacağız."

Saldırının tam da İzmir'de katledilen Deniz Poyraz'ın mahkemesinden bir gün önceye denk gelmesi, ırkçı-faşist planların boyutunu gösteriyor. Saldırgan Muhammed Eren Sütçü'nün Bayburt Ülkü Ocakları Derneği'nde çekilen fotoğraflar da, bu saldırının arkasında kimlerin olduğunu ve hangi amaçların güdüldüğünü ortaya koyuyor. Üstelik HDP'lilerin polis çağırarak teslim ettikleri saldırgan, katliam girişiminde bulunmamış gibi adli kontrol şartıyla serbest bırakıldı. Bir kez daha bu kişilerin devlet tarafından korunduğu-kollandığı ortaya çıktı.

Saldırının ardından HDP'nin çağrısıyla 2 Ocak günü HDP binasının önünde bir eylem gerçekleştirildi. Eyleme Proleter Devrimci Duruş'un da içinde yer aldığı, devrimci-demokrat kurumlar katıldı.

Polisin saldırılarına rağmen dağılmayan kitle, yeniden biraraya gelmeyi başardı. Gösteriye katılan kurumlar adına yapılan konuşmalarda saldırıya tepki gösterildi ve devletin tutumu teşhir edildi.

HDP'ye artan saldırılar karşısında tüm devrimci demokrat kesimlerin birlikte tavır alması, faşizme karşı omuz omuza durması, yaşamsal önemdedir.

METAL İŞÇİLERİ grev kararı aldı

MESS ile yapılan ve 130 bin metal işçisini ilgilendiren toplu sözleşme görüşmelerinin tıkanması üzerine, metal sektöründen örgütlü bulunan sendikalardan Türk Metal-İş, grev kararı aldı.

MESS ile Türk Metal-İş arasında anlaşmazlık konularından birisi zam teklifi. Metal patronlarının zam teklifi yıllık bazda yüzde 50.45. Sendika ise, ilk altı ay için yüzde 29,57, ikinci altı ay için yüzde 36, yıllık bazda ise yüzde 76 oranında zam istiyor. Bunun dışında MESS patronlarının dayattığı, metal işçilerinin kazanılmış haklarını gaspetmeye dönük maddeler de var toplu sözleşme masasında. Bunların başında 3 yıllık sözleşme imzalanması geliyor. Yanısıra ikramiyelerde kısıtlamalar, esnek ve güvencesiz çalışma dayatması, “deneme süresi” adı altında güvencesiz çalışmanın meşrulaştırılması da söz konusu. Türk Metal-İş, bu taleplerin de zam talebi kadar önemli ve vazgeçilmez olduğunu belirtiyor.

Sözleşme sürecinin tıkanmasının ardından, sendika 2 Ocak günü İzmir’te bir miting gerçekleştirdi. Binlerce kişinin katıldığı miting, metal işçisinin öfkelerini göstermesi bakımından önemliydi. Binlerce işçinin haykırdığı coşkulu ve öfkeli sloganlar, hem metal patronları hem de sendikalar açısından bir uyarı anlamını taşıyordu.

Metal işkolunda örgütlü DİSK’e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikası (BMİS) ise, 14 ve 18 Ocak’ta toplam 10 işyerinde grev kararı alındığını açıkladı. BMİS, daha önce olduğu gibi bu yıl da grevlerin “güvenlik” gerekçesiyle ertelenebileceğini, fakat bu keyfi kararları tanımayacaklarını duyurdu. Türk Metal-İş’in de aynı kararlılığı göstermesini istedi.

2015 yılında yaşanan “metal fırtınası”nın etkileri hafızalarda canlılığını koruyor. 2015 Mayıs ayına damgasını vuran “metal fırtınası”nda, işçiler sadece patronlara karşı değil, işbirlikçi-faşist Türk Metal’e karşı ayağa kalkmıştı. BMİS’in uzlaşmacı tutumuna karşı da tepkilerini ortaya koydular. Günlerce süren fiili grev ve işgal eylemleriyle taleplerini büyük oranda kabul ettirdiler. Bu nedenle başta Türk Metal olmak üzere sendikalar işçilerin tepkisini almamaya çalışıyor ve daha temkinli davranıyorlar. Grev kararı almaları, mitingler düzenleyip öfkeli konuşmalar yapmaları, metal patronlarına meydan okumaları vb. bununla bağlantılıdır. Fakat önemli olan aldıkları kararların arkasında durabilmeleri. Bu da ancak metal işçisinin sendikalar üzerinde kuracağı baskıyla mümkün olabilecek.

Metal işçisi bir taraftan ağır ekonomik krizin, enflasyonun, zamların etkisini doğrudan hissediyor. Buna ek olarak metal sektörünün artan sömürü koşulları ve esnek-güvencesiz çalışma dayatmaları canlarını yakıyor. Son aylarda tüm dünyada otomotiv sektörünü doğrudan etkileyen “çip krizi” yüzünden metal sektöründe işçi kıyımları ve çalışma şartlarının ağırlaşması tehlikesi yaşanıyor.

Bütün bunlar, metal işçisinin TİS’lerinde yaşanan tıkanmayı daha önemli hale getiriyor. İşçiler ilk tepkilerini İzmir mitinginde ifade ettiler.

Bu TİS sürecinde, patronların ağır sömürü koşullarını dayatmaları da, sendika ağalarının işçileri kolayca satması da mümkün olmayacak gibi görünüyor. “Metal fırtınası”nın gücü, tüm işçi sınıfına yol göstermeye devam ediyor.

Kınık’ta maden ocağında patlama

İzmir’in Kınık ilçesindeki kömür madeninde 18 Aralık

günü bir patlama ve göçük meydana geldi. Polyak Enez madeninde meydana gelen patlamada 56 işçi yaralandı. Şirketten yapılan açıklamada, “oluşan basıncın etkisiyle güçlü hava ve toz akımı neticesinde patlamanın meydana geldiği” ifade edildi. Patlamanın ardından işçiler madene inerek çalışmaya devam ettiler.

Bağımsız Maden İşçileri Sendikası, yaralı işçilerin vücudunda yanıklar olduğunu, kol ve parmakları kırılan, beyin kanaması geçiren işçiler olduğunu açıkladı. Patlamada ölüm olmadığı için hem devlet hem de şirket durumu hafifsetmeye çalışıyorlar; ancak işçilerin ciddi biçimde yaralanmış olması önemli bir durum. Keza yeterli denetimin yapılmadan yeniden çalışmanın başlamış olması da, riski artıran bir unsurdur.

18 Aralık günü yaşanan patlamada ölen bir işçinin olmaması sadece tesadüftür; madenlerin denetimsiz biçimde ve ölüm riski taşıyarak çalıştığı gerçeğini değiştirmemektedir. Bu nedenle madenlerde yaşanan her türlü “kaza”, gerçekte patronların ve devletin bilinçli tercihlerinin sonucudur.

Ankara’da öğrenciler gözaltına alındı

Barınamıyoruz Hareketi tarafından Ankara Ulus’ta yapılmak istenen eylem için İstanbul ve İzmir’den yola çıkan öğrenciler, 12 Aralık günü Ankara girişinde ve Ankara merkezinde gözaltına alındı.

Günler öncesinden eylemi yasaklayan devlet, öğrencileri Ankara girişinde durdurdu ve geldikleri illere geri dönmelerini dayattı.

Bunu kabul etmeyen öğrenciler direndi. Polis ve jandarma saldıracak öğrencileri gözaltına aldı.

Bu gözaltıları protesto etmek için Yüksel Caddesi’nde eylem yapmak isteyen öğrencilere polis bir kez daha saldırdı. 150’ye yakın öğrencinin gözaltına alındığı öğrenildi. Öğrencilerin bir gün sonra serbest bırakıldığı açıklandı.

DTCF’de faşist saldırı

Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih Coğrafya Fakültesi’nde faşistler, 21 Aralık günü yemekhane çıkışında üniversite öğrencilerine saldırdı. Saldırıda yaralanan bir öğrencinin sağlık durumunun iyi olduğu belirtildi. Öğrenciler, “Faşizme karşı omuz omuza” sloganlarıyla kampüsten toplu çıkış yaptı. Faşistler daha önce de Cebeci Kampüsü’nde 12-14 Aralık günlerinde üniversitelilerin yapacağı foruma saldırmışlardı.

Asgari ücrete “zam” aldatmacası

Aralık ayının sonunda 2022 yılı için asgari ücretin net 4 bin 253 olacağı açıklandı. Hem de “tarihi zam” diyerek... Yüzde 50.5 oranında zam yapılmıştı ve bu oran Türkiye tarihinde bir ilkti! Oysa **Türkiye’de asgari ücret ülke düzeyinde 1974’ten itibaren belirleniyor. Ve bu süre içerisinde yüzde 80, yüzde 110 düzeyinde bile artışlar yapılmış.** Bırakalım öncesini, AKP’nin işbaşına geldiği 2002 başında da yüzde 59,8’lik bir artış yapılıyor. Ama bu artışlar, yüksek enflasyon ve azalan alım gücüyle eriyip gidiyor.

Dolayısıyla **yapılan zammın yüzdesi veya ücretlerin ne kadar arttığı önemli değil! Önemli olan halkın alım gücüdür.** Aldığı ücretle, yaşamsal ihtiyaçlarını ve sosyal aktivitelerini karşılayabiliyor olmasıdır. Asgari ücrete yapılan artıştan çok daha fazlası temel ihtiyaç ürünlerine yapılmışsa, zamlı ücret daha işçinin cebine girmeden erimiş demektir. Nitekim 2022 asgari ücret zammı da öyle oldu.

Türk-İş’in araştırmasına göre gıda fiyatları son bir yılda yüzde 54,96 oranında artmış durumda. Türk-İş gibi işbirlikçi bir sendika bile, asgari ücrete yapılan zammın üzerinde bir fiyat artışı olduğunu söylüyor. Gerçekte ise yüzde 100’lerin üzerinde artışlar söz konusu. Markete, pazara giden her işçi, bunu görüyor. Bugün aldığını ertesi gün aynı fiyata alamıyor. Başta gıda olmak üzere en temel ihtiyaçların dahi ithal edildiği bir ülkede, fiyatlar da döviz üzerinden belirleniyor. Türk Lirası, ABD Doları karşısında dünyada en çok değer kaybeden para birimi oldu. **Geçen yıl bir asgari ücretli 380 dolar alabilirken, asgari ücretin 4 bin 253 TL olarak açıklandığı gün, 270 dolar alabiliyordu. Yani zamlı haliyle asgari ücret geçen yılın tam 110 dolar altında kaldı.** Geçen yılın seviyesine gelebilmesi için 6 bin TL alması gerekiyordu. Demek ki gerçekte zam yapılmadı, aksine asgari ücret daha da düşürülmüş oldu.

Asgari ücret Aralık sonunda belirlendi fakat işçinin eline zamlı haliyle Ocak sonunda geçecek. Ama yeni yıla başta elektrik ve doğalgaz olmak üzere iğneden ipliğe herşeye astronomik zamlarla girdik. Dahası, benzine yapılan zamlar, tüm ürünlere ek zam olarak yansıtacaktır. Böyle olunca asgari ücret daha işçinin cebine girmeden eridi. Eskiden *“kaşıkla veriyor, kepçeyle alıyor”* deniyordu; şimdi daha vermeden kepçe kepçe alıyorlar...

Asgari ücret, azami sorun

Asgari ücret hesaplamalarının, 4 kişilik bir ailenin bir aylık “asgari geçim”i üzerinden yapıldığı söylenmektedir. Bu durumda, asgari ücretin en az yoksulluk sınırı olarak belirlenmesi gerekir. Oysa,

Asgari ücretin en az yoksulluk sınırı olarak belirlenmesi gerekir. Oysa, yapılan zammın ardından ortaya çıkan rakam, 4 kişilik bir aile için “açlık sınırı”nın bile altında kalmaktadır.

yapılan zammın ardından ortaya çıkan rakam, 4 kişilik bir aile için “açlık sınırı”nın bile altında kalmıştır. Bugün sendikaların hazırladığı raporlara göre **açlık sınırı 4 bin 500 civarında, yoksulluk sınırı ise 13 bin liranın üzerinde. Bu koşullarda, bir ailede iki asgari ücretli çalışanın olması bile yoksulluk sınırına ulaşmaya yetmiyor.** Yani bir işçi ailesi, sağlıklı beslenme, barınma, ısınma, giyinme koşullarından yoksun olarak yaşamaya mahkum ediliyor.

Yeni belirlenen asgari ücret, işçilerin geçim sorununu çözmediği gibi, çok daha ağır sorunları beraberinde getiriyor.

DİSK-AR’ın 2022 için yaptığı asgari ücret araştırmasına göre;

1- Türkiye’de artık asgari ücret ortalama ücret haline geliyor: 2021 yılında asgari ücretin biraz üzerinde ücret alanların çok büyük bir bölümü, 2022 yılında asgari ücret alacaklar.

2- Asgari ücrete yüzde 50,5 oranında zam yapılırken, memur ve emeklilere resmi enflasyonun altında (yüzde 30 ya da daha altı oranda) zam yapılması, asgari ücreti “ortalama ücret” haline getiriyor.

3- Ücretli çalışanların yaklaşık yüzde 18’i (3,4 milyon işçi) asgari ücretin altında ücret alıyor. Kadın işçilerin ise yüzde 25’i asgari ücretin altında ücret alıyorlar. Bin 500 TL’den daha az ücretle çalışan işçi sayısı 1,7 milyon. Asgari ücret altında ücret alanların oranı, yeni zammın ardından daha da büyüyecektir. Asgari ücreti yüksek bulan patronlar, “daha düşük ücret ya da işten çıkma” dayatmasında bulunacaklar.

Türkiye’de yaklaşık 10 milyon işçi, asgari ücretin biraz altında ya da biraz üstünde ücret alıyor. Asgari ücretin açlık sınırının bile altında kaldığını söylemiştik.

Yeni dönemde, çok daha fazla sayıda insan, bu açlığa mahkum edilmiş durumda.

Kazançtan fazla kayıp var

Yeni asgari ücretin belirlenmesinin ardından ilk kayıp AGİ (Asgari Geçim İndirim) konusunda ortaya çıkıyor. İşçilerin düşük ücretlerin yanında küçük bir katkı olarak gördükleri AGİ, asgari ücrete eklenerek yokediliyor.

Ücreti yükseltmenin en temel yolu olan mesailer de, işçiler için “gelir” değil, “kayıp” haline geliyor. Çünkü işçiler mesaiye kaldıkça, hem gelirlerinden vergi kesintisi yapılıyor, hem de mesailerle artan ücret nedeniyle, girdikleri vergi dilimi yükseldiği için kayıpları artıyor. 2002 yılında ilk vergi dilimi asgari ücretin 15-16 katıydı. Yıllar içinde bu pay sürekli azaltıldı. 2021 yılında ilk vergi dilimi, asgari ücretin 6,7 katına kadar geriledi. Bu durum, asgari ücretlinin yılın ikinci yarısında ikinci vergi dilimine girmesine ve ücretlerinin düşmesine neden oldu.

AGİ yok! Mesailerde vergi var! Astronomik zamlar kesintisiz sürüyor. Bu koşullarda asgari ücrete “tarihi zam” açıklaması, büyük bir demagojidir.

Tek çözüm mücadeledir

“Asgari ücret”, uzun sınıf mücadelelerinin sonucunda, yüz yıldan fazla süredir resmi olarak kabul edilmiş, evrensel bir haktır. Türkiye’de ise 1936 yasalaşmış, 1974’te ülke çapında uygulanmaya başlamıştır.

Asgari ücret, ağır sömürü koşullarında işçilerin yaşam haklarını bir nebze olsun korumayı hedefleyen bir yöntem olmalıdır. Ancak sınıf mücadelesinin zayıflamış olduğu bu dönemde, işbirlikçi sendikalar da asgari ücret mücadelesini patronlara teslim ediyorlar. Devlet de, TÜİK’in hormonlu rakamlarına ve patronların kar hesaplarına göre, işçilere sefalet ücreti dayatıyorlar.

Bugün kitlelerin öfkesi öylesine büyük, geçim sıkıntısı öylesine zorlu, ekonomik kriz öylesine derin ki, asgari ücrete “beklenen”in üzerinde zam yapmak zorunda kaldı Erdoğan. Ancak bu zamma rağmen, asgari ücret geçen yılın altında kaldı ve her geçen gün daha da eksilecek.

Bu durumu değiştirmenin tek yolu, işçi sınıfının en etkili yaptırım aracını, üretimden gelen gücünü ortaya koyabilmesidir. İşçiler grev silahını kuşanmadıkça, ücretler dahil hiçbir hakkı elde edemeyeceğini, TİS’lerin ne kadar göstermelik hale geldiğini kendi deneyimleriyle görüyor, yaşıyorlar... Sendikaları harekete geçirecek tek şey de işçi sınıfının tabanda yaratacağı örgütlülüğü ve birlikte hareketidir.

“Geçinemiyoruz” feryatları, hak arama mücadelesi ve sonuç alıcı eylemlerle birleşmediği sürece bir yakınmadan öteye gidemez. Yoksullukta eşitlenen işçi ve emekçilerin birleşik mücadeleyi yükseltmek dışında bir kurtuluşları yoktur.

İstanbul'da "Asgari değil insanca yaşam" eylemleri

"Asgari değil, insanca yaşam" talebiyle biraraya gelen devrimci kurumlar ve sendikalar, yaklaşık 1,5 ay boyunca bu doğrultuda eylemler gerçekleştirdiler.

PDD'nin de bileşeni olduğu platform, "İnsanca yaşama yeten, vergiden muaf asgari ücret için mücadeleye" talebiyle İstanbul'un dört bir yanında faaliyet yürüttü. Emekçi semtlerde, sanayi havzalarında, fabrika önlerinde, işçi direnişlerinde, metro ve metrobüs duraklarında yürütülen faaliyetlerde, dayatılan sefalet ücretine karşı işçi ve emekçiler mücadele çağrıldı.

Platform, 12 Kasım günü Mecidiyeköy'de yapılan basın açıklamasıyla hem taleplerini duyurdu, hem de çalışmanın startını verdi. Ardından Cevizlibağ, Altunizade metrobüs duraklarında bildiri dağıtımı; Esenyurt ve Sarıgazi'de pazar ve caddelerde ajitasyon eşliğinde bildiri dağıtımı; 1 Aralık günü Esenyurt-Türksan, Şirinevler, Zeytinburnu, Okmeydanı, Mecidiyeköy ve Uzunçayır metrobüs durakları ve İMES sanayi sitesi olmak üzere 7 noktada ajitasyon eşliğinde bildiri dağıtımı yapıldı. Ayrıca merkezi noktalarda ve emekçi semtlerde yaygın biçimde afiş çalışması da gerçekleştirildi.

Çalışma Bakanlığı önünde eylem

Bu faaliyetin bir parçası olarak, 2 Aralık günü Çalışma Bakanlığı İstanbul Bölge Müdürlüğü önünde "Vergiden muaf insanca yaşanabilecek asgari ücret" eylemi yapıldı.

PDD'nin de bileşeni olduğu "Asgari değil insanca yaşam" platformu içinde yer alan kurumların, Çalışma Bakanlığı Bölge Müdürlüğü önünde yaptıkları eylem, "Asgari değil insanca yaşam", "Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni", "İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek" sloganlarıyla başladı.

Yapılan basın açıklamasında temel tüketim ve hizmet mallarına her gün zam geldiği, enflasyon karşısında ücretlerin gün be gün eridiği; vergiden muaf insanca yaşanacak bir ücret için mücadelenin yükseltileceği ifade edildi. Açıklamada sermaye ve sözcülerinin bir anket yaptıklarını belirterek; "Anket yaptırmış efendiler. Utanmadan, yüzümüze baka baka 'işçiler 3.750-4.000 lira istiyor' diyorlar. Bu aşağılık kan emiciler, bu sermaye bekçileri, bu asalaklar bir sabah metrobüs duraklarında bunu söyleseler, işçilerin öfkesinden kurtulamazlar. Fabrika fabrika, mahalle mahalle, sokak sokak, şantiye şantiye işçi emekçilerin sesine ses katmaya, onları taleplerimiz etrafında örgütlemeye devam edeceğiz" dediler.

18 Aralık günü Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda gerçekleştirilecek eyleme çağrı yapıldıktan sonra eylem sonlandırıldı.

Kadıköy'de protesto

Platform bileşenleri, 16 Aralık günü asgari ücretin açıklanmasından sonra, Kadıköy'deki Süreyya Operası önünde protesto eylemi gerçekleştirdi.

Saat 19.00'da başlayan eylemde, açıklanan ücretin işçi ve emekçilerle alay etmek olduğu; işçilere bu ücretleri tavsiye edenlerin saraylarda-villalarda sefahat içinde yaşadığı; işçi ve emekçilerin sefalet ücretini kabul etmemesi gerektiği; örgütlenmenin tek çözüm olduğu belirtildi.

Eylemde "Asgari değil insanca yaşam", "Kurtuluş yok tek başına Ya hep beraber ya hiçbirimiz", "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni" sloganları atıldı.

Bakırköy'de "Asgari değil insanca yaşam" eylemi

"Asgari değil insanca yaşam" talebiyle başlatılan eylem sürecinin sonucunda, 18 Aralık günü Bakırköy'de büyük bir eylem düzenlendi.

Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda gerçekleşen bu eylemde, asgari ücretin 4 bin 253 TL olmasının büyük bir lütfmuş gibi sunulmasına aldanmamak gerektiği; verilen zammın zaten doların yükselmesiyle tek bir günde bile eridiği; bu sefalet düzenine karşı örgütlenmek ve mücadele etmekten başka yolun olmadığı belirtilen ajitasyon konuşmaları yapıldı. Platformun ortak pankartlarının arkasında flamalarıyla katılan bileşenler,

yapılan konuşmaları sloganlarla desteklediler. "Asgari değil insanca yaşam", "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz", "Söz yetki karar işçilere", "Hak verilmez alınır zafer sokakta kazanılır", "Yaşasın devrim ve sosyalizm" sloganları, eylemde en çok atılan sloganlar oldu.

Platform adına basın açıklamasının okunmasının ardından, 19 Aralık'ta Kartal'da yapılacak olan KESK mitingine çağrı ile eylem sona erdi.

"Asgari değil insanca yaşam" platformu bileşeni olan devrimci-demokrat kurum ve sendikalar, bir süredir işçi ve emekçilerin talepleri doğrultusunda ortak bir mücadele örgütleyebilmek için biraraya geliyorlar. Daha önce 24 Ekim günü Kartal'da düzenledikleri miting, DİSK ve KESK gibi sendikaların katılmamasına rağmen ve çok soğuk bir havaya rağmen binlerce kişiyi alana toplamayı başarmıştı. İşçiler ve emekçiler için yaşam şartlarının böylesine zorlaştığı ve sendika konfederasyonlarının kitlelerin sorunlarına giderek daha fazla yabancılaştığı-uzaklaştığı böylesi bir dönemde oluşturulan bu platform, önemli bir görev üstleniyor; ve devrimci-demokrat kurumların kendi güçleri ile neler başarabildiğini gösteriyor.

Adana'da "asgari ücret" protestosu

Günlerdir "sefalet ücreti istemiyoruz" dedi kitleler. 16 Aralık günü açıklanan asgari ücret, sefalet ücreti oldu yine. Her yerde olduğu gibi, Adana'da da devrimci güçler seslerini yükseltti. BMG, FÖKEV, Ekmek ve Onur, HE, TİP ve TÖP, hazırladıkları bildiriye 5 Ocak Meydanı'ndan başlayarak dağıttı. İnönü Parkı'nda da basın açıklaması yaptı.

Açıklamada, "Ne seçim vaatleri ne 'asgari' yaşamımıza yaptıkları göstermelik zam, ne de korku duvarları kaderimizi elimize alma zorunluluğunu ortadan kaldırmaz, ertelemesiz" dendi ve "milyonlar aç, milyonlar işsiz, çare örgütlü direniş" sloganı başta olmak üzere, sıkça atılan sloganlarla mücadele çağrısı yapıldı.

Basın açıklamasına, 19 Aralık'ta Ankara'da yapılacak miting için hazırlanan ve basın açıklaması yapan KESK'ten arkadaşlar da katıldı.

Daha ne bekliyoruz? SOKAĞA, EYLEME, GENEL GREVE!

Günlerdir dolar adım adım yükseliyor; biz adım adım yoksullaşıyoruz! Zaten ekonomik krizin pençesinde boğulmakta olan kitleler, dolardaki yükselişle birlikte artık açlıkla karşı karşıya. Zaten açlık sınırının altında asgari ücretle yaşamaya çalışan milyonlarca insan için, doğrudan açlıktan ölüm dayatılıyor.

Dolar yükselirken zenginler daha zengin oluyor; servetlerini büyütüyor... Diğer taraftan yoksullar daha yoksul, daha aç, yaşam mücadelesi daha sert hale geliyor.

Köprülerin, şehir hastanelerinin, kimsenin kullanmadığı havaalanlarının “garanti ödemeleri”ne milyarlarca dolar akıtılırken, kitleler artık pazardan sebze-yiyecekleri satın alıyor.

Erdoğan peşpeşe saraylar yaptırıp, bu saraylarına milyarlarca dolar dökerken; bizlere layık görülen şey, sefalet girdabında boğulmak oluyor.

Ülkenin toplam gelirinin yarısını, en zengin yüzde 5 paylaşıırken, geri kalan yüzde 95’in ezici çoğunluğu büyük bir yokluk içinde yaşıyor.

Ekonomik krizin nedeni kapitalizmin aç gözlülüğüdür, kar hırsıdır, sömürü düzenidir. Krizi biz çıkarmadık, faturası bize ödetiliyor.

Daha ne kadar sabredeceğiz?

Göz göre göre bizi soyup soğana çevirmelerine daha ne kadar sessiz kalacağız?

Reformist ya da burjuva düzen partilerinin bizi, belirsiz bir seçim vaadiyle oyalayarak, bu soyguna ortak olmalarına daha ne kadar seyirci kalacağız?

“Parlamento” adı verilen ve tek görevi burjuvazinin kar hesapları doğrultusunda kararlar almak olan göstermelik kuruma daha ne kadar bel bağlayacağız?

Yaşadığımız yoksulluğun, açlığın, içinde

bunaldığımız sefaletin, ekonomik ve siyasi baskıların tek bir çaresi vardır:

Üretimden gelen gücümüzü kullanmak! Sokağa çıkmak!

Bizi kurtaracak olan tek şey eylem gücümüzdür! Bu gücü açığa çıkartalım! Sömürücü sınıflara ve onların parlamentodaki, saraydaki temsilcilerine gücümüzü gösterelim! Sokaklara çıkalım, insanca yaşam taleplerimizi haykıralım!

Bu köhne düzeni yıkalım! EMERİN İKTİDARINI KURALIM!

Sokağa, eyleme, GENEL GREVE!

23 Kasım 2021

Kitleler “Hükümet istifa” sloganıyla sokakta!

Ekim ve Kasım uygulanan faiz politikaları ve Erdoğan’ın yaptığı açıklamalar, döviz kurunu adım adım yükseltti. 23 Kasım günü ise, bu yükselişin dizginsiz bir hal aldığı bir gün oldu; dolar, euro ve altın fiyatları gözümüzün önünde füze etkisiyle yükseldi.

Kurdaki her yükseliş, kitlelerin yoksullaşması anlamına geliyor. Bir kuruş bile döviz birikimi olmayan kitleler, dövizdeki bir kuruşluk yükselişle bile yoksullaştıklarını biliyorlar. Bu durum, 23 Kasım günü yükseliş üzerinden, büyük bir öfke patlamasına ve eylem dalgasına dönüştü.

İlk gün, ilk öfke

İlk haber **Ankara**’dan geldi. Gün boyunca yaşanan yükselişin ardından Ankara’da işçi ve emekçiler sokaklara döküldü. 23 Kasım akşamı, ellerindeki tencere ve tavalarla yürüyen kitle, “Hükümet istifa!” sloganını attı.

Ardından İstanbul’un pek çok semtinden ve başka illerden yürüyüş haberleri geldi. **İstanbul’da Kadıköy, Nurtepe, Güzeltepe, Kurtuluş’ta, İzmir-Şirinyer’de, İzmit’te, Ankara’da, Amed’de** kitleler sokaklara döküldü. İstanbul-Sarıgazi’de yapılan eyleme polis saldırdı; çok sayıda kişi gözaltına alındı. Eylemlerde hükümetin derhal istifa etmesi ve hesap vermesi, ortak talep olarak yükseldi.

Nurtepe’de Proleter Devrimci Duruş, SYKP, SO-DAP ve TİP’in örgütlediği yürüyüş, akşam 21.00’da başladı. Kitle Nurtepe’den yürüyerek Güzeltepe’ye geçti; yürüyüş Güzeltepe’de cadde boyunca sürdü ve yeniden Nurtepe’de bitirildi. Hükümetin ekonomi politikalarının teşhir edildiği ajitasyon konuşmalarında, işçilerin ve emekçilerin bugünlerinin ve geleceklerinin çalındığı vurgulandı. “Hükümet istifa”, “Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz”, “Hırsız katil AKP”, “Sokağa, eyleme, hesap sormaya” sloganlarının atıldığı eyleme, Nurtepe ve Güzeltepe halkı, pencerelerinden tencere-tava çalarak ve alkışlayarak destek verdi. Eylemlerin daha da büyütülerek devam etmesi için karar alındı ve 24 Kasım akşamına çağrı yapıldı.

“Hükümet istifa” talebiyle eylemler büyüyor

Sokak eylemleri, 24 Kasım günü artarak devam etti. Eylemlerin çoğuna polis saldırdı, ülke genelinde yüzlerce kişi gözaltına alındı.

İstanbul’da Kadıköy’de ve bir çok ilçede protesto gösterileri vardı. Kadıköy Boğa Heykeli önünde toplanma çağrısı yapan İstanbul Emek ve Demokrasi Güçleri’nin eylemi, başlamadan önce polis saldırısına maruz kaldı. Proleter Devrimci Duruş dergisi Yazı İşleri Müdürü Çağdaş Büyükbaş’ın da içinde olduğu onlarca kişi pervasız bir polis saldırısı ile gözaltına alındı. Bu gözaltılar sırasında, sokaktan geçen insanlar da “Hükümet istifa” sloganıyla eylemcilere destek verdi. Saldırılara rağmen, ara sokaklarda uzun süre eylemciler protestolara ve sloganlara devam ettiler; çevrede oturanlar ise eylemcilere destek verdi. İstanbul’da gözaltına alınanlar, gecenin geç saatlerinde serbest bırakıldılar.

İstanbul’un ilçelerinde de eylemlere polis

müdahalesi vardı. **Beylikdüzü**’nde yapılan eylemde gözaltılar yaşandı. **ODTÜ ve Boğaziçi Üniversitesi öğrencileri** de okul içinde ve çevresinde protesto eylemleri yaptılar.

Ankara, Eskişehir, İzmir, Hatay, Samsun, Mersin, Dersim’de devrimci-demokrat kurumlar, yaşanan ekonomik ve siyasi krizi protesto ettiler.

İkitelli’de zamlara karşı eylem

Döviz kurunun yükselmesiyle beraber temel gıda ve hizmet mallarına gelen zamlara karşı, İkitelli Cemevi önünde, 26 Kasım günü eylem yapıldı.

Eylem öncesi polis yığınak yaptı, mahalleyi adeta ablukaya aldı. Cemevi önüne gelen kurumlar “Milyonlar aç milyonlar işsiz kahrolsun kapitalist düzeniniz” pankartını açtı. Yürümek isteyen kitle polis engeline takıldı. Cemevi önünde yapılan basın açıklaması sırasında polisler sürekli taciz etti; basın açıklamasının tamamının okunmasına izin vermedi. Bunun üzerine polisin engellemesi teşhir edildi; mücadeleye devam edileceği belirtilerek eylem sonlandırıldı. Eylemde “Milyonlar aç milyonlar işsiz kahrolsun kapitalist düzeniniz”, “Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeniniz”, “İnsanca Yaşamak İstiyoruz”, “Faşizme Karşı Omuz Omuz” sloganları atıldı.

Eylemi, PDD, BDSP, HDP, DP, EMEP birlikte örgütledi; DİP de katıldı.

“Sokağa çıkmayın”cılar yine görev başında

Kitleler ne zaman sokağa çıksa, ne zaman taleplerini kendiliğinden öfke patlamaları ile ifade etmeye yönelse, “sokağa çıkmayın”, “provokasyonlara gelmeyin”ciler hemen koşarak sahneye çıkıyorlar. Bu defa da öyle oldu.

23 Kasım’dan itibaren sokak eylemleri ve “hükümet istifa” çağrıları yükselince, “muhalefet” olduğu iddiasındaki düzen partilerinin “sokağa çıkmayın” çağrıları peşpeşe geldi. Her dönem görevleri “yangın söndürücülük” olan bu düzen partileri, bu defa da rollerini oynadılar. Düzenin “bekası”nı korumak, onlar için kitlelerin yaşadığı açlık ve sefaletten daha büyük bir önem taşıyordu. Öfke sokağa taşmışken, bu öfkeyi yine “seçim vaadi” içine hapsedebilmek için, AKP’nin yanında saf tuttular ve “sokağa çıkmayın” çağrısı yaptılar.

Başlangıçta işçi ve emekçiler, bu çağrıları ezip geçti ve polisin baskısına, AKP’nin tehditlerine rağmen sokaklara çıktı, protestolarını gerçekleştirdi. Ancak en “işçi dostu”, “solcu” görünen kesimlerin “umut” vaadeden sistemli çalışmaları sonucunda, hareket sönümlendi.

Başrolde elbette DİSK vardı. Sokak eylemleri başladığı anda, hareketin kendisini aşmasından korkan DİSK, hemen “fabrikalarda ve kent merkezlerinde basın açıklamaları, kitlesel eylemler” yapacağını duyurdu. Eylem programı ise, tam bir “itfaiyeci” yöntemiyle hazırlanmıştı. İlk gün (24 Kasım) sadece fabrikalarda eylem yaptılar. 25 ve 26 Kasım için “kent merkezleri” demişlerdi; İstanbul’da yapılacak açıklama son güne bırakıldı; zaten artık kitle hareketi durulmuştu.

CHP ise kitleleri pasifize etme konusunda çok daha etkili bir yöntemi devreye soktu. “Mitingler yapacağız” dedi; ilk mitingin 4 Aralık günü (23 Kasım eylemlerinden tam 11 gün sonra) Mersin’de yapılacağını duyurdu. Bu 11 gün, hareketi soğutmak için yeterli bir süreydi zaten. Yer seçimi de aynı “yangınsöndürücü” mantıkla yapılmıştı: Mersin’deki mitinge 100 binden fazla insan katılmışken, Çukurova bölgesinin tam göbeğinde bulunan ve önemli bir tarım ve sanayi birikimine sahip olan Adana’da yapılacak bir mitinge katılım, belki de 1 milyon kişiyi aşabilirdi.

Amaç, kitlelerin ateşini söndürmek, beklenti yaratmak, kendiliğinden hareketin kontrolden çıkarak devlet için tehdiide dönüşmesini engellemektir. CHP, Mersin’de bir gövde gösterisi yaptı; miting sırasında “Hükümet istifa” sloganı atanlar, “İstifa etmesine gerek yok, biz sandıkta zaten göndereceğiz” diyerek susturuldu; bir kere daha tüm umutlar seçim sandığına havale edildi, bir kere daha kitleler ağır ekonomik ve siyasi baskılar altında ezilip yokedilirken beklemeye mahkum bırakıldı; bir kere daha kitlelerin sömürülmesine devam edilmesi için patronlara olanak tanındı. CHP görevini yapmış, egemen sınıflar hükümet değişikliği için hazır oluncaya kadar zaman kazandırmıştı. Zaten Mersin mitinginin ardından ikinci bir miting yeri ve tarihi verilmemiş olması da, görevini başarmış olduğunu gösteriyordu.

Ancak bu durum geçicidir, dönemseldir. Kitle hareketi, önüne çıkan bütün engelleri ezip geçerek, kendi kurtuluş mücadelesini verecek dinamiklere sahiptir.

DİSK’ten “Artık yeter! Geçinmek istiyoruz!” mitingi

DİSK’in “Geçinemiyoruz” sloganıyla düzenlediği İstanbul mitingi 12 Aralık’ta Kartal’da yapıldı. On bine yakın işçi ve emekçinin katıldığı miting için kortejler Kartal Başak Marmaray durağının yanında-ki Neyzen Tevfik Caddesi’nde oluşturuldu. Sabahın erken saatlerinden itibaren miting için gelen işçiler ve emekçiler, saat 13’te sloganlarla miting alanına yürümeye başladı. Sloganlarla yürüyen kortejler, miting alanına sığmadı.

Proleter Devrimci Duruş’un da bileşeni olduğu İstanbul “Asgari Değil İnsanca Yaşam” Platformu bileşenleri, ortak pankart arkasında kortej oluşturdu. Flamalarıyla ve pankartlarıyla yürüyüşe katılan Proleter Devrimci Duruş, BDSP, Devrimci Hareket, DDSB, Kaldıraç, Dostluk ve Kültür Derneği, Devrimci Parti, Birleşik İşçi Zemini’nin oluşturduğu kortej, coşkulu yürüyüşüyle dikkat çekti. Yanı sıra Mücadele Birliği, TKP, EMEP, TİP, TKH, DİP de mitinge katıldı. DİSK sendikalarından mitinge en kitlesel katılan Birleşik Metal-iş oldu.

Kortejlerin miting alanına girişi devam ederken kürsüden İlkay Akkaya’nın konseri başladı. Kitle marşlara ve halaylara eşlik etti. Sonra Arzu Çerkezoğlu bir konuşma yaptı. Yağmura rağmen mitinge katılım kitlesel ve coşkuluydu. Tam da asgari ücret kararının netleşmesinin öncesinde, ekonomik krizden bunalan işçi ve emekçiler mitinge gelerek tepkilerini ortaya koydular. DİSK’in son derece yetersiz kalan “Asgari ücret, net 5200” sloganı ise kitlelerde yankı bulmadı. Böylesine şiddetli bir ekonomik kriz ortamında, istenen ücret düşüktü. Geçen yıl asgari ücretle 380 dolar alınabilirken, TL’nin değer kaybıyla birlikte DİSK’in istediği 5200 TL ile 380 dolar alınıyordu ki, bu da “sıfır zam” anlamına geliyordu.

İşçi ve emekçilerin kriz karşısında tüm tepkileri “erken seçim”e havale ediliyor. Parlamentarist beklentilerle kitleler uyuşturulmaya çalışılıyor. Düzenlenen bu miting kitlelerin sesinin sokakta duyulması, öfkenin doğrudan ifade edilmesi yönüyle anlamlıydı.

KESK’in çağrısıyla “Geçinemiyoruz” mitingi

KESK, “Geçinemiyoruz” sloganıyla 18 Aralık’ta İzmir ve Diyarbakır’da, 19 Aralık’ta ise İstanbul ve Ankara’da mitingler gerçekleştirdi. Binlerce kişinin katıldığı mitinglerde, “Hükümet İstifa” sloganı sıklıkla atıldı.

İstanbul’da 19 Aralık’ta Kartal Meydanı’ndaki miting için kortejler Kartal-Başak Marmaray Durağı’nda oluşturuldu. “Asgari Değil İnsanca Yaşam” platformunun bileşenleri; Proleter Devrimci Duruş, DDSB, Dostluk ve Dayanışma Derneği, BDSP ve Kaldıraç ortak pankartın arkasında

sıralandılar. Mitinge ayrıca SEP, DP, ESP, DİP, Sol Parti, TKH, TKP, SYKP, TÖP, EMEP pankart ve flamalarıyla katıldılar. Kitle asgari ücrete tepki gösteren ve mücadeleye çağıran sloganlarla yürüdü. Ayrıca, 19 Aralık Cezaevleri Katliamı’nın yıldönümüne ilişkin sloganlar da atıldı.

Kortejlerin oluşturulduğu aşamada KESK görevlileri “Asgari Değil İnsanca Yaşam” bileşenlerinin pankartının kortejin arkasına götürülmesini ve siyasi partilerin öne geçmesini dayattı. Ancak kurumlar bu dayatmayı kabul etmedi ve yerini bırakmadan yürüyüşe devam etti.

“Asgari Değil İnsanca Yaşam” bileşenleri alana girdiği sırada, bu defa da polis müdahalesi ile karşı karşıya kaldılar. Polis pankartın kapatılmasını dayattı. Ancak kitlenin kararlı tutumu ile başarılı olamadılar.

Miting, yapılan saygı duruşuyla başladı. Ardından “Devrim şehitleri ölümsüzdür” sloganı atıldı. Müzik dinletisiyle başlayan mitingde halaylar çekildi, marşlar söylendi. Sonra KESK adına konuşma yapıldı. Mitinge yaklaşık beş bin kişi katılırken, KESK’e bağlı sendikalarının mitinge katılımı oldukça zayıftı. Genel olarak kamu emekçilerinin yaşadığı sorunlara, özel olarak da KHK ile ihraç edilen üyelerine sahip çıkmayan KESK yönetimi, bu zayıf katılımın asıl sorumlusuydu.

“Erken seçim” çağrıları üzerine...

AKP'nin giderek daha saldırgan hale gelen ekonomik-siyasi politikaları kitleleri bezdirdikçe, “erken seçim” konusu daha yüksek sesle dillendirilen bir talebe dönüştü. Yanlış bir biçimde, saldırılardan ve AKP'den kurtulmanın tek yolu “erken seçim”miş gibi, tek mücadele yöntemi seçim gününü tespit ederek sandığa çağırılmakmış gibi bir hava oluştu. Ancak yaşanan sorunlar da, çözüm önerileri de bu kalıplara sıkıştırılamayacak kadar boyutlu ve derin...

Erken seçim olacak mı?

Öncelikle, seçim tarihinin Erdoğan'ın kendi kişisel tercihlerine göre belirlenmeyeceğini net olarak söylemek gerekiyor. Siyasal söylemde “tek adam rejimi”, “Erdoğan diktatörlüğü”, “Saray iktidarı” gibi ifadeler sürekli tekrarlanıyor olsa bile, ülkeyi yöneten asıl güç, burjuva tekellerdir. Erdoğan'ı seçtiren de, görevde kalmasını sağlayan da, burjuvazi içindeki bazı kliklerdir. Sonuçta kimin cumhurbaşkanı olacağı, kimin ne zaman görevden alınacağı gibi unsurlar, Erdoğan'ın kişisel kararları ya da kaprisleri ile değil, burjuvazinin sınıfsal çıkarları doğrultusunda belirlenir.

Tıpkı 128 milyar (ya da sonradan ortaya çıktığı gibi 140 milyar) doların yokolması ya da faiz indirimleri ve Erdoğan'ın konuşmalarıyla doların sistematik biçimde yükseltilmesi gibi...

Eğer gerçekten Erdoğan bu kararları, burjuvaziye (kendisini destekleyen kliklere) rağmen almış olsaydı; buna mutlaka bir tepki gösterirdi. Mesela görevden alınabilir, istifaya zorlanabilir ya da erken seçim tarihini açıklamak zorunda bırakılabilirdi.

Burjuvazinin kararlarını belirleyen ise, kendi kar hırsı ile kitlelerin direnci arasındaki dengeğin düzeyidir. Kitlelerin tepkisinin yetersiz olduğu durumlarda saldırılar ve hak gaspları büyürken, patlama ve ayaklanma potansiyeli ortaya çıktığında, burjuvazi de dönemsel olarak frene basma, saldırılarını sınırlandırma ihtiyacı duyar. Kitlelerde Erdoğan yönetimine karşı ciddi bir öfke birikimi görülmektedir; üstelik bu dönemde Batılı emperyalistlerin verdiği destek de erimektedir. Diğer taraftan, bu öfke büyümesi ve destek zayıflaması yeterince belirleyici bir hale gelmediği için, Erdoğan biraz daha zaman kazanmaktadır. Erken seçim konusunda da, tarihi belirleyecek olan unsurlar da bunlardır.

CHP'nin (ve diğer burjuva muhalefet partilerinin) tutumu, bunun barometresidir zaten. **CHP gerçekten erken seçim istiyor olsaydı, Erdoğan'ın “erken seçim olmayacak” açıklamaları üzerine, meclisten çekilmek (sine-i millete dönmek) gibi erken seçimi zorunlu**

kılacak kimi adımları atmakta tereddüt etmezdi. Oysa bunun yerine, merkez olmayan bir ilde (Mersin) miting düzenleyerek durumu geçiştirmeyi tercih etti. Keza o mitingde, kitleler “**Hükümet istifa-Erdoğan istifa**” sloganlarını atarken, Kılıçdaroğlu'nun “**İstifa etmesine gerek yok, biz zaten sandıkta yapacağız bunu**” sözleriyle düzeltme yapması da “**hemen seçim**” kararlılığında olmadığını gösterdi.

Elbette erken seçim ihtimali güçlüdür. Kitlelerin artan öfkesi ve dayanma gücünün sınırında olması, patlama dinamiklerinin artması, burjuvaziye fazlasıyla korkutmaktadır. Bu nedenle seçim tarihini 2023'e kadar bekletmeleri çok zordur.

Diğer taraftan, CHP'nin yukarıda sözünü ettiğimiz tutumu, erken seçim konusunda egemen sınıfların bir acelesi olmadığını gösteriyor. Bunun sebebi, ağır ekonomik kriz koşullarında, krizin faturasını işçi ve emekçilere çıkarma çabasıdır. Erdoğan'ın aldığı kararlar krizi daha fazla katmerlendirirken, burjuvazi zenginleşmeye, karına kar katmaya devam ediyor. **Ve açlık giderek derinleşirken kitlelerin ayaklanmamasının bir nedeni, Erdoğan yönetiminin saldırgan tutumu iken, diğer nedeni CHP başta olmak üzere muhalif partilerin, kitlelere erken seçimi bekleme, Erdoğan'ı seçimle gönderme (istifayla bile değil) konusundaki telkinleri ve vaatleridir.**

Hükümetiyle muhalefetiyle düzen partileri, şu ağır ekonomik kriz dönemini (en azından ağır kış

Erken seçim yapılmasını zorunlu kılacak olan da, seçim sonrasında kurulacak yeni hükümetin “halkçı” politikalar izlemesini sağlayacak olan da, kitle hareketinin gücüdür. Ancak kitleler eylemleriyle sokakta olduğu sürece, burjuvazinin kar hesaplarını, Erdoğan'ın saldırı politikalarını boşa çıkartabilir.

şartlarını) Erdoğan ile geçirme konusunda hemfikir görünüyor. CHP gerçekten acil seçim istiyor olsaydı, şu anda seçim tarihi netleşmiş olurdu.

Reformist partiler de “erken seçim”e kilitlenmış

Aylardır bir “erken seçim” lafı dolanıyor ama ortada henüz somut bir seçim tarihi yok. Buna rağmen reformist partiler seçim ittifakları konusunda sert tartışmalar yürütüyorlar bir süredir.

“Erdoğan karşıtlığı”nda buluşan “Millet ittifakı”nın bir parçası olamayan, şoven nedenlerle bu ittifaka alınmayan HDP, pazarlık gücünü artırmak amacıyla bir “sol blok” toplama çabasını başlattı. **Reformist parti ve kurumlar içinde, HDP'nin yanında saf tutanlar ile CHP'ye daha yakın duranlar arasındaki saflaşma daha da keskinleşti. Bu süreçte, HDP'nin yanında saf tutanların, diğerlerine karşı saldırgan ve küçümseyici üslupları daha da arttı.**

İttifaklar ve bu konuda yaşanan tartışmalar başka bir yazının konusu. Zaten bu tartışmalar, asıl sorunu gözlerden gizleyen bir nitelik taşıyor. Kitleler bu kadar büyük bir yoksullaşma ve açlık ile karşı karşıya iken, gerçekten asıl tartışma konusu, hangi partinin, hangi bloğun yanında durulacağı mıdır?

Bugün, 6 ay sonra değil BUGÜN büyük bir ekonomik yıkım sözkonusu iken, tek çare en az 6 ay daha seçim vaatleriyle kitlelerin uyutulmasına göz yummak mıdır? Ve gerçekten, kitlelerin refahı için “erken seçim” tek çözüm müdür? Yaşam koşullarını iyileştirmenin tek aracı “seçim sandığı” mıdır?

2002 seçimlerinden bu yana giderek artan biçimde, 2013'teki Gezi Ayaklanması'ndan bu yana ise daha sistemli olarak, ekonomik ve siyasi sorunların çözümü için kitlelere tek yöntem, tek araç olarak parlamento gösterildi; seçimlere katılmak, kazanmanın tek yolu olarak anlatıldı. Oysa **kitleler sokaktan çekilip parlamentodan medet umdukça, yaşam koşulları daha da kötüye gitti; siyasi baskılar arttı, kazanılmış haklar gaspedildi, ekonomik kriz derinleşti.**

Çözüm sandıkta değil sokakta

Seçim söylemleri arttıkça, yapılan mitinglerde ve eylemlerde “erken seçim” talebi daha çok dile getirilmeye başlandı. Bu doğru bir yaklaşım değildir.

Birincisi, düzenin en önemli kurumlarından parlamentonun kitlelere “çözüm” olarak sunulması doğru değildir. Parlamento “belli koşullar altında”, “yararlanmak” ya da “teşhir” amacıyla bir “araç” olarak kullanılabilir elbette; ancak asla “amaç” değildir, “çözüm” hiç değildir. Çünkü burjuva parlamentosunun tek görevi, burjuvazinin egemenliğini

sürdürmek, devleti korumaktır. Kitlelerin umut bağlayacağı yer, parlamento olamaz.

İkincisi, yaşanan bütün örnekler, “sol” ve “sosyal-demokrat” partilerin kurduğu hükümetlerin, kitlelere daha ağır saldırı politikaları izlediğini göstermektedir. 19 Aralık katliamı, Sivas, Maraş ve Çorum katliamları, Ecevit hükümetleri dönemlerinde gerçekleştirilmiştir mesela. Keza Yunanistan’da büyük umutlar bağlanan Syriza Hükümeti, bir önceki hükümetin uygulayamadığı “acı reçeteleri” uygulama göreviyle başa gelmiş ve bunu yerine getirmiştir.

Bu gerçekler, Gezi Ayaklanması sırasında HDP tarafından AKP’ye koruma kalkını oluşturmak için kullanılmıştı. Ayaklanma sırasında kitleler “Hükümet istifa-Erdoğan istifa” sloganını atarken, HDP, “yeni gelecek hükümet daha mı iyi olacak” bahanesiyle karşı çıkmış, Taksim Dayanışması’nın resmi açıklamalarından bu sloganın çıkartılmasını sağlamıştı. AKP’nin ömrünü uzatan bu tutuma da karşı çıkmak gerekiyordu, öyle de yaptık.

Çünkü yöneticilerin-hükümetlerin işçi ve emekçilere dönük saldırılarına ilişkin “hesap vermesini” istemek, suçlarından dolayı “istifa”larını talep etmek, doğru ve yerinde bir slogandır. **Bürokrasideki her istifa, sonrasında nasıl doldurulursa doldurulsun, sistemde yaratılacak bir çatlaktır, sistemi zayıf düşürür. Bu nedenle “hükümet istifa-Erdoğan istifa” sloganları atılmalıdır.**

Yanlış olan; düzenin devamına ilişkin “alternatif” önerileri oluşturmak, varolan yönetime düzen-içi alternatifler sunmaktır.

“Değişim”i sağlayacak olan kitle hareketidir

Aslolan sınıf mücadelesidir. Varolan yönetime ilişkin tartışmalarda da, seçim sonuçlarında da belirleyici olan tek unsur budur. Bizim savunacağımız tek “değişim” yöntemi de budur.

İşçi ve emekçiler, taleplerini sandıkta değil, sokakta ifade etmelidir. Gerek üretimden gelen gücünü kullanarak, gerekse sokakları tutuşturarak gücünü göstermelidir. Yaşadığı sorunların tek çözüm yolu budur. Aynı zamanda erken seçim tarihini, ittifakları ve talepleri de belirleyecek olan budur.

Oysa kurulan ittifaklar, kitlelerin eylemlerine önderlik etmeyi değil, kitleleri sokaktan uzaklaştırmayı amaçlıyor. Erken seçim çağrıları da kitlelerin öfkelerini bastırmayı ve sandıkta boğmayı hedefliyor.

23 Kasım günü dövizdeki yükselişle birlikte kitlelerin öfkesi patladığında, CHP hemen “Mersin’le başlayacak seçim mitingleri” vaadiyle, kitlelere hem kendi mitingini, hem de seçim sandığını adres olarak gösterdi. Ancak 2 gün süren sokak eylemleri bittiğinde, ne “erken seçim zorlaması” kaldı, ne de yeni bir miting hazırlığı... İkinci bir miting tarihi belirsizliğe bırakıldı; seçim çalışması ise kendiliğindenliğe...

İşçi sınıfının en önemli sendikal örgütü olan **DİSK ise, zaten Kovid-19 salgınının başından bu yana mücadele sahnesinden silinmiş durumda.** 23 Kasım günü hareket patladığında, DİSK de bir açıklama yaptı ve “kent merkezlerinde kitlesel basın açıklamaları” yapacağını duyurdu; sonra İstanbul gibi önemli kentlerde yapacağı açıklamaları bir gün daha erteledi; sönük bir açıklamayla da “eylem-savdı”.

Erken seçim yapılmasını zorunlu kılacak olan da, seçim sonrasında kurulacak yeni hükümetin “halkçı” politikalar izlemesini sağlayacak olan da, kitle hareketinin gücüdür. Ancak kitleler eylemleriyle sokakta olduğu sürece, burjuvazinin kar hesaplarını, Erdoğan’ın saldırı politikalarını boşa çıkartabilir. Bu süreçte işçi ve emekçilerin, yaşam ve çalışma koşullarına dönük taleplerini sahiplenmek, direnişlerinde yanlarında olmak ve bu direnişlerin daha kararlı, sonuç alıcı hale getirmek gerekir.

Çok açık ki, vaatleri ne olursa olsun, düzen partileri başa geçtiklerinde, düzenin sömürü aracı olmaya devam edecekler. **Kimse bize daha refah bir yaşam, daha insani bir gelecek bahsetmeyecek. Biz, insanca yaşam taleplerimizi ne kadar güçlü ifade edersek, o kadar başaracağız.**

Çünkü yaşam hakkımız, mücadele gücümüz kadardır.

4 Aralık 2021 tarihinde internet sitemizde yayınlanmıştır.

Şili’de solcuların seçim zaferi

Şili’de 19 Aralık günü gerçekleşen seçimleri, sol ittifakın adayı olan Gabriel Boric kazandı. Salvador Allende’nin bir darbe ile devrilmesinden yaklaşık yarım yüzyıl sonra, kitleler o dönemin sembolü olan “Birleşmiş halk asla yenilmez” sloganıyla kutlamalar yapıyor. “Bugün tarihi bir gün” diyor kutlama yapanlardan biri, “Çünkü biz yalnızca faşizmi ve sağcıları değil, artık korkuyu da yendik.”

Boric’in seçimleri kazanması, 2019 yılından itibaren yükselen eylemlerin bir sonucu. 2019 yılında tam da pandemi öncesindeki aylarda, dünyanın büyük bölümünde kitle hareketleri ve protesto eylemleri yaşanıyordu. Şili, bu eylemlerin en etkili olduğu ülkelerden biriydi. Toplu taşıma ücretlerine yapılan zamların protestosuyla yükseldi eylemler; ardından paralı eğitim, yoksulluk, özelleştirmeler, ekonomik baskılar, sosyal hakların gaspedilmesi gibi bir çok unsur hedefe çakıldı ve büyük bir kitlesel harekete dönüştü. Haftalar süren eylemlere dönük vahşi polis saldırısı, onlarca eylemcinin ölmesine, yüzlercesinin yaralanmasına neden oldu.

Kovid-19 salgını, tüm dünyada patronların imdadına yetişerek bu büyük ayaklanmaların, eylemlerin durmasını sağlamıştı. Ancak bu kısa süreli oldu. Çünkü salgın döneminde ortaya çıkan sağlık krizi, ekonomik krizle birleşerek yeniden pek çok ülkede eylemlerin yükselmesine yol açtı. Şili yine ön sıralardaydı.

Şili bir semboldü. 1973’te yapılan darbenin ardından kurulan Pinochet diktatörlüğü, tüm dünyada sosyal hakların gaspı, neoliberal ekonomi politikaları, vahşi özelleştirmeler ve hızlı yoksullaşma konusunda örnek yaratmış, pek çok kapitalist ülke sonrasında bu örneği izlemişti.

Bugün Boric, kitlelerin Pinochet diktatörlüğüne karşı öfkesinin sembolü olarak seçimleri kazandı. Pinochet döneminden kalma faşist anayasayı değiştirmek başta olmak üzere, kitlelerin yaşam koşullarını iyileştirecek pek çok ekonomik, siyasi ve toplumsal vaadi söz konusu. En önemlisi, Boric zafer konuşmasında “Şili neoliberalizmin beşiği, mezarı da olacak” dedi.

Şili’de seçimlerde gerici-faşist bloka ve Pinochet mirasına çok büyük bir darbe indirmiş olması önemli bir kazanımdır elbette. Ancak benzer seçim zaferlerini ve sonrasında kitlelere vaatlerin yerine getirilmediğini, daha önce de Latin Amerika ülkelerinde ya da Yunanistan’da görmüştük.

Şili’de kitlelerin ekonomik ve siyasi refah taleplerinin ne kadarının karşılanacağı, Şili’de sürececek olan sınıf mücadelesine bağlı olacaktır.

Şili’de 11 Eylül 1973’te faşist darbe gerçekleşti. Türkiye’de ise 12 Eylül 1980’de askeri faşist cunta işbaşına geldi. Eylül darbeleri iki ülkenin halklarını birbirine yaklaştırdı. Şili’deki solun zaferi de halkı umutlandıran bir etki yarattı. Ama gerçek zafer, Şili’li bir ozanın söylediği gibi “Onların Eylül’leri üzerine bizim Ekim’lerimiz düştüğü” zaman gelecektir.

Kılıçdaroğlu'nun "bizim de hatalarımız oldu, üzdüğümüz-kırdığımız kesimlerle helalleşme yolculuğuna çıkacağım" mealindeki konuşması, helalleşme-hesaplaşma tartışmasını beraberinde getirdi. Bu konuşmasından dolayı Kılıçdaroğlu'nu kutlayanlar bile oldu.

Karşı çıkanlar ise kendi içinde farklılaştı. "Helalleşme"nin dini bir kavram olmasından hareketle "dili"ni eleştirenlerden, "CHP'yi hatalı göstermeye hakkı olmadığı"nı ileri sürenlere kadar, her kesim kendi siyasi duruşuna göre yorumlarda bulundu. İçlerinde devrimcilerin de bulunduğu önemli bir kesim ise, "helalleşmek" değil, "hesaplaşmak gerekiyor" dediler.

Helalleşme-hesaplaşma üzerinden gerçekleşen bu saflaşma, yeni bir turnusoldur. Bir başka ifadeyle reformla-devrim, reformist partilerle devrimci-komünist kurumlar arasında farkı ortaya koyan "nirenji noktaları"ndan biridir. Ama sadece bununla sınırlı değil. **Asıl olarak işçi-emekçi kitlelerin ruh halini ne kadar dikkate alıp almadığının, onlara ne kadar yakın veya yabancılaşmış olduğunun; dolayısıyla ne kadar temsil ettiğinin de bir göstergesidir.**

Nitekim kitlelerden gelen tepkiler üzerine Kılıçdaroğlu ve CHP, bu sözlerine açıklık getirme ihtiyacı duyular. "Helalleşme"nin suçluları affetmek anlamına gelmediği, onlarla "hukuk" üzerinden hesaplaşılacağı yönü açıklamalar yaptılar. Ama Kılıçdaroğlu'nun kimlerle "helalleşeceği"ne verdiği örnekler, "başörtülü kızlar"la, 28 Şubat'la başladı, Roboski'yle, Gezi'yle devam etti...

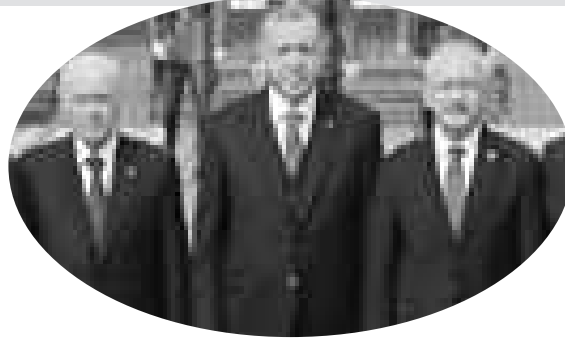
Bu ifadeler de gösterdi ki, **"helalleşme" ile, asıl olarak dinci-gerici kesimlerle uzlaşılacağı mesajı verilmekteydi. İkinci olarak AKP döneminde yapılan katliamların, cinayetlerin, her tür haksızlığın üstü örtülme isteniyordu. Ve üçüncüsü, AKP döneminden hesap sormak için yanıp tutuşan kitlelerin öfkelerini bugünden bastırmak amacını güdüyordu.** Kılıçdaroğlu'na destek verenlerin başında, eski AKP'lilerin, dinci-gerici kesimlerin, devlet erkânının olması da bu amacı açıkça ortaya seriyordu.

Bunun basit bir seçim manevrası olduğu düşünülmemelidir. **Sadece Kılıçdaroğlu'nun cumhurbaşkanlığına hazırlanması ve dinci-gerici kesimlerden oy alma isteğiyle de sınırlı olmayan, derin bir anlamı vardır.** Kılıçdaroğlu bir kez daha, bir "devlet adamı" kimliğiyle ortaya çıkmış, varolan düzenin sadık bir savunucusu, egemen sınıfların önemli bir sözcüsü olduğunu göstermiştir. Ve her dönem olduğu gibi "sosyal-demokrasi"nin misyonunu ortaya koymuştur.

Sonuçta Kılıçdaroğlu'nun "helalleşme" sözüyle hangi kesimlere "mavi boncuk" dağıttığı, hangi kesimleri rahatlatmak istediği ve neyi amaçladığı ortadadır. Onun arkasında kümelenen her kişi ve kurum da, kendi siyasi kimliğini, dünya görüşünü ele vermektedir. Bunların başında Selahattin Demirtaş'ın ve HDP'nin gelmesi, üzerinde ayrıca durmayı gerektiriyor. Demirtaş, hapishaneden gönderdiği açıklamalarla açıkça "helalleşme"den yana olduğunu belirtti ve Kılıçdaroğlu'nun bu konuda desteklenmesini savundu.

HDP ve Demirtaş şahsında Kürt hareketi, yıllarca AKP'ye verdiği desteği örtbas edebilmek için, şimdi AKP dönemini (dolayısıyla kendisini) aklayarak kapatma çabası içindedir ve bu konuda CHP

Yeni bir turnusol: HELALLEŞME- HESAPLAŞMA

ile ittifak halindedir. Her ne kadar kendi dışındaki sol partilerle "üçüncü blok" oluşturmaya çalışsalar da, cumhurbaşkanlığı seçimlerinde tıpkı İstanbul seçimleri gibi davranacaklarını söyleyerek, "millet ittifakı"nın göstereceği adayı destekleyeceklerini bugünden ilan etmişlerdir. Demirtaş'ın Kürt kitleleri başta olmak üzere halk içindeki desteğini bilindiğinden, bu tür beyanlar Demirtaş üzerinden verilmekte ve kitlelerin bu duruma alışması istenmektedir.

Esasında "üçüncü blok" ile, CHP'ye mesafeli sol kesimler düzene entegre edilmekte, HDP'nin bu kesimler üzerindeki etkisinin sürmesi hedeflenmektedir. Yoksa HDP, geçmişte AKP'ye verdiği desteği bugün CHP'ye, dolayısıyla "millet ittifakı"na vereceğini, her aşamada göstermiştir. Bunun da altında ABD ile olan ilişkileri yatmaktadır.

Suriye savaşından bu yana Kürt hareketinin asıl olarak Rojava'ya kilitlendiğini, oradaki kazanımları korumayı her şeyin üzerinde tuttuğunu, önceden ifade etmiştik. Bu doğrultuda ABD başta olmak üzere emperyalistlerle ilişkileri iyi tutmak, temel prensipleri oldu. Türkiye'deki her gelişmeye bu perspektiften yaklaştılar; ABD ile arası açılan AKP'den uzaklaşıp CHP ile yakınlaştılar. İstanbul seçimlerinde İmamoğlu'na verdikleri destek de, şimdi Kılıçdaroğlu'nun arkasında yer almaları bu yaklaşımın doğal sonucudur. **Böylece hem emperyalistlere hem egemenlere olumlu sinyaller göndermekte, artık tamamen "düzen-içi" bir parti haline geldiklerini kanıtlamaktadırlar.**

"Helalleşme"ye sadece dini bir kavram olmasından dolayı karşı çıkmak yanıltır. Mesele bir "dil" sorunu, biçimsel bir hata değildir. Asıl olan içeriğidir. Bilindiği gibi "helalleşmek" geçmişte yapılan karşılıklı hataları affetmek (hatta çoğunlukla, "haksızlık" yapanın, "hak yiyen" in bu hatasını silme çabasıdır), sonrası için yeni ve temiz bir sayfa açmak demektir. Oysa **AKP dönemi başta olmak üzere halkın yaşadığı haksızlıklarda, baskı ve şiddette, zulüm ve işkencede, bir "karşılıklık" yoktur. Suçlu olan devlettir; devleti o dönem temsil eden kişi ve kurumlardır. "Yeni" bir dönemin başlayabilmesi için de bu suçlulardan hesap sorulması, cezalarının verilmesi gerekir.**

CHP ve Kılıçdaroğlu, tabandan gelen tepki üzerine "suçlu olanlar tabi ki 'hukuk' karşısına çıkacaktır" demek zorunda kalmıştır. Ama biliyoruz ki, **"hukuk"**

egemenlerin hukukudur. Bugüne dek kaç işkenceci, katil, tecavüzcü, mafya lideri "hukuk" üzerinden aklandı! Kitlelerin eylemli basıncı olmadığı sürece, burjuva mahkemeler devlet adına suç işleyenleri asla yargılamaz ve cezalandırmaz. Üzerlerinde halkın baskısını hissetmedikleri koşullarda, CHP'nin yapacağı da en fazla birkaç kişiyi göstermelik şekilde yargılamak-tan ibaret olacaktır.

Yıllardır AKP'nin baskı ve sömürü politikaları altında yaşayan, hak kaybına uğrayan, sevdiklerini kaybeden geniş bir kesim, AKP ile helalleşmek değil, hesaplaşmak istiyor. Bunu da tüm baskılara rağmen açıkça ifade ediyor. Elbette baskı ve sömürü AKP dönemiyle sınırlı değildi. CHP dahil diğer düzen partilerinin işbaşında olduğu dönemde de birçok suçlar işlendi. AKP bazı konularda hepsini geçti ve bu dönem çok uzun sürdü. Ve şu anda sözkonusu olan AKP dönemidir. Yoksa CHP başta olmak üzere tüm düzen partileri, bu sömürü ve soygun düzeninin bir parçası olduklarından dolayı suçludurlar. Dahası, AKP döneminin bu şekilde yaşanmasında da payları vardır. Ama bu suçlar, "helalleşme"yle ya da özür dilemeyle affedilecek, unutulacak şeyler değildir.

Yaşanan onca kayıplar, acılar bir "özür"le geçer mi? Çocuklarını işkencelerde, katliamlarda kaybeden analar, onların katillerini affeder mi, bu katillerle "helalleşir" mi? "Kaza" adı altındaki iş cinayetlerinde, trenlerde, doluştukları kamyon kasalarında yakınlarını kaybedenler, onların haklarını aradıkları için başlarına gelmedik şey kalmayanlar, bunlardan sorumlu olanları affeder mi?

Kitleler AKP'ye oy veren herkesten değil, AKP'li yetkililerden, suçlulardan hesap sormak istiyor. **"Rövanşist olmayacağız", "devri sabık yaratmayacağız"** diyerek, sanki her AKP'liyi yargılamak isteyen varmış gibi davranmak, bilinçli bir çarpıtmadır, demagogidir.

CHP başta olmak üzere tüm düzen partileri, hal-ni AKP şahsında devletten hesap sorma isteğini ve bilincini köreltmeye çalışıyorlar. Bugüne dek bir çok kez kitlelerin öfkesinden AKP'yi korumak için özel olarak uğraştılar. Öyle ki, kazandığı seçimlerde halkın sokağa çıkıp kutlama yapmasını bile engellediler. O zaman da söylemiştik; **sevinç gösterileri yapamadığın zafer, "zafer" değildir!** Nitekim 24 Haziran 2015'teki seçim zaferinin sonu hüsrarla bitti! Ve öyle olmasında CHP ve HDP'nin önemli bir payı vardı.

Sosyal-demokratların ve bir bütün olarak reformizmin yaptığı en iyi şey; devrim itfaiyeciliğidir. Halkın yükselen öfkelerini dindirmek, oyalamak ve unutturmaktır. Tarihi misyonları budur. Egemenler tam da böyle dönemlerde onlara ihtiyaç duyarlar. Onun için **faşizme ve gericiğe karşı mücadele; reformistleri dışlamadan, ama onlara karşı mücadeleyi de elden bırakmadan verilmelidir.** Faşizme karşı birleşik mücadele, reformistlerin peşinden sürüklenmek değildir. Aksi halde doğru-düzgün bir kazanım elde edilmez ve yine kaybeden işçi ve emekçiler, devrimci güçler olur.

Suçlularla helalleşmek değil, hesaplaşmak gerekir. Hesaplaşma olmadan ne gerçek zafer elde edilir; ne de "toplumsal barış" sağlanır.

18 Kasım 2021 tarihinde internet sitemizde yayınlanmıştır.

Tarikat yurtları kapatılsın!

AKP, eğitimi tarikatlara teslim ediyor; tarikatlar ise, çocuklara dönük tecavüzler ve ölümlerle gündemden düşmüyor. Antalya'da ALİMDER'in kaçak yurdunda kalan bir üniversite öğrencisi, başı kesilerek öldürüldü. Yurtta aşçı olarak çalışan İhsan Güney, üniversite öğrencisi Mehmet Sami Tuğrul'u, yurdun yemekhanesinde başını keserek katletti. Gençecik bir öğrenciyi hayattan koparan bu vahşi ölüm, tarikatlara teslim edilen eğitim sisteminin gerçek yüzünü bir kere daha ortaya serdi.

Türkiye'ye biçilen dinci-gerici rol
12 Eylül sonrası toplumun dincileştirilmesi için başlatılan saldırı, AKP döneminde hız kazanmıştı. Bu sistemli bir politikaydı ve birden fazla sebebi vardı.

Birincisi, 12 Eylül öncesinde toplumsal mücadelenin yükseliş düzeyi egemen sınıfları fazlasıyla korkutmuştu. Sınıf mücadelesi yükselmiş, baskı ve sömürü politikalarına karşı direniş büyümüş, egemenlerin kitleleri istedikleri gibi yönetme olanakları zayıflamıştı. Bunun "panzehir"i dincileştirme saldırısı olarak gündeme getirildi. Düşünmeyen, sorgulamayan, itiraz etmeyen; dolayısıyla sömürüye karşı direnmeyen bir toplum yaratmanın en etkili yöntemlerinden birisi dinci-gericiliğin yaygınlaştırılmasıdır çünkü. Bu nedenle, Kenan Evren'in cunta lideri olarak ülkeyi yönettiği 1980'lerin başlarından itibaren, bu yönde çabalar artırıldı.

İkincisi, ABD Sovyetler Birliği'ni "çevreleme" amacıyla geliştirdiği "Yeşil Kuşak Projesi" kapsamında, Türkiye'ye "daha fazla Müslümanlaşma" ve bölgedeki Müslüman ülkelerin liderliğini üstlenme görevini verdi. Bu politika kapsamında, Türkiye'deki dinci-gerici örgütlenme yaygınlaştırıldı.

Üçüncüsü, özellikle Suriye savaşının başlaması sonrasında, IŞİD gibi cihatçı çeteler güçlendirilirken, bu çetelerin ayak bastığı, güç kazandığı, lojistik sağladığı merkez olarak Türkiye görev aldı. Bu görev, IŞİD ile birlikte, Türkiye'deki gerici-cihatçı zemini, bilinçli ve sistemli olarak güçlendirmeyi getirdi.

Böylece, hem iç hem de dış etkenlerin biraraya gelmesiyle, **ülkemiz tarikatların, cemaatlerin yuvalandığı, toplumsal hayatın dinci gerici temelde yeniden örgütlendiği bir alana dönüştürüldü.** Türbanın serbestleştirilmesinden, sınav sorularının çalınmasına kadar hemen her cephede, bu politika kendisini gösterdi. Aynı süreçte devrimci yapılanmalara ağır darbeler indirildi; böylece önlerindeki en önemli engel de zayıflatılmış oldu. 2000 sonrasında Kürt hareketi ile birlikte reformist yapıların da AKP gericiliği ile uzlaşan tutumları, süreci hızlandırdı.

Tüm bu tablo, AKP'nin dayandığı dinci-şeriatçı ideolojinin daha kolay ve hızlı biçimde yayılmasını kolaylaştırdı. Dinci gerici bir toplum yaratmanın en önemli ayağı olan eğitim konusu ise, sistemli biçimde yöneldikleri alan oldu. Bu yönde pervasız bir yönelim içine girdiler.

Tarikatlar yurtlarında ölüm var, sömürü var
İmam-Hatip okullarının ve Kuran kurslarının yaygınlaştırılması, en açıktan ve en hızlı biçimde yaptıkları şeydi. Ancak daha perde arkasında kalan, bu nedenle ilk anda farkedilmeyen bir çok konuda, dinci-gerici alanı genişlettiler. **Mesela köy ilkokulları kapatıldı ve "taşımali eğitim" sınırlandırıldı; böylece ilkokul çağındaki çocuklarını okutmak isteyen aileler, kendilerine gösterilen tarikat yurtlarına çocuklarını teslim etmek zorunda kaldılar.**

Adana-Aladağ'daki yurt yangını, devlet-tarikat işbirliğinin somut örneklerinden biriydi. Köylerinde okul olmadığı için yatılı öğrenim talebiyle Aladağ'da Milli Eğitim Müdürlüğü'ne başvuran aileler, devletin doğrudan adres olarak gösterdiği bu yurda, ilköğretim çağındaki küçük kız çocuklarını yerleştirmek zorunda kalmışlardı. 2016 yılında, Süleymancılar tarikatına ait olan bu binada çıkan yangında, 11 kız çocuğu yanarak can verdi.

Sadece ilköğretim kademesinde değil, eğitimin her alanında tarikat yurtları yaygınlaştırıldı. **Yoksul çocuklar, eğitimlerine devam etmek için tek seçenek olarak, ücretsiz (ya da çok düşük ücretle) kalabildikleri, ancak karşılığında namaz, sohbet vb. dayatmalara maruz kaldıkları, bu dayatmaların cinsel sömürü ile daha da pekiştirildiği yurtlara mahkum kaldılar.**

Bu dönemde özellikle üniversite öğrencilerinin kalması gereken devlet yurtları kapatıldı ya da tarikatlara tahsis edildi. Tarikat yurtları ise ülkenin dört bir yanında yaygınlaştırıldı, sayısı artırıldı. Yurtların büyük bir bölümü denetimden uzak, sağlıklı, kaçak koşullarda inşa edilen apartmanlara dönüştürüldü.

Tarikat yurtlarında kalan çocuklara dönük cinsel

istismar konusunda ise sayısız haber çıktı. Bu duruma müdahale etmesi gereken "Aile Bakanı", "bir defadan bir şey çıkmaz" sözleriyle bu cinsel saldırıları meşrulaştırdı. Öyle bir tablo oluştu ki, tarikat yurtlarında kalan ya da Kuran kurslarına giden çocukların içinde, cinsel saldırıya uğramayanlar istisna o ldu.

Tarikatlar eğitimin her alanında

AKP dönemi, devlet-tarikat işbirliğinin çok somut biçimde gözler önüne serildiği bir dönemdi. Devlet, eğitimin çeşitli kademelerinden adım adım çekildi, tarikatlara alan açtı.

Mesela, 2006'da 1723 olan tarikat yurdu sayısı, 2021 yılında yüzde 93 artarak 3 bin 331'e çıktı. Kaldı ki bunlar resmi rakamlar; kaydı olmadan kaçak faaliyet yürüten tarikat yurtlarının sayısı ise bilinmiyor; 150 bin civarında olduğu tahmin ediliyor. Son olarak Mehmet Sami Tuğrul'un katledildiği ALİMDER binasının kaçak olduğu ortaya çıktı.

Öğrenciler bu yurtlarda düşük ücretlerle kalırken, devlet bu yurtlara öğrenci başına büyük miktarlarda ödeme yaptı. "Vakıf ve Derneklere Ait Yurtlarda Barınan Öğrencilere Yapılacak Yardım" başlığı altında çıkartılan yönetmelikle, tarikatlara milyonlarca lira devlet yardımı yapılması garanti altına alındı. Ensar Vakfı ile Bilal Erdoğan'ın yönettiği TÜGVA ve TÜRGEV bu ödenekten en büyük payı alan kurumlar oldu. Süleymancıların ülke genelindeki öğrenci yurdu sayısı 2 bini aştı. Menzil tarikatı Semerkant adı altında, İsmailağa Cemaati, Marifet Derneği adıyla yüzlerce öğrenci yurdu kurdular.

Sadece mali değil, ideolojik olarak eğitimdeki tarikat müdahalesi güçlendirildi. **Tarikatlar mensuplarının okullarda "Din dersi öğretmeni" olarak görev yapmasının önü açıldı; öğrenciler camiye namaza götürüldü; okullardaki "seçmeli ders" uygulaması sadece dini konulara ayrıldı; Kuran kurslarının denetimi Milli Eğitim Bakanlığı'ndan alınarak Diyanet'e bırakıldı ve okul öncesi çocuklar için Kuran kursları açıldı...**

Sadece 8 yıllık ilköğretimin zorunlu olmaktan çıkartılıp 4+4+4 sisteminin getirilmesi bile, kız çocukları başta olmak üzere çocukların eğitim hakkını gaspeden, Kuran kurslarına devamı güçlendiren bir uygulamaydı.

Tarikat yurtları ve öğrencilerin barınma hakkı sorununun en doğrudan çözümü, devletin ucuz, sağlıklı, insanca yaşam olanaklarına sahip öğrenci yurtları inşa etmesi ve eğitimin, her kademe "erişilebilir" olmasını sağlamasıdır.

Genel olarak eğitimin dinci-gericileştirilmesine karşı ise, eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim hakkı için mücadeleyi yükseltmek gerekir.

Bir süredir “öncülük” üzerine bir tartışma yürütülüyor. **A. Ergin Demirhan**’ın “**Direniş fraksiyonu**” yazısıyla başlayan tartışmaya, devrimci kurumlar da katıldı.

Esasında tartışmanın özü; geçmişî oldukça eskiye dayanan “öncülük-artçılık” gibi köklü bir ayrışmadır. Bir başka ifadeyle **kendiliğindenciliği (ekonomizmi) yücelten düzen-içi her tür muhalif akımla, bilinç unsuruna vurgu yapan devrimci kesimler arasındaki farklılıktır.**

Bugünkü tartışmada reformist-feminist kesimlerin duruşu, savunuları çok net. **Onlar açık biçimde devrimci öncülüğe duydukları düşmanlığı ifade ediyorlar ve kitlelerin kendiliğinden eylemlerine methiyeler diziıyorlar. Ve bu eylemlere “dışarı”dan hiçbir müdahale olmasını istiyorlar.** (Tabi ki, kastedilen devrimci bir müdahaledir. Yoksa kendileri her tür müdahaleyle, kitleleri geri çekme özgürlüğüne sahipler!)

Tartışmaya katılan **devrimci kurumlar ise, reformist-feminist kesimlerin “öncü” düşmanlığını eleştirmekle birlikte son derece ezik, aşığıdan alan bir tutum içindeler.** Yer yer onlara hak veren, yazdıklarına “olumluluk” atfeden, “iyi niyetli çabalar” olarak gören bir yaklaşım sergiliyorlar. Hem reformizmin gerçek yüzünü, onun en kritik anlardaki ihanetini, “devrim itfaiyeciliği” rolünü ortaya koymuyorlar; hem de devrimci öncülüğü çarpıtan, hatta karikatürize eden yaklaşımlarını mahkum ederek kendi “öncülük” anlayışlarını net biçimde ifade etmiyorlar. Bunun nedenleri malum. **Kitlelerle bağlardaki zayıflamanın, güç ve inisiyatif kaybının verdiği özgüven eksikliği... Daha önemlisi, ideolojik-siyasi gerileyiş, kimlik kaybı, tasfiyeci deformasyon, yenilgi ruh hali...**

Böyle olunca reformist-feminist kişi ve kurumlar, eskisinden çok daha rahat biçimde, en pespaye görüşleri savunabiliyor; komünist ve devrimcileri pervasız biçimde suçlayabiliyor.

Bu tartışmayı başlatan A. Demirhan’ın Sendika Org’daki yazısı üzerinde durmak gerekiyor önce. Demirhan, Boğaziçi direnişini, Kürt ve kadın hareketini, işçi ve çevre eylemlerini sıralayıp “*kim örgütlüyor bunları*” diye soruyor. Ve şöyle yanıtıyor: “*Özne, Türkiye sosyalist hareketini de yeniden şekillendirecek olan ‘direnış fraksiyonu’dur.*” Yazara göre “*direnış fraksiyonu*”, “*hem sistemin diyalektik karıştı, hem de sol yapıların fiili eleştirisi*” niteliğini taşıyor.

Buradan da anlaşılıyor ki, “direnış fraksiyonu”, “sol yapılar”ın dışında kendiliğinden oluşan bir hareket. Zaten “kim örgütlüyor bunları” sorusu da, kimsenin örgütlemediğini vurgulamak için soruluyor. İlk yanılığı burada başlıyor.

Birincisi; bu hareketlerin içinde, devrimci örgütlülük içinde yeralan insanlar da bulunuyor ve yön vermeye çalışıyorlar. Böyle olmadığı koşullarda bile, yani en saf kendiliğinden hareketler dahi, kendinden önceki hareketlerden etkileniyor, esinleniyor. Dolayısıyla örgütlü ve başarılı eylemlerin önemini-etkisini ve bu eylemlerde devrimcilerin rolünü yadsımamak gerekiyor.

İkincisi ve daha önemlisi; kendiliğinden hareketle “öncü”lerin örgütlediği eylemlerin karşı karşıya konulmasıdır. Sanki “öncü”ler, yani devrimci örgütler, kendiliğinden hareketi dışıyorlar ya da içine girip öncülük yaptıklarında onu mahvediyorlar!

“Öncülük” mü “Artçılık” mı?

“Toplumsal hareketlerin öncüye ihtiyacı yok” diyerek, bunu açıkça söyleyenler de çıkıyor. Bu, kelimenin gerçek anlamıyla “kendiliğindenliğe tapınmak”tır. **Kendiliğinden hareketlerin ufkunun ne kadar dar ve başarıma şansının ne kadar az olduğu bilinmesine rağmen, ona övgüler dizilmesi, sadece ve sadece burjuvaziyi sevindirir.**

Demirhan’ın “direnış fraksiyonu” da kelime oyunuyla, kendiliğinden harekete örgüt ismi yakıştırılarak kendiliğindenliğe övgüyü içeriyor. Her ne kadar “direnış fraksiyonu”nun “devrimci bir alternatif”e dönüşebilmesi için “*bir programa, eylem çizgisine ve örgüt yapısına*” ihtiyacı olduğu söyleniyorsa da, “kaba taslak” kaydı düşerek sıralanan program, “öncülük” anlayışını da ele veriyor. **Özellikle düzen muhalefetinin “güçlendirilmiş parlamenter sistem” önerisine karşılık “doğrudan demokrasi”yi koyması, biralalım sosyalizmi “halk iktidarı”ndan bile uzaklaştıklarını gösteriyor.**

Geçmişleri Dev-Yol’a dayanan kişi ve kurumların kendiliğindenci yaklaşımını şaşırtıcı değil aslında. Dev-Yol’un ana dava savunması şu eksene oturmuştu: Dev-Yol, faşizme karşı mücadele içinde doğdu. Anti-faşist mücadele varsa DY vardır, yoksa yoktur! **Elbette kitle hareketleri ile devrimci hareket birbirini besler, geliştirir, büyütür. Ama bu demek değildir ki, “hareket yoksa örgüt de yoktur!” Bunlar birbiriyle çok ilişkili olmakla birlikte birbirinden bağımsız iki ayrı şeydir.** Sömürünün varlığı devrimci hareketlerin, kapitalist sömürü ise ML örgütlerin nesnel zeminidir. Lenin’in deyiimiyle “işçi hareketi” ile “sosyalist hareket” birbirinden bağımsız hareket eder. Ama kurtuluşun yolu, bunların bütünleşmesinden geçer. Sosyalist hareketin bütün çabası da bunun içindir.

Ezelden beri kitle hareketiyle devrimci hareketleri karşı karşıya getirmek; kendiliğinden harekete övgüler dizerken, ML öncülüğü küçümsemek, revizyonistlerin işi olageldi. “Revizyonizmin Atası” sayılan Bernstein’in “*hareket her şeydir, nihai amaç hiçbir şey*” sözü (ekonomizmin amentüsü) bu anlayışın en billurlaşmış haliydi. Bu bakış açısı menşevizmin gevşek-şekilsiz, yatay örgüt anlayışını doğurdu. Lenin’in ünlü “Ne Yapmalı” eserinde ekonomizm eleştirisi üzerinden “devrimciler örgütü”ne sığraması, tesadüf değildi.

Son aylarda kitle hareketi üzerine, direniş ve mücadelenin önemi üzerine vurguların artması, hatta “öncülük” tartışmasının başlaması, bir olumluluk olarak görülebilir. Bunca yıl seçimlere endeksli mücadeleyle parlamentarizm bataklığına saplanmış olanlardan bunları duymak, sevindirici de gelebilir. Oysa bu yanıltıcıdır. **Kesin olan, havanın artık değiştiği, yükselen kitle hareketinin reformistleri dahi radikal görünmeye zorladığıdır. Ama devrimci, ML öncülüğe olan düşmanlık, tüm reformist-revizyonist akımların ortak noktasıdır.** Bu aynı zamanda düzen-içiliğin ilanıdır.

Demirhan’ın yazısında “direnış fraksiyonu” şöyle tanımlanıyor: “*Yenilgilerle ehlileşmiş Türkiye sosyalist hareketinde, temsil alanındaki siyaseti esas alarak sınıf mücadelesini talileştiren, anti-faşist mücadelenin gerekliliğini yadsıyarak mücadeleyi olağanüstü durumun sonrasına erteleyebilen eğilimlerin yanı sıra alttan alta gelişen bir başka eğilim söz konusu. Sosyalist hareketin dar örgütsel sınırları içinde değil, toplumsal muhalefetin en geniş yelpazesi içinde gelişen bir dinamizm.*”

Sanırsınız ki, kendileri “temsil alanındaki siyaseti” onun en uç noktası olan parlamentoyu esas almamış, “anti-faşist mücadelenin gerekliliğini” yadsımamış, “mücadeleyi olağanüstü durumun sonrasına” ertelememiş; her daim gözünü “toplumsal muhalefete” dikmiş ve onu güçlendirmeye çalışmış!

Biralalım irili-ufaklı işçi-emekçi direnişini, Türkiye tarihinin en büyük halk ayaklanması olan Gezi Direnişi’ni bile blok halde bitirmek için nasıl uğraştıklarını çok iyi biliyoruz. Gezi Direnişi’nin en önemli zaafı olan “öncü” eksikliğini, en olumlu yönüymüş gibi gösterip yücelttiler. O dönem AKP’nin yürüttüğü “çözüm süreci”ne helal gelmemesi için “hükümet istifa” sloganına bile karşı çıktılar.

Şimdi yaptıklarıyla ilgili tek bir özeleştirî vermeden, direniş ve mücadele üzerine ahkam kesiyorlar. Sözde parlamentarizmi eleştiriyorlar! “**Sandığı**

kuşatalım derken, sandık tarafından kuşatılan”lar kimdi sahi? Yıllar yılı kah CHP kah HDP kuyruğuna takılıp halkı sandığa çağıran kimdi? 7 Haziran 2015 seçimlerinde HDP’nin başarısını “demokratik devrim” diye taltif eden; ardından 5 ay sonraki seçim dayatmasını bile kabul ederek koşu koşu sandığa giden; üstelik “bu dayatmayı kabul etmeyelim” diyenleri “AKP yanlısı” ilan ederek, halkı devrimcilere karşı kışkırtan kimdi? (Arşivler ortada! Her seçimde kim neyi savunmuş, neye saldırmış orta yerde duruyor!)

Sorunu genelleştirerek koymak, kendi payından hiç söz etmemek, özeleştirden uzak durmak, bu kesimlerin ortak özelliğidir. Keza reformist partilerden feminist kurumlara kadar hepsini “Türkiye sosyalist hareketi” içinde değerlendirip onlara paye vermek, yapılan yanlışları herkesin suçuymuş gibi göstermek de... (Yeri gelmişken düzeltilim; sınıfsız toplum hedefiyle proletarya diktatörlüğünü savunmayan bir “sosyalist” olamaz. “Türkiye devrimci hareketi” ile “Türkiye sosyalist hareketi” bile farklıdır. Değil ki, reformist partileri “sosyalist” saymak!...)

“Toplumsal hareketi” yeni farkedene(!) parlamentarist sol, bu suça ortak olmamış devrimci, ML örgütleri “Türkiye sosyalist hareketi” adıyla ayrılaştırıyor; ama “sakın ola ki yükselen harekete ‘öncülük’ yapmaya kalkmayın” diye de uyarıyor! Bunu da devrimci, ML örgütleri “sekte”, “hegemonyacı” diye suçlayarak, yani kendini haklı çıkararak yapıyor. (Zaten ML örgütlere saldırmak, suçlamak, akıl vermek çok kolay... En pespaye reformistinden troçkistine, feministinden soluğu Avrupa’da alan ödle-dönek solculara kadar herkes bunu yapıyor.)

Reformist-feminist, troçkist bilumum anti-ML akımın mahkum etmeye çalıştığı şey, devrimci öncülüktür. Yoksa kendi öncülükleri değil! Onlar da kitle hareketlerine öncülük yapılmasını savunuyor ve bunun çabasına giriyorlar. Ama birincisi düzeniçi iyileştirmelerle sınırlı bir mücadele anlayışını yerleştirmeye çalışıyorlar. İkincisi, yönetimlerinde yeraldıkları sendika ve kitle örgütlerinde,

egemenlerin-sömürücülerin yönetme yöntemlerini kullanıyorlar. Bunların çoğu 12 Eylül sonrası “doğrudan demokrasi”yi keşfetti! “Demokratik merkeziyetçilik”, dikey örgütlenme gibi ML

normları reddettiler. Ama **yönetime geldikleri kurumlarda biralalım üyelerle birlikte karar almayı (yani “doğrudan demokrasi”yi), temsilcileri bile atlayarak (yani “temsili demokrasiyi”) kendi grup kararlarını dayattılar.** Demokratik merkeziyetçiliğin “demokratik” yönünü atıp bürokratik merkeziyetçiliği yaşama geçirdiler. Tıpkı burjuva parlamentosu gibi, üyelerin fonksiyonu 3-4 yılda bir yapılan genel kurullarda oy kullanmakla sınırlı kaldı. Onda bile “tek liste”ye oy vermeye zorladılar. Kapalı kapılar arkasında koltuk paylaşımı yapıp genel kurulları göstermelik bir toplantıya dönüştürdüler. Sıradan bir üyenin yönetime girebilmesi şöyle dursun, farklı siyasi yapılardan birinin seçilmesine bile izin vermediler; es kaza seçilmişse yönetimde çalışamaz hale getirildiler vb. vb... (Antakya Eğitim-Sen’in yönetimine gelen devrimci bir grubu tasfiye edebilmek için seçimleri iptal etmek, kayyum atamak, geldikleri son noktadır.)

Kısacası **devrimci, ML örgütleri “sekte”’likle “hegemonyacılık”la suçlayan reformistlerin, yönettikleri kurumlarda nasıl bir hegemonya kurdukları herkesin malumudur. Buralarda yaptıkları, minyatür haliyle de olsa “iktidar”a geldiklerinden nasıl bir yönetim tarzı izleyeceklerinin aynası gibidir.** Reformist partiler, bir gün hükümete girmeyi başarabilirlerse, Yunanistan’daki Syriza’dan bir farkla-rı olmayacaktır.

Kitlelere “öncülük”lerine gelirsek... **Kitle hareketine övgüler dizen reformist parti ve hareketler yıllardır KESK, DİSK gibi sendikaların, belli başlı meslek örgütlerinin yönetiminde bulunuyorlar.** Bu yanıla işçi-emekçi hareketine yön vermekte çok önemli bir avantaja sahipler. Ama öncesi bir yana 15 Temmuz sonrası **KESK, kendi üyelerinin KHK’larla atılmasına karşı ciddi bir direniş örgütlenmediği gibi, direnen üyelerine dahi sahip çıkmadı. Keza pandemi döneminde işçi sınıfı çok önemli hak kayıpları yaşarken DİSK adeta kayboldu.** Biralalım işçi-emekçi hareketini yükseltmeyi, onun önüne barikat kurdular. Bir kitle hareketi başlamışsa, bir direniş yaşıyorsa, onlara rağmen, o kurumlar aşılarak oldu, oluyor...

Dolayısıyla **AKP’nin yıllardır işbaşında kalmasında burjuva muhalefeti kadar bu reformist muhalefet de pay sahibidir.** Hal böyleyken suçlarını örtbas etmekte ve yine devrimcileri boy hedefi yapmakta oldukça başarılılar! Bir başka ifadeyle devrimci, komünist örgütlerin zayıflığını, güven kaybını iyi kullanıyorlar.

Bugün kitle hareketi son derece sancılı geliyorsa, ayları-yılları bulan direnişlere rağmen başarıları sınırlı kalıyorsa, devrimci öncülüğün eksikliğindedir. Her kim devrimci öncülüğü reddediyorsa, kitle hareketlerinin başarıya ulaşmasını istemiyor, sömürücü kapitalist sistemin devamını savunuyor demektir. Devrimcilerin kimi eksikliklerini büyüterek, devrimci öncülüğü karalamaya kalkanlar, burjuvaziye hizmet ederler. Ayrıca başkalarının gözündeki çöprü mer-tek yapanlar, asıl olarak kendi suçlarını gizlemeye çalışırlar.

Önce “ifşa hareketi”yle ortaya dökülenler, ardından DAF içinde yaşanan ekonomik-ahlaki sömürünün açığa çıkması, genel olarak devrimci hareketin tasfiyesiyle, düzen-içiliğin yaygınlaşmasıyla doğrudan bağlantılıdır. **Düzene ait her tür pisliliğin devrimci-demokrat kesimlere sığramasıdır. Bütün bunlar dikey örgütlenme yerine yataylığı, disiplin yerine gevşekliliği, hiyerarşi yerine esnekliği, “demokratik merkeziyetçilik” yerine bürokratik merkeziyetçiliği koymanın; kısacası ML normları sulandırmanın doğal sonuçlarıdır.**

Bunları bitirebilmek için bile, yeniden devrimci tarzda örgütlenmeye, ML ilke ve normlara dönmek gerekir.

Kitle hareketi ile devrimci öncülüğü, yığınlarla liderleri karşı karşıya getirmek, dün olduğu gibi bugün de devrim düşmanlarının işidir. Lenin’in “Sol Komünizm Bir Çocukluk Hastalığı” kitabında verdiği yanıt, devrimci öncülüğü reddeden günümüz reformistlerine de cevabımızdır:

“Partiyi ve parti disipliniyi yadsıamak, proletaryayı burjuvazinin yararına silahsızlandırmakla aynı şeydir. Bu tam da küçük-burjuva dağınıklıkla, kararsızlıkla ve hoşgörüldüğünde kaçınılmaz olarak her proleter devrimci hareketi mahvedecek olan tutarlılık, birleşme, toplu davranma konusunda yeteneksizlikle aynı şeydir.” (İnter Yay. sf. 38)

Biz “artçı” kitle kuyrukçusu değil, “öncü”yüz, devrimciyiz! Kendimize, ilkelerimize, değerlerimize güvenelim! Proleter kültür ve devrimci ahlak yolgöstericimiz olmaya devam etsin! **Burjuvazinin ve onun etkisi altındaki her tür akımla aramıza kalın sınırlar çizelim!** Kitlelere her yönden örnek olacak bir duruş içinde olalım! **Komünist ve devrimcilerin, bu dünyadaki en tutarlı, en dürüst ve en temiz insanlar olduğunu pratiğimizle gösterelim! Bu sömürü ve soygun düzenini alaşağı edecek olan tek bilimsel ideolojik-siyasi görüşe sahip olduğumuzun bilinci ve güveniyle hareket edelim!**

Gerçek öncülük budur. Ve bu öncülük kitlelerde mutlaka karşılık bulacaktır! Sadece burjuvazinin değil, reformist-revizyonist kesimlerin çelmelerine, çamurlarına rağmen...

Devrim, ML partinin önderliğinde kitlelerin eseri olacaktır!

6 Aralık 2021 tarihinde internet sitemizde yayınlanmıştır.

Analar, analarımız, yoldaş analarımız!..

“Geçmişimiz, geleceğimizdir” deriz ve her defasında herhangi bir nedenden dolayı hep tarihe dönüp gelecek zamana dair bir takım yorumlar ya da konuşmalar yaparız. Sevgiler, hüznler, anılar, geçmişle bağlantılı sözlere, yazılara dökülür. Tüm yaşanmışlıklar, canlı birer sinema şeridi misali bugüne ve gelecek zamana ışık olur.

Tarih çok yakın, ama bir o kadar da acılı-sancılı bir günün tarihi 31 Ekim 2021 sabahı... Yüreğimin daralmış olduğu yağmur yüklü bir günün sabahı... Dost kurumlardan birinin düzenleyeceği bir etkinlik var bugün ve biz de kurumumuz adına stant

Yüreği kocaman bir babaanneydi!

Bir çığlık ki, geçenin zemheri karanlığını deldi geçti... Yıldızlar göklere tutunmayı bıraktı; yeryüzüne inci tanesi gibi saçıldı... Gece ayaza büründü, uykular köhne odalara kaçtı; uğramadı göz kapaklarına... Acı bir sessizlik bürüdü sokağı; tıpkı bir kenti usulca kaplayan buğulu bir sis misali...

Bu defa “küçük dev kadın” bağladı, elleri kolları... Sessizce eğilmişti kulağına yeryüzünün, giderken de devrim olsun dercesine... Ev sallandı, deprem oldu; ardından yüreklerde izi kaldı... Koridorda sesi, şen kahkahası çınladı kulaklarda... Küçük bir cam aralığı ve demir parmaklıkların ardından dualar ile uğurlaması kaldı...

Tavanda salıncak izleri, dolabında iki-üç parça kıyafeti, gözlüğü kaldı masada. Destek aldığı bastonu, her kapı aralığında anısı kaldı... Başını önüne eğip, sessizce düşüncelere dalması kaldı... Gün geceye karıştı, ay güneşe... ulaşılmaz hasreti kaldı. Bir lokma yediği ekmeği, bir yudum içtiği suyu, gözlemini huzurla kapadığı koltuğu kaldı...

Hasretim iki yanağında, çocukluğumun alınına düşen bir damla göz yaşımda, gençliğim avuçlarımda gitti...

Başkaları tarafından bilinmedik, fakat ailesi tarafından bilindik yüreğinin diğer bir güzel tarafı da, torunları ile arasındaki o bağıdır. İki kızımın yerine koymuştu onları. Buram ve Heval, yoldaş olmuştu Makbule Ana'ya... Mücadeleci ruhu taşıyan yüreği, kendi kızlarının özlemi ile çarpan bir ana olduğu için, torunlarının da anne hasretine dayanamadıklarını biliyordu ve torunlarını annelerine kavuşturmak için ayrı bir mücadeleyi daha göğüsliyordu.

Yüreği kocaman bir babaanneydi! Torunları ile birlikte gurbet yolculuğuna bir kez daha çıkmıştı. Defalarca sonu hüsrarla sonuçlansa da o yılmamış; torunlarına verdiği sözün mücadelesi içerisine girmişti. Ve bu zorlu yoldan da zaferle çıktı. Her ne kadar hasret duysa da torunlarına, onları annelerine kavuşturmayı başardı...

21 Kasım 2021

Makbule Berktaş'ın torunu Selma Heval Berktaş

açmamız için davet edilmiştik, hazırlık yapıyorduk. Evi paylaştığım arkadaşımın Makbule Ana'mızın adını dillendirmesi ve bana kim olduğunu sormasıyla irkilerek “ne oldu, hadi, ciddi misin, nereden duydun, olamaz” gibi soruları peşpeşe sıralayıp, elimin telefona sarılması bir oldu. Ve gece gönderilen mesajı okumamla, ölümün sarsıcı acısını yüreğimin derinliklerinde bir kez daha hissettim.

ÖLÜM ADIN KALLEŞ OLSUN!!! Daha birkaç gün öncesinde yüzündeki tebessüm ve şefkat yüklü resimlerini paylaşmışlardı; gençlerle birlikte olduğu bir piknikte Makbule Ana'mızın, Makbule yoldaşımızın. Birbirimize başsağlığı dilemekle son bulan telefon görüşmesinden sonra, yalnızlığım o topraklarda olamamanın, yoldaşı ebedi son yolculuğuna uğurlarken sevenleri ve yakınlarımızın yanında olamayacağımın tüm ağır yükü bindi üzerime...

Dışarıda bir süre dolaşarak üzüntü ve çaresizliğimle çarpışırken, aklım geçmiş zaman dilimlerine doğru götürdü beni; 12 Eylül yıllarına... Cezaevleri önlerini, mahkeme salonlarını, bakanlık kapılarını aşındırmaları... Nefeslerin tutulduğu açlık ve ölüm oruçları ve analarımızın

sistemik küfür ve fiziki olarak maruz kaldıkları devletin jandarma-polis tüm kolluk kuvvetleriyle yaptıkları... Onca saldırıya karşı bedenlerini, ruhlarını ortaya koydukları onurlu mücadele ve savaşımları...

Birbirlerini belki de o günlere kadar hiç tanımayan, ama içerideki çocuklarının hayatları için kilometrelerce uzaklıkları, yokluklar içinde borç-harc, hatta elde ne varsa satarak katedenler... Bazen bir simidi ikiye bölerek yarı aç-yarı tok yaşayıp acılarını yüreklerinin derinliklerinde saklayanlar... Çocuklarının içerideki onurlu mücadelelerini dışarıda en az onlar kadar sahiplenip 12 Eylül yıllarının sessizliğinde çığlık olanlar... Kimisini dünlerde, kimisini bugünlerde ölümsüzlüğe gönderdiğimiz ANA yoldaşlarımız... MAKBULE ANA yoldaşımız gibi...

Onlar belki de mücadelemizin bugünlere kadar gelmesindeki en önde çarpışanlarımız oldular.

Koca yürekleriyle mücadelenin her döneminde ve her zaman öyle anılmalydılar. Madem bugün devrim şehitlerimizin anılacağı bir gece vardı ve mesajlar yazılıp okunacaktı, bugün bir

başka olmalıydı mesajlarımız!!!

Ev arkadaşımın etkinliğin yapılacağı yere doğru giderken, konumuz Makbule Ana yoldaşımız ve analarımız üzerine geçti. Salona vardığımızda, geceyi düzenleyen arkadaşlara bugünün bizim için çok özgün olduğunu, stant açamayacağımızı nedenleriyle anlattım. Tanıyan-tanımayan herkes başsağlığı dileyerek üzüntülerini dile getirdi. Bazıları Türkiye'de bulundukları dönemde Ana'mızla birebir tanıştıklarını, mücadelesini ve tarihini bildiklerini de söylediler...

İçim buruk da olsa içinde bulunduğum şartları göz önünde bulundurarak orada kaleme almak zorunda kaldığım, gecenin içeriği ve Makbule Ana'mızla beraber analarımızı anmaya çalıştığım kısa bir mesajı yazarak tertip komitesine sundum.

“Gece Tertip Komitesine ;

Dostlar, yoldaşlar, düzenlemiş olduğunuz ‘ÖLÜMSÜZLERİMİZİN İZİNDE DİRENİŞTEN ZAFERE’ adlı gecenizi, PROLETER DEVRİMCİ DURUŞ-Paris çalışanları olarak, devrimci yüreklerimizle selamlıyoruz.

Mücadelenin çeşitli evrelerinde ve coğrafyalarında faşizmin zulümleriyle katledilen şehitlerimizin onurlu duruş ve mücadele yaşamlarında bizlere bıraktıkları miraslarla, nihai kurtuluş yolunda geleceğe yürüyoruz. En az onlarla beraber, zor yıllar 12 Eylül'den bugünlere mücadelemizin her aşamasında bize her zaman güç ve kuvvet veren analarımız... Geçenlerde kaybettiğimiz devrim şehitlerimizden Münir DIŞKAYA'nın anası Zeliha DIŞKAYA olmak üzere, daha bu gece devrim yürüyüşümüzün bugünlere gelmesinde mücadele tarihimizin her aşamasında, yaşı-gücü ve sağlığı el verdiği sürece yanımızda yeralan, sadece anamız değil, aynı zamanda yoldaş olarak da niteleyebileceğimiz YOLDAŞ ANA'mız Makbule BERKTAŞ'ı kaybetmenin üzüntüsünü de paylaşıyoruz.

Bir kez daha burada devrim şehitlerimizi ve analarımızı saygıyla anarken, gecenizin başarıyla geçmesini temenni eder, mücadelenizde başarılar dileriz.

DEVİRİM ŞEHİTLERİ ÖLÜMSÜZDÜR!

YAŞASIN DEVRİMCİ MÜCADELE!

YAŞASIN DEVRİMCİ DAYANIŞMA!

Proleter Devrimci Duruş-Paris”

Son söz: Elbette analarımızı bir kaç satırlık yazıyla ele almak, onları yad etmek, unutturmamaya yetmez, yetmeyecektir de...

BİRGÜN MUTLAKA, AMA MUTLAKA BİZLERLE BİRLİKTE YÜRÜDÜĞÜNÜZ BU YOL, ZAFERE ULAŞACAKTIR! VE O GÜN, BİZLER, YİNE SİZLERİN SICACIK ANA KUCAKLARINIZDA, SEVİNCİNİZİ, SEVGİNİZİ YAŞIYOR OLACAĞIZ GÜLEN YÜZLERİNİZLE....

UĞURLAR OLA MAKBULE ANA, UĞURLAR OLA.... SAYGIYLA, SEVGİYLE ANILARIMIZDA MÜCADELEMİZDE HEP YAŞAYACAKSINI!..

Fransa-PDD

Adana'da İHD ve devrimci kurumlar Makbule Ana için anma yaptı

10 Aralık Dünya İnsan Hakları Günü'nde, Adana İHD ve devrimci kurumlar, Makbule Ana'nın ölümünün 40. günü için bir anma gerçekleştirdiler.

İHD'nin Adana merkezde yaptığı 10 Aralık basın açıklaması ve bildiri

dağıtımının ardından mezarlığa geçildi. Anmaya, İHD Başkanı Av. Yakup Ateş, Birleşik Mücadele Güçleri, Kaldıraç, SYKP, ESP, SMF, HDP'nin il ve ilçe başkanları, CHP'nin Yüreğir kadın kolları başkanı, Av. Ali Akıncı ve Emekliler Dayanışma Sendikası katıldı. ESP'li arkadaş, devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşuna çağırdı. Ardından Nevin Berktaş ve İHD'li Ayfer Güneşer ile Avukat Yasemin Dora Şeker konuşma yaptılar.

Anma için hazırlanan program bittikten sonra da bir süre dağılmadan mezar başında sohbet edildi.

Adana İHD'nin geleneksel yemeği Makbule Ana'ya ithaf edildi

İHD Adana Şube'nin geleneksel yemeği, 24 Aralık 2021 cuma akşamı yapıldı. Bu yılki yemek, 31 Ekim 2021'de yitirdiğimiz Makbule Ana'ya (Berktaş) atfedildi.

Adana İHD Şube'nin fotoğraflarla tarihsel gelişimini anlatan sinevizyon gösteriminin, "Makbule Berktaş'ın Anısına Saygıyla" bölümü uzun alkışlarla karşılandı. Adana İHD'nin kuruculuğunu yapan ve bugüne kadar hemen hemen bütün çalışmalarında, eylemlerinde ve etkinliklerinde yer alan Makbule Ana, İHD yemeğinde yine baş köşeye oturmuştu!

Saygı duruşu ve sunum konuşmasından sonra söz alan İHD Adana Şube Başkanı Yakup Ataş, artan baskı ve kötü yaşam koşulları karşısında İHD'nin yoğun çaba gösterdiğini ve dik durduğunu anlattı. Hak ihlalleri ve buna karşı İHD'nin eylemliliklerinden söz ederek, ortak ve birleşik mücadelenin önemine değindi. İnsan hakları savunucuları, devrimci kurumlar, kitle örgütleri ve sendikalar ile siyasi parti temsilcileri ve belediye başkanlarının geldiği gecede yoğun katılım vardı ve coşkulu halaylar çekildi.

Mehmet Fatih Öktülmüş Kültür Evi

Adana'da 19 Aralık Katliamı'nın yıldönümünde etkinlik

BMG, FÖKEV ve Kaldıraç Aralık 2000'de yapılan hapishaneler katliamını unutturmamak için, Adana İnşaat Mühendisleri Odası'nda 23 Aralık 2021 perşembe günü etkinlik düzenledi.

Hem 2000'de katliam sırasında, hem öncesi ve sonraki yıllarda, hem de son günlerde katledilen devrimci tutsaklar nezdinde ölenlerimiz adına saygı duruşuyla başlayan etkinlik, sinevizyon gösterisi ile devam etti. Ardından Tutsaklarla Dayanışma İnisiyatifi'nden Uğur Şafak'a online ile bağlanarak söyleşiye başlandı. Diğer konuşmacılar Hasan Çepe, Mevlut Kaya ve Nevin Berktaş katliamı çeşitli yönleriyle anlattılar.

Direnış esnasında Wernicke Korsakoff olan Hasan Çepe, devletin vahşî saldırıları sonucu hastalandıklarını, ölüme terk edildiklerini anlattı. Wernicke Korsakoff Derneği Çukurova Gönüllüleri kurumundan Mevlut Kaya da, devletin işlediği insanlık suçuna 'hayata dönüş' dediğini, tutsakların her dönem şiddet ve hak ihlalleri ile yaşamak zorunda bırakıldığını söyledi ve devam eden hak ihlallerini sıraladı. Fatih Öktülmüş Kültür Evi adına konuşan Nevin Berktaş ise, katliamda devletin çok planlı hazırlanmış ve çok vahşice saldırdığını; kendilerinin de direnmeye hazırlıklı olduklarını, bu nedenle iradelerini teslim alamadıklarını ve içeri ile dışarısının bağının çok önemli olduğunu anlattı. Online ile bağlanan Uğur Şafak da hapishanelerin bugünkü durumunu ayrıntıları ile ele aldı.

"Zindanlar Yıkılsın Tutsaklarla Özgürlük" sloganı atılarak bitirilen etkinlik canlı bir ortamda gerçekleşti.

Adana PDD

19 Aralık cezaevleri katliamının yıldönümünde, İstanbul'da iki ayrı noktaya, "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" yazılı ve Proleter Devrimci Duruş imzalı, katliam sırasında şehit düşenlerin resimlerinin bulunduğu, "Yaşasın 19 Aralık Direnişimiz yazılı ve Proleter Devrimci Duruş imzalı pankartlar asıldı.

Nurten Zehir yaşamını yitirdi

1980'li yıllarda Türkiye İhtilalci Komünistler Birliği (TİKB) davasından yargılanan, işkencede ve hapishanelerde direnen Nurten Zehir Ayaşlı, 8 Aralık günü yaşamını yitirdi. Ailesine, yakınlarına ve sevenlerine başsağlığı diliyoruz.

Kazakistan'da doğalgaz fiyatlarına yüzde 51 oranında zam yapılması üzerine, kitleler sokaklara döküldü. 2 Ocak günü başlayan protestoların ardından, hükümet istifa etmek zorunda kaldı, zamlar geri alındı; ancak eylemler bitmedi.

Kazakistan, kitle hareketi yüksek olan, protesto gösterilerine alışkın bir ülke değil. 1989'dan 2019 yılına kadar ülkeyi yöneten Nursultan Nazarbayev döneminin ağır baskıcı yönetim tarzı, bunun nedenlerinden biri. Ancak Sovyetler Birliği döneminde ücretsiz olan ısınma, barınma gibi temel haklardaki kayıplar ve artan yoksullaşma, kitlelerin öfkesine neden oluyordu. Yılbaşında gelen zamlar ise, patlama noktasına dönüştü. 2 Ocak günü, bir çok kentte kitleler sokaklara döküldü.

Hükümetin ilk tepkisi eylemlerin başlangıç noktası olan Almatı ve Mangistau kentlerinde OHAL ilan ederek eylemleri bastırmaya çalışmak oldu. Ancak **bir kere kitleler sokaklara çıkmıştı; eylemler yayılmaya devam etti. Önce işçilerin daha yoğun yaşadığı batı kentlerine, salı günü de ülkenin tamamına yayıldı eylemler.**

Devletin pervasızca saldırısı da eylemleri durduramadı. Pek çok yerde kitleye biber gazı ve şok bombalarıyla saldıran polis, onlarca kişinin yaralanmasına neden oldu. Ama bu saldırılar, kitlenin direnişini de, çatışmaları da büyüten bir etki yarattı. **Eylemciler kamu binalarını bastı, valilik ve belediye binalarını işgal etti, karakolları ateşe verdi, iktidar partisinin genel merkezini tahrip etti. Kitleye saldıran asker ve polis de eylemcilerin hedefindeydi.** Polis araçları yakıldı, zırhlı araçlar eylemciler tarafından ele geçirildi, bazı askerler rehin alındı. Eylemciler, eski başkan Nursultan Nazarbayev'in heykellerini de hedef aldı; yıkılan heykel görüntüleri basında yer aldı. Bu süreçte 200'den fazla eylemcinin gözaltına alındığı açıklandı. Eksi 20 derecelerdeki aşırı soğuk havaya ve kar yağışına rağmen eylemler hız kesmeden devam etti.

Devletin saldırıları kitleleri durdurmaya yetmeyince, bu defa devlet geri adım atmak zorunda kaldı. **Akaryakıt zammını göstericilerin talep ettiği fiyatın da altına indirdiler; temel gıda ürünlerinde indirim yapacaklarını söylediler; hatta 5 Ocak günü hükümet istifa etti...** Ancak sokaklardaki eylem bitmedi. Kitle, atılan geri adımlarla yetinmeyeceğini gösterdi.

Zamların nedeni olarak "uluslararası piyasalardaki durum" gerekçe gösterilmişti. Oysa Kazakistan zengin petrol ve doğalgaz yataklarına sahip bir ülke. Yani dışarıdan ithalat yapan değil, kendi üretimini piyasaya süren; bu yanı sıra da ülke içinde petrol ve doğalgaz ürünlerini daha ucuza satabilecek olanaklara sahip. Üstelik bu süreçte petrol-doğalgaz ihracatına ara vermeden devam etti. Bu gerçekler, kitlelerin daha da öfkelenmesine neden oluyor.

Kazakistan işçi ve emekçileri, uzun baskıcı yıllarında seslerini duyuramamış olmalarına rağmen, bugün sokaklara çıkarak hak gasplarına karşı direniyorlar. Devletin attığı geri adımlar, onların coşkusunu da eylemini

Kazakistan'da kitleler sokakta

de büyütüyor. Kazanmalarının tek yolunun halkın mücadele gücü olduğunu görüyor ve gösteriyorlar.

Kendiliğinden ayaklanmaya ABD müdahalesi

Dergimiz yayına hazırlanırken, Kazakistan'ın Almatı kentinde yaşanan eylemlerin nitelik değiştirdiği haberleri çıkmaya başladı. Afganistan'dan ve Suudi Arabistan'dan gelen cihatçı çetelerin polis ve askerle çatışmaya girdiği, 9 asker ve polisin öldürüldüğü yönünde haberler duyuldu. Eylemcilerden de onlarcasının öldüğü söyleniyor. Bazı Kazak zenginlerinin, özellikle eski devlet başkanı Nazarbayev'in ailesinin uçakla bölgeden tahliye edildiği, Rusya'ya kaçtıkları ileri sürülüyor. Bu arada Türkiye başta olmak üzere bir çok ülke Kazakistan'a uçak seferlerini iptal etti.

Görünen o ki, **ülkede yaşanan belirsizlikten ve kargaşadan yararlanan ABD emperyalizmi, Kazakistan'a müdahale etmenin yollarını arıyor.** Zengin petrol ve doğalgaz yatakları ve Orta Asya'nın kalbindeki stratejik konumuyla Kazakistan, bütün emperyalistler için önem taşıyan bir ülkedir. Ekonomik ilişkilerini Çin ile güçlendirmekte olan (Çin'in dünya hegemonyasının aracı olan Kuşak

Hareketin başlangıç noktası, akaryakıt zamlarına karşı yükselen kitle öfkesidir.

SB'nin dağılmasının ardından ülkede yaşanan ağır yoksullaşmaya duyulan tepkinin birikimidir. Ülkenin kişi başına düşen milli geliri 26 bin dolar civarında olmasına rağmen, ayda 10-50 dolarlık gelirle geçinmeye çalışan kitlelerin çaresizliğinin patlamasıdır.

ve Yol Projesini ilk olarak Kazakistan'da yapılan bir toplantıda açıklamış olması önemlidir mesela) Kazakistan, aynı zamanda **Rusya'nın Kafkaslardaki NATO'su olan KGAÖ'ye (Kolektif Güvenlik Anlaşması Örgütü) üyedir.** Keza Rusya ve Çin'in birlikte ABD'ye karşı ekonomik-siyasi bir alternatif olarak oluşturmak için kurduğu **Şanghay İşbirliği Örgütü'nün de kurucu üyesidir.**

Rusya açısından daha özel bir önem taşımaktadır Kazakistan. Eski Sovyetler Birliği'nin içinde yeralan bir bölge olmasının ötesinde, 19 milyonluk nüfusunun 6 milyonu, yani yaklaşık 3'te biri Rus asıllıdır. Ayrıca SB'nin uzay araştırmaları açısından büyük önem taşıyan Baykonur uzay üssü, ülkenin dağılmasının ardından Kazakistan topraklarında kalmıştır; bugün Rusya aynı üste uzay çalışmalarına devam etmektedir.

Almatı'daki protestolar, kitlelerin öfke patlaması olmaktan uzaklaşıp, ABD'den destek alan ve devletle silahlı çatışmaya giren bir niteliğe dönüşünce, Kazakistan Cumhurbaşkanı Tokayev, Rusya'dan ve KGAÖ'den yardım ve müdahale istedi; Rusya da, kendisiyle çok uzun bir sınırı bulunan, bu yanı sıra büyük önem taşıyan Kazakistan'ın bu çağrısını kabul ettiğini, asker göndererek müdahale edeceğini duyurdu. Bu açıklamalar, Kazak hükümetinin nerede durduğunu da, Almatı'daki saldırıların menşeyini de ortaya koymaktadır.

Kazakistan'da başlayan kitle hareketinin bugün Almatı başta olmak üzere bazı kentlerde farklı bir boyuta geçmiş olması, kafaları karıştırmaktadır. Oysa ikisini birbirinden ayırmak gerekir. **Hareketin başlangıç noktası, akaryakıt zamlarına karşı yükselen kitle öfkesidir. SB'nin dağılmasının ardından ülkede yaşanan ağır yoksullaşmaya duyulan tepkinin birikimidir.** Ülkenin kişi başına düşen milli geliri 26 bin dolar civarında olmasına rağmen, ayda 10 ila 50 dolarlık gelirle geçinmeye çalışan kitlelerin patlamasıdır.

Ve devrimci bir önderlikten yoksun olan "kendiliğinden kitle hareketleri", emperyalist çıkar hesaplarının payandası haline dönüşebilir. Devrimci bir önderlik harekete yön vermediği zaman, her türden gerici, faşist gruplar ya da başka bir ideolojik akım, bu hareketin önderliğini ele geçirebilir.

Bu durum, o bölgedeki kitlelerin ağır ekonomik-siyasi baskılara duyduğu öfkeyi de; hareketi başlatan unsurun yüksek akaryakıt zamlarıyla kitleleri bunaltan sömürü politikaları olduğu gerçeğini de değiştirmez. Buna benzer bir durumu, Arap Ayaklanmaları döneminde Mısır başta olmak üzere bir çok ülkede gördük.

Bugün Kazakistan'da OHAL ilanı, onlarca insanın öldürülmesi ve Rusya'nın askeri müdahalesiyle hareket bastırılmaya çalışılırken, halkın pervasızca sömürülmesinden dolayı işlerin bu noktaya geldiği gerçeğini unutmamak gerekir.

Kandıra 1 No'lu F Tipi Yüksek Güvenlikli Hapishanesi'nde bulunan tutsak Garibe Gezer, 9 Aralık günü yaşamını yitirdi. Cezaevi idaresi, Gezer'in intihar ettiğini iddia etti.

Garibe Gezer, Nusaybinli, 28 yaşında bir Kürt kadını. 25 Mart 2021'de Kayseri Hapishanesi'nden Kandıra'ya sevk edilmiş. Sevk sırasında çok ciddi işkence ve tacize maruz kalan Gezer, cezaevinde de işkence gördüğünü, tecavüze uğradığını duyurmuştu. Bütün bu saldırıların ardından "süngerli oda" denilen tecrit odasına kapatıldığını söyleyen Gezer, bu durumu ailesine telefonla anlattıktan sonra, hücresinde intihar ettiği haberi geldi.

HDP, konuya ilişkin olarak daha önce mecliste 22 önerge vermişti. Garibe Gezer'in intihar haberinin ardından, duruma tepki gösterdiler. Gezer'in avukatları da, otopsiye alınmadıklarını, otopsinin apar topar yapıldığını duyurdular.

Cezaevinde, hücrede tutulan, sürekli sistematik işkenceye ve tecavüze maruz kalan Garibe Gezer'in ölümü, her koşulda bir cinayettir. Gerçekten kendisi intihar etmiş olsa bile, bunun sorumlusu işkenceci yapan gardiyanlar, bu işkenceye olanak yaratan cezaevi idaresi, avukatların girişimlerine rağmen bu suçları soruşturmayan savcılık, HDP'nin mecliste verdiği önergeleri dikkate almayan Adalet Bakanlığı'dır.

Garibe Gezer hapishanede katledildi

Aysel Tuğluk serbest bırakılsın

Aysel Tuğluk Aralık 2016 tarihinden bu yana Kocaeli 1 No.lu F Tipi Hapishane'de tutuklu. 2017 yılında annesini kaybettiği zaman yaşadıkları büyük bir vahşetti. Annesi Hatun

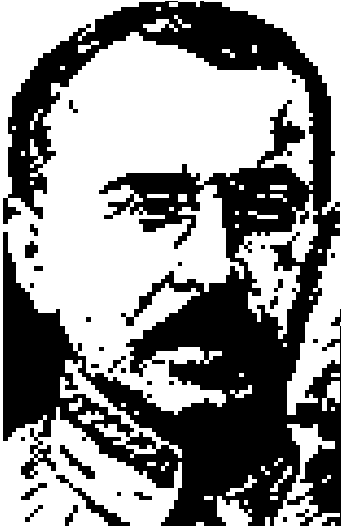
Tuğluk'un vasiyeti üzerine Ankara-İncek mezarlığına defnedilmesi sırasında, ırkçı-faşist bir grup mezarlıkta gösteri yaptı; "Buraya Ermeni gömdürmeyiz" diye bağırdı, cenazeyi mezardan çıkarıp işkence yapmakla tehdit etti. Bu tehditler üzerine, defnedilmiş olan cenaze mezardan çıkarıldı, Dersim'e götürülerek orada defnedildi.

Bir taraftan annesini kaybetmenin acısı, diğer taraftan cenazeye olan bu vahşi saldırganlık, Aysel Tuğluk'ta ağır bir hasar yarattı; bu ağır yükü taşıyamayan hafızası yavaş yavaş silindi. Bugün Tuğluk artık Demans hastası ve tek başına ihtiyaçlarını karşılayamayacak, cezaevinde hayatını sürdürmeyecek durumda.

Bugün hasta tutsaklar, ölüm sınırında gelmeden tahliye edilmiyor; önemli bir kısmı da hapishanelerde yaşamını yitiriyor. **Vedat Erkmén ve Abdurrezzak Şuyur** hapishanede hayatla-

rını hapishanede kaybeden son isimler. Devletin intikamcı tutumunun son örnekleri. Cezaevinde ölümü bekleyen ya da yaşamını tek başına sürdüremeyecek kadar ağır sağlık sorunları yaşayan yüzlerce tutsak var.

Aysel Tuğluk ve hapishanelerdeki hasta tutsaklar serbest bırakılsın!

Mustafa Suphi ve 14 yoldaşı yaşıyor!

Türkiye proletaryasının önderleri Mustafa Suphi, Ethem Nejat ve yoldaşları, 28-29 Ocak 1921'de Kemalist burjuvazi tarafından vahşice katledildiler.

Mustafa Suphi, Türkiye komünist hareketinin ilk önderidir. Sinop'ta mahkum iken

kaçtığı Rusya'da, savaş nedeniyle esir olarak tutuldu. Esir Türkler arasında örgütlemelere girişti. Çarlığa karşı yürütülen mücadeleye, ardından Bolşevik Partisi'ne katıldı. Teorik bilinci, usta örgütçülüğü, boyun eğmez ve fedakar yapısı ile yoldaşları arasında sıvırdı. III. Enternasyonal'in Kuruluş Kongresi'ne katıldı. Doğu halklarının, özellikle de Türklerin bulunduğu yerlerde propaganda ve örgütleme çalışmalarında bulundu.

Temmuz 1918'de Türk Sol Sosyalistleri Kongresi, Moskova'da Mustafa Suphi önderliğinde toplandı. Burada alınan karar gereğince İstanbul, Ankara, diğer Anadolu illeri ve Bakü'den katılan delegelerle, 10 Eylül 1920'de Türkiye Komünist Partisi Kuruluş Kongresi Bakü'de yapıldı.

Mustafa Suphi önderliğindeki TKP, o günün koşullarına uygun bir program ve devrim stratejisine sahipti. Ulusal Kurtuluş Savaşını devrimle taçlandırmak istiyordu.

Bu konuda Kurultay karar metninde; "Türkiye Komünist Partisi, ülkede emperyalizme karşı Ulusal Kurtuluş Savaşının derinleşmesine çaba gösterecek ve bu hareketin desteklenmesinin yanı sıra emekçilerin egemenliğinin kurulmasına çalışacaktır" denilmektedir.

Mustafa Suphi, Kongre'de belirlenen görev doğrultusunda bir gönüllüler alayı ile yola çıktı. Fakat Azerbaycan'da yolları, karşı-devrimciler tarafından tutulmuştu. Bir an önce Anadolu'ya ulaşmak düşüncesiyle daha dolambaçlı bir yoldan 14 yoldaşıyla birlikte (Ethem Nejat, Aşçıoğlu Bahaeddin, Kazım Hulusi, Kıratioğlu Maksut, Hilmioğlu İsmail Hakkı, Ahmetoğlu Hayrettin, Hakkı bin Ahmet Ali, Emin Şefik, Süleyman Tevfik, Manisalı Kazım bin Ali, Maria -M. Suphi'nin eşi-, Hatipoğlu Mehmet, Hacı Mustafaoğlu Mehmet, Cemil, Nazmi bin İbrahim) gitme kararı aldı. Mustafa Suphi ve yoldaşları, Kars'taki gösterişli karşılamadan sonra geçtikleri yerlerde hakaret ve saldırılarla karşı karşıya kaldılar. Geri dönme önerilerine Mustafa Suphi karşı çıktı ve ölümü göze aldığını söyleyerek yoluna devam etti. Trabzon'da zorla motorlu bir sandala bindirildiler ve arkadan gelen Kemalist burjuvazinin uşaklarının süngülü, bıçaklı saldırısıyla vahşice katledildiler.

Onbeşler, Türkiye komünist hareketinin ilk şehitleridir. Karadeniz üzerinde iki sınıf çarpıştı. Mustafa Suphi ve yoldaşları davamıza uygun bir yiğitlikle öldüler.

*Göğsümde 15 yara var!..
Saplandı göğsüme 15 kara saplı bıçak!
Kalbim yine çarpıyor,
Kalbim yine çarpacak!!!*

*Göğsümde 15 yara var!
Sarıldı 15 yarama
Kara kaygan yılanlar gibi karanlık sular!
Karadeniz boğmak istiyor beni,
Boğmak istiyor beni
Kanlı karanlık sular!!!*

*Saplandı göğsüme 15 kara saplı bıçak
Kalbim yine çarpıyor,
Kalbim yine çarpacak!..*

*Göğsümde 15 yara var!
Deldiler göğsümü 15 yerinden,
Sandılar ki, vurmaz artık kalbim kederinden.
Kalbim yine çarpıyor,
Kalbim yine çarpacak!!!*

*Yandı 15 yaramdan 15 alev,
Kırıldı göğsümde 15 kara saplı bıçak...
Kalbim
Kanlı kızıl bir bayrak gibi çarpıyor,
Çar-pa-cak!*

Nazım Hikmet

☆ **1 Ocak 1906- Moskova ayaklanması başladı**
1905 Aralık ayında Rusya’da işçilerin Çarlık tarafından uygulanan baskılara karşı tepkileri büyümekteydi. 8 Aralık’ta 100 bin işçiyi temsilen işçi sovyetleri, grev kararı aldı ve uyguladılar. Fakat bu ayaklanma, Menşevik önderlerin pasifist tutumlarından dolayı yenildi. Lenin, ayaklanmadan çıkarılması gereken birinci dersin, “daha fazla silaha sarılmak” olduğunu tespit etti. Menşevik önderler ise silahlanmayı bir hata olarak gördüler. Bu ayaklanmanın deneyimini kuşanan Bolşevikler, 1917 Ekim devrimine giden süreci örmeye başladılar.

☆ **1 Ocak 1959- Küba devrimi**
Fidel Castro önderliğindeki Kübalılar, ABD işbirlikçisi Batista diktatörlüğünü devirerek iktidarı ele geçirdi. Küba devrimi, dünya halkları tarafından coşkuyla karşılanırken, Latin Amerika’yı arka bahçesi olarak gören ABD ve Batılı emperyalistlerde paniğe yolaçtı. Devrimden sonra ABD’nin Küba’ya karşı giriştiği sayısız provokasyonlar, sabotaj ve operasyonlar her defasında başarısızlığa uğradı.

☆ **1 Ocak 1949- Çin Halk Cumhuriyeti kuruldu**
1921 yılında Çin Komünist Partisi, Şanghay’da kuruldu. ÇKP, “komünist” adını taşımakla birlikte, gerçekte “köylü devrimcisi” bir çizgiye sahipti ve millî burjuvazinin temsilcisi Çan Kay Şek’in başında bulunduğu hükümete destek verdi. 1931’de Japonya Mançurya’yı işgal edince, Çan Kay Şek, Japonlara karşı direnmeme kararı aldı. ÇKP, işgale karşı köylü direnişini örgütlemeye başladı. Japonlarla karşı direniş ile birlikte ÇKP de büyüdü ve kısa zamanda birçok bölgeyi “kurtarılmış” ilan etti. 1949 yılında Mao önderliğindeki ÇKP, Çin devrimini gerçekleştirdi

ve Çin’de yeni bir dönem başladı.

☆ **1 Ocak 1965- Filistin’de silahlı ayaklanma başladı**
1948 yılında İsrail tarafından işgal edilen Filistinliler, kendilerini pazarlık konusu yapan Arap işbirlikçilerinin pasifist çizgisine karşı, örgütlenmeye başladılar. 1964’te El Fetih silahlı eylemlere başlama kararı aldı. 1 Ocak 1965’te ise Ürdün nehrinin yatağını değiştirmek için İsraililerin yaptığı tesislere saldırarak ilk ateşi yakmış oldular.

☆ **4 Ocak 1991- Zonguldak maden işçilerinin yürüyüşü**

48 bin işçi adına yürütülen TİS sürecinin anlaşmazlıkla sonuçlanması üzerine, 36 gündür direnişte olan maden işçileri, Ankara’ya yürüyüş kararı aldı. 3 Ocak’ta yapılan genel grevin ardından başlayan yürüyüş, Bolu Mengen’de jandarma barikatı tarafından engellendi. İşçilerin bu barikatı aşabilecek kararlılığı varken, işbirlikçi sendikacılar eylemi bitirdiler. Bu yürüyüş ‘89 bahar eylemlerinin zirvesini de oluşturdu.

☆ **5 Ocak 1996- Ümranye Cezaevi’nde katliam**
Artan hak gasplarına karşı devrimci tutsaklar, eyleme başladılar, barikatlar kurdular. ‘96 ÖO şehidimiz Osman Akgün’ün ön saflarında yer aldığı eylem sırasında, DHKP-C militanları Rıza Boybaş, Abdülmecit Seçkin ve Orhan Özen ve Gütekin Beyhan şehit düştü.

☆ **6 Ocak 1969- Commer’in arabası yakıldı**

“Vietnam Kasabı” olarak bilenen ABD büyükelcisi Commer, bir konferans için ODTÜ’ye geldiği bir sırada, öğrenciler makam arabasını ateşe verdiler. Commer, 19 Ocak’ta görevinden istifa etti ve Amerika’ya döndü. Bu eylem, gençliğin anti-emperyalist mücadelesinin simgelerinden biri oldu.

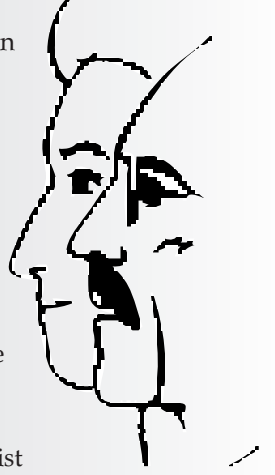

15 Ocak 1919- Spartakist önderler katledildi

II. Enternasyonal’in dönemlerinin başında gelen Alman sosyal demokratları, “vatan savunması” adı altında I. emperyalist savaşta kendi burjuvalarına destek verdiler. Savaşın ardından da Alman burjuvazinin yardımına koşup hükümete girdiler. Hükümete gelir gelmez ilk yaptıkları iş, işçi sınıfının önderlerine azgınca saldırmaktı. 1919’da yükselen devrimci dalganın önüne geçebilmek için her yolu denediler. Rosa Lüksenburg ve Karl Liebnicht işte böyle bir sürecin ardından katledildi.

Yılların birikimini taşıyan her iki önder de, gerek emperyalist savaş öncesi, gerek emperyalist savaş sırasında Alman sosyal demokratlarının izlediği politikaları şiddetle eleştirerek savaşa karşı olduklarını açıklamışlardı. Sovyet devriminin gerçekleştiği o koşullarda Alman emperyalizminin de devrimle yıkılması, tüm dünya işçi ve emekçilerine yepyeni umutlar açacak, Sovyetler Birliği’nin dünya gericiliği karşısında tek kalmasını da önlemiş olacaktı. Ancak Alman devrimi yenilgiyle sonuçlandı ve sosyal demokrat hainler, Hitler’e iktidarı teslim ederek faşizmin Almanya ve dünya üzerinde azgın bir terör estirmesine zemin hazırladılar.

Tüm dünyada komünist ve devrimciler, Rosa ve Karl’ı her ölüm yıldönümünde özlemle, sevgiyle anıyorlar. Sosyal demokrat hainler ise halkların nefretini kazanarak tarihteki yerlerini aldılar.

☆ **8 Ocak 1996- Evrensel gazetesi muhabiri Metin Göktepe gözaltında katledildi.**

☆ **9 Ocak 1905- Rusya’da “Kanlı Pazar”**
Çar’a dilekçe vermek için saraya yürüyen 140 bin işçinin üzerine ateş açıldı ve binlerce işçi öldürüldü. İşçiler bu yürüyüşe önderlik eden ve Çar’ın ajanı olduğu anlaşılan Papaz Gapon’un oyununa gelmişlerdi. Fakat bu olay 1905 devrimini tetikledi.

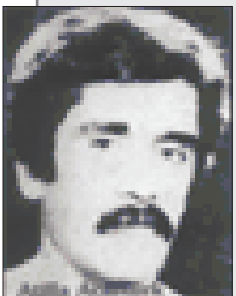
☆ **9 Ocak 2013- PKK önderi Sakine Cansız ve PKK kadroları Fidan Doğan ile Leyla Şaylemez Paris’te katledildi.**

☆ **19 Ocak 2007- Hrant Dink katledildi**
Agos gazetesinin Genel yayın yönetmeni olan Hrant Dink, yükseltilen şovenist kampanya sonucu katledildi. Bu cinayet, kitlelerin büyük tepkisiyle karşılaştı. Cenazesi yüz binlerin katılımıyla gerçekleşti ve ölüm yıldönümünde binlerce kişi devletten hesap sormak için sokaklara aktı. Devlet göstermelik olarak katilleri yargılamak zorunda kaldı. Fakat bu cinayetin arkasında yer alan üst düzey görevliler halen yerlerinde duruyor.

☆ **21 Ocak 1980- Tarih direnişi**
Öncü işçileri işten atarak faşist kadrolaşma yaratmak isteyen patronlara karşı, eyleme geçen işçilere polisler saldırdı. 50 işçi yaralanırken, 600 işçi gözaltına alındı. İşçiler bu saldırıya karşı fabrikayı işgal etti ve halkla birlikte direnişe geçti. Bu direniş ve işgal eylemi, sınıf hareketi açısından önemli etkiler bıraktı.

Şubat ayında şehit düşen İhtilalci Komünistler

☆ **9 Şubat 1978- Atilla Acartürk**
Ankara’da sivil faşistler tarafından katledildi.

☆ **17 Şubat 1996- Nurettin Demir**
19. kuruluş yıldönümü nedeniyle İstanbul Esenler’de yapılan korsan gösteride devlet güçleriyle yaşanan çatışmada polislerce katledildi.

☆ **22 Şubat 1980- Hacı Köse işkencede katledildi.**

13 Şubat 1967- DİSK kuruldu

1960'lı yıllarda, Türkiye'de kapitalizm hızlı bir gelişme gösterdi. Fabrika bölgelerinin etrafı kısa sürede gecekondularla mahalleleriyle kuşatıldı. Yoğun sömürü ve kötü yaşam koşulları, işçiler içinde büyük bir öfke birikimine neden oldu. Kavel Direnişi gibi, direnişlere fabrikaların çevrelerindeki gecekondular da katılıyor, militan direnişler yaşıyordu.

Yasadışı grevler ve yürüyüşler, çatışmalı direnişler sınıf hareketinde olağanlaştı. Bu durum, Türk-İş'in ihanetçi çizgisini zorlamaya başladı. Tabanın basıncıyla birçok sendika şube yönetimi, hatta bazı sendikaların genel merkez yönetimleri, muhalefet yapmaya başladılar. Türk-İş'e rağmen bir çok grev ve direniş örgütlendi. Türk-İş, bu gidişi durdurmak için idari önlemlere başvurdu, disiplin cezaları ve ihraç yöntemlerini kullandı.

Paşabahçe Şişe Cam grevi, bir dönüm noktası oldu. Grev devam ederken, Türk-İş burada örgütlü olan Kristal-İş'i bile saf dışı bırakarak grevi bitirdi. İşçiler bu kararı tanımadı ve grevi devam ettirdiler. Türk-İş üyesi olan Lastik-İş, Maden-İş, Basın-İş ve Kristal-İş, Paşabahçe işçilerine destek verdiler. Türk-İş bu sendikaları geçici olarak konfederasyondan ihraç etti. Bu, bardağı taşıran son damla oldu.

Türk-İş'ten ihraç edilen sendikalar, yanlarına bağımsız sendikaları da alarak, 15 Temmuz 1966'da Sendikalar Arası Dayanışma Örgütü'nü (SADA) kurdular. SADA, bir çok grevi ve direnişi desteklemeye, fiilen alternatif bir konfederasyon gibi çalışmaya başladı. Bu dönemde, sınıfın devrimci partisi olmadığı için, bu devrimci çıkış, TİP (Türkiye İşçi Partisi) revizyonizminin yörüngesine sokuldu. SADA'nın bir çok yöneticisi aynı zamanda TİP üyesiydi. SADA da TİP çizgisinde hareket etti.

Ve 13 Şubat 1967'de, Devrimci işçi Sendikaları Konfederasyonu'nu DİSK'i kurdular.

☆ 21 Ocak 1924- Ekim devriminin önderi, “emperyalizm ve proleter devrimleri çağının Marks'ı” Lenin yaşamını yitirdi

☆ 22 Ocak 1946- Kürtlerin ilk devleti “Mahabad Kürt Cumhuriyeti” ilan edildi.

☆ 23 Ocak 1983- TKP-ML Hareketi militanı Ali Aktaş Adana Kapalı cezaevinde idam edildi.

☆ 28 Ocak 1963- Kavel direnişi
Fabrikada hak gasplarına karşı işçiler fabrikayı işgal ettiler. İşgal eylemine polisler saldırdılar. Direnişe halk da destek verdi.

☆ 29 Ocak 1983- Üçüncü Yol davasından yargılanan Ramazan Yukarıgöz, Ömer Yazgan, Erdoğan Yazgan ve Mehmet Kanbur İzmit'te idam edildi.

☆ 1 Şubat 1979- Abdi İpekçi öldürüldü
Milliyet Gazetesi'nin genel yayın yönetmenliğini yaptığı sırada, Mehmet Ali Ağca, Abdullah Çatlı, Oral Çelik gibi faşistler tarafından düzenlenen bir suikastle öldürüldü. Devlet tarafından yönlendirilen sivil faşistler yargılanmadığı gibi, resmi görevlerle yurtdışına gönderildi.

☆ 11 Şubat 1925- Şeyh Said isyanı

Elazığ'ın Eğil bucağı Piran köyünde başlayan ayaklanma yaklaşık iki ay sürdü. Devlet, bu ayaklanma karşısında seferberlik ilan etti. Takrir-i Sükun Kanunu çıkardı, Türkiye'deki sol muhalefeti de baskı altına aldı. Şeyh Said ve beraberindekiler, Varto yakınlarında yakalandılar ve Diyarbakır'da idam edildiler. Şeyh Said isyanı, Kürt başkaldırıları içinde önemli bir yere sahiptir.

☆ 17 Şubat 1600- Giordano Bruno yakıldı

İtalya'nın Napoli şehrinde doğan Giordano Bruno, filozof, astronom, matematikçi ve yazardı. 1576 yılında kiliseye başkaldırısı yüzünden hakkında dava açıldı. Tüm işkencelere rağmen fikirlerinden vazgeçmedi. Konuşarak halkı etkilememesi için ağız bağlanan Bruno, Cempodi Flori meydanında diri diri yakılarak öldürüldü. Ama bilimsel ilerleme nedeniyle gericiliğin saldırısına uğrayanların önemli bir simgesi oldu.

☆ 18 Şubat 1993- Kürt siyasetinin partisi DEP'in (Demokrasi Partisi) İstanbul'daki binası bombalandı

☆ 19 Şubat 1972- Ulaş Bardakçı katledildi
'68 devrimci kuşağının önderlerinden Ulaş Bardakçı, Arnavutköy'de bir evde polis tarafından kuşatıldı. Ulaş, kendinden önce şehit düşen yoldaşları gibi son kurşununa dek çatışarak şehit düştü.

☆ 10 Şubat 1969- 6. Filo eylemi

Amerikan emperyalizminin Türkiye kıyılarına asker çıkarmak istemesini, İstanbul ve Ankara'da öğrenciler protesto ettiler. 16 Şubat'ta gerçekleşen ve bu kez çoğunluğunu işçilerin oluşturduğu protesto eylemine ise, devlet destekli dinciler saldırdı. “Kanlı Pazar” olarak tarihe geçen olaylar yaşandı. Ali Turgut Aytaç ve Duran Erdoğan, bıçak ve şişerle katledildiler. ABD'nin 6. Filosu'nun protestosu ve ABD askerlerinin İstanbul'da denize dökülmesi, sadece gençlik hareketi açısından değil, Türkiye devrimci hareketi açısından da önemli bir yere sahiptir. Ülkemiz tarihindeki belli başlı anti-emperyalist eylemlerden biridir. “Kanlı Pazar” da, karşı-devrimin provokasyonlarından biridir. O günden sonra da faşizmin bu tür provokatif eylemleri sürmüştü ve her defasındayla “Kanlı Pazar”ı aklı getirmiştir.

☆ 21 Şubat 1965- Malcolm X öldürüldü

Etkili konuşma yeteneğiyle büyük bir taraftar kitlesi kazanan Amerikalı, ünlü siyah Müslüman lider Hacı Malik Şahbaz (Malcolm X) Harlem'de vurularak öldürüldü.

☆ 21 Şubat 1934- Cesar Sandino katledildi

Nikaragualı gerilla önderi Augusto Cesar Sandino, ulusal muhafızların komutanı Somoza'nın adamları tarafından kaçırılarak öldürüldü. 1979'da Nikaragua'da iktidarı ele geçiren devrimci “Sandinista Ulusal Kurtuluş Cephesi” (FSLN) adını bu halk kahramanından aldı.

☆ 24 Şubat 1848- Komünist Manifesto Yayınlandı

Marx ve Engels tarafından kaleme alınan Komünist Manifesto, işçi sınıfının siyasal mücadelesinin nedenlerini ve hedeflerini bilimsel biçimde ortaya koyan ilk siyasal metindir. Aynı zamanda proletaryanın siyasi partisinin ilk devrimci programı olma özelliği taşır. Farklı dillere en fazla çevrilen ve en fazla basılan bir broşürdür. 150 yıl kadar önce “Bütün Ülkelerin işçileri, Birleşiniz” diye seslenen Komünist Manifesto, bugün de güncelliğini ve tarihsel gerçekliğini korumaktadır.

☆ 26 Şubat 1984- Şair Hasan Hüseyin Korkmazgil öldü

“İşime karım dedim, karıma Kavel diyeceğim / Ve soluğum tükenmedikçe bu doyumsuz dünyada, / Güneşe karışmadıkça etim / Kavel grevcilerinin türküsünü söyleyeceğim” şiiri başta olmak üzere işçi ve emekçilerin mücadelesine dair birçok şiiri bulunan devrimci-demokrat bir şair olarak ölümsüzleşti.

☆ 27 Şubat 1933- Reichstag provokasyonu

Reichstag (Alman Parlamento Binası) Naziler tarafından genel seçimlere bir hafta kala kundaklandı. Faşist Hitler hükümeti, yangının bir komünist tarafından çıkarıldığını öne sürdü. Bulgaristan Komünist Partisi Genel Sekreteri George Dimitrov, bu suçlama ile tutuklandı. Dimitrov, faşizmi yargılayan ünlü savunmasını bu davada yaptı. Yürütülen uluslararası kampanya ile Dimitrov serbest bırakıldı. Yangını Van der Lubbe adında birinin üzerine atıldılar ve onu idam ettiler.

☆ 28 Şubat 2015- Yazar Yaşar Kemal öldü.

Asıl adı Kemal Sadık Gökçeli'dir. 1923 yılında Van Gölü'ne yakın Muradiye ilçesine bağlı Ernis köyünde doğdu. Evde sadece Kürtçe, köyde ise Türkçe konuştuklarını söylerdi. Daha sonra ailesiyle birlikte Adana'ya göç ettiler. İrgatlık, işçilik, arzuhalcilik gibi işler yaptı. İlk şiir ve öykülerini 1940'lı yıllarda yayınladı. Dünyaca ünlü “İnce Memed” romanı ise, 1955'te yayınlandı. Bir eşkiyanın ağaya başkaldırısını konu alan İnce Memed, yurtdışında 140'ı aşkın baskı yaptı. Yaklaşık 40 dile çevrildi. Sadece büyük bir edebiyat ustası olarak değil, Kürt sorunundan tutsakların durumuna kadar birçok önemli konuda tavır alan sayılı aydınlardan biri olarak ölümsüzleşti.

Şubat ayı, ihtilalci komünistler için özel anlamlarla yüklü bir aydır. 19-21 Şubat 1979 tarihinde, Mustafa Suphi TKP'sinden sonra Türkiye'deki ilk komünist örgütün tohumları atıldı. O tohumlar kısa sürede filizlendi, çiçeğe durdu...

“Bir tutam kır çiçeği”ydiler başlangıçta, ama Türkiye tarihinin en karanlık günlerinde direnişin simgesi oldular ve kitlelere umut verdiler.

İşkencehaneleri, zindanları ışıklarıyla aydınlatıldılar. “Yargılayan savunma” ile kara cüppeli cellatları çılgına çevirdiler. Düşmanlarının inlerinde bile onları yenmeyi başardılar.

Düşüncelerini her koşulda savundular ve savundukları gibi de yaşadılar. İçeride-dışarıda, bulundukları her yerde karşı-devrime kök söktürdüler.

Her daim parlayan ve hep doğru yönü gösteren bir “kutup yıldızı”ydı onlar. Rotasını şaşırınlara, yolunu kaybedenlere pusula oldular. Dostlarına güven, düşmanlarına korku saçtılar.

* * *

Bu küçük ama sağlam, her iklimde ayakta kalmasını başaran “kır çiçekleri” toprağın altında kök salmaya başladı. Kökü kuvvetlendikçe yerüstündeki filizleri boy attı ve her yana uzandı. Dallarını kırıldıkça, yeniden ve daha gür çıktı.

Ama “her ağacın kurdu kendi içinde” denir; tohumun filize, filizin ağaca dönüştüğü anda, bu kurtlar çıktı ortaya ve kemirmeye başladı içten içe...

Fakat tohum sağlamdı, içindeki kurtlara direndi, yıkılmamak için canını dişine taktı. Ama kurtlar durmak bilmedi. Dışardan yine heybetli görünüyordu ağaç, ama içten içe çürüyordu. Daha önemlisi kökü zarar görüyor, kendisi olmaktan çıkıyordu.

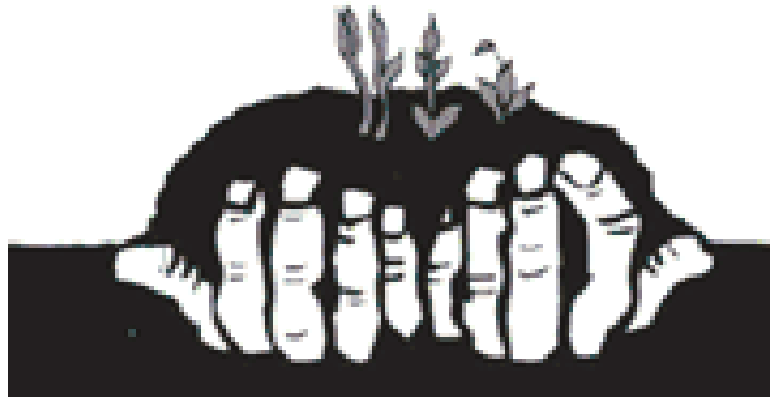
Bu yiyip-bitirme hali durdurulamazsa, geriye bir kabuk kalacak, sonra o da sökülüp atılacaktı. Özsuğunu tohumun toprağa düştüğü günden alan, fırtınada boranda o toprağa sımsıkı yapışıp ayakta kalan ve onun gücüyle sağlamlaşıp kendilerine güvenleri artan filizler, bu kurtçuklara savaş açtı. Onların hilelerine, saldırılarına rağmen, özbenliklerini savundular. Ve silkinip kurtuldular bu “ağaç kurtları”ndan...

Ağacın tümünü kurtaramamışlardı belki, ama temel özelliklerini yitirmemiş ve canlanma dinamiğine sahip tohumlarla yeniden güneşe durdular. Her son, yeni bir başlangıç değil miydi? Ve bizzat kendi tarihleri, karanlığın en koyusunda şafağın doğuşuna tanıklık etmemiş miydi?

* * *

Yine bir Şubat ayında, tarihlerinden aldıkları güçle “yeniden doğuş”u gerçekleştirdiler. Bir kez daha tohumları sürdürdüler toprağa... İlk doğumda olduğu gibi önce toprağın altında sağlam olmalıydılar. “Yeni çağ”, “yeni dönem” diyerek, **en temel doğruları reddedip, gelenekten kopanlara inat, “geleneğin izinden” yürüdüler. İlmek ilmek ördüler yapılarını...**

Toprak eskisinden daha çoraktı. İklim eskisinden daha sertti. Yağmur ve karla birlikte zehir de karşıyordu sulara. Bütün bunlara karşı eskisinden daha di-

Şubat'ta atılan tohum...

rençli olmak gerekiyordu, özelliğini yitirmeden ayakta kalabilmek için...

Koca koca çınarların devrilip gittiği, birçok ağacın şekil değiştirdiği bir dönemde, bunu başarmak hiç kolay değildi. Ama kökleri sağlamdı. Hem dışarıdan gelen saldırılara, hem de içlerindeki kurtlara karşı direnmek, onları yenilmez kılmıştı. Toprağın içine pençelerini geçirdiler ve yenilenmiş filizler olarak yeniden fıskırdılar.

Ayakta kalmanın, varlığını koruyabilmenin bile zor olduğu bir dönemi daha yine yüzleri ak, başları dik atlattılar. Yeni kavgalara sürdüler motorlarını... Kimi filizleri kırıldı yine, kimisi kurudu, ama yeniden topraktan aldıkları özsuyla canlanıp üzerine yürüdüler düşmanın...

Her iki Şubat'ta da atılan tohumlar tuttu. Zaten ilki tutmamış olsaydı, ikincisinin başarma şansı hiç olmayacaktı.

* * *

“Sıkı durun. Kaçmadık. Yenilmedik... Çünkü Spartaküs ateş ve ruh demektir, yürek ve can demektir. Çünkü Spartaküs zafer özlemini, sınıf bilinçli proletaryanın mücadele azmini temsil etmektedir... Bunlar elde edildiği zaman, biz ister yaşayalım, ister yaşamayalım, programımız yaşayacaktır ve kurtulan halkların dünyasına egemen olacaktır. Her şeye rağmen!” demişlerdi bu hareketin kurucuları.

Ve tıpkı bu sözlerin sahibi **Spartakistler gibi direnerek ölümsüzleştiler. Faşist cuntaya sıkılan “ilk kurşun” oldular. Her evi, her sokağı “granitten bir kale”ye çevirdiler. Zulümlerin en tufanında “adlarını bile söylemediler.” Ölüm oruçlarında gün gün eriyerek ama gelecek günlere olan inançlarını haykırarak şehit düştüler.**

Her biri, birer direniş manifestosu yazarak aramızdan ayrıldı. Son sözleri slogan oldu, duvarlara yazıldı. Elden ele dolaşan bildiri oldu, işçi ve emekçilere ulaştı. Bir avuç “kır çiçeği”nin direnişi, kitlelere yayıldı, genele mal oldu.

Onlar “ister yaşayalım, ister yaşamayalım, programımız yaşayacaktır” demişlerdi. Bu inançla

direndiler ve şehit düştüler. Onun içindir ki, programları yaşadı “herşeye rağmen...”

Bu geleneğin izinden yürüyenler, onların iyi birer öğrencisi olduğunu kanıtladılar. Başta programları olmak üzere, temel değerlerini, direnişlerini bugünlere taşıdılar. Özünü koruyarak, somut koşullara uygun bir şekilde geliştirdiler. Kuruluş yıllarındaki gibi, herkesle ayrı düşme pahasına son derece cesur ideolojik-siyasal tespitler yaptılar. Ve bunlar her defasında doğru çıktı.

Savaşa ve faşizme karşı mücadelede bağımsız tavırlarını koyarak, birleşik mücadeleyi ördüler. Savaş karşıtı eylemlerden NATO protestolarına, 1 Mayıs'dan Haziran ayaklanmasına, son yıllara damgasını vuran her eylemin örgütlenmesine ve yaşama geçirilmesine önyak oldular. “Saldırıda en önde, geri çekilmede en arkada” ilkesine uygun savaştılar. Yeniden militan ve direnişçi kadro tipini yarattılar.

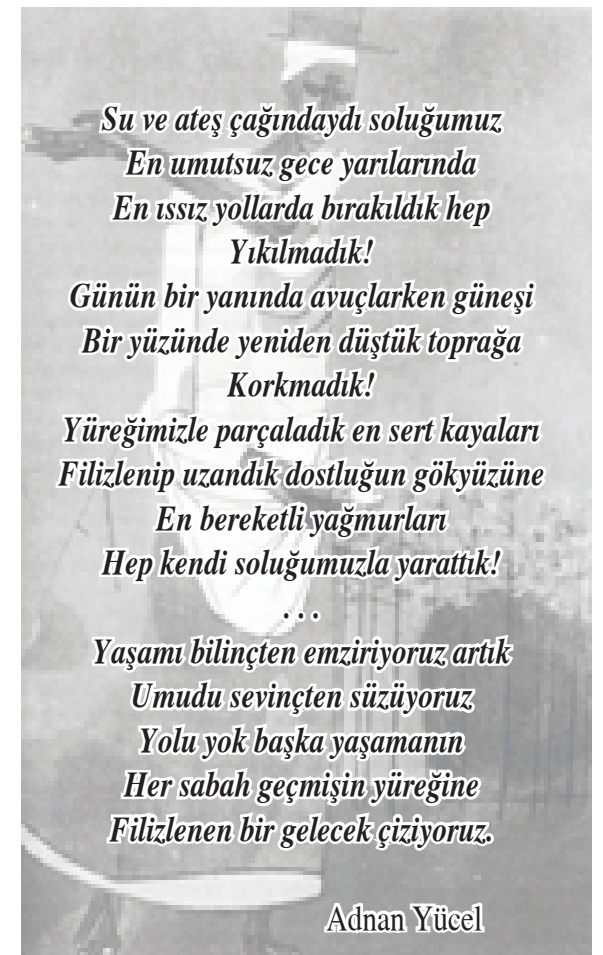
* * *

Bugün, her iki Şubat'ta atılan tohumların gücüyle yine mücadelenin içinde, ortasındalar. **Kaç kez kırılrsa da dalları, yine filizdeler, çiçekteler. Ne göçtüler, ne kaçtılar kavgadan. Ayakları her daim bu topraklara bastı. Kökleri hep toprağın altında kaldı.**

Üstelik bu çelik suyunu, en zor yıllarda devrimin yüzakı olan önderlerinden, yiğit savaşçılarından almıştı. Onun için kırılmaz, bükülmez oldular.

Şubat'ta atılan tohumların sağlamlığıydı yenilmez oluşlarının sırrı. Bu tohumlar daha nice filizler yetiştirecek. Her geçen yıl köklerini daha derinlere salarak yer yüzüne yemyeşil dallar, kıpkırmızı çiçekler sunacak...

Ve er geç göğe yükselen başı ile işçi ve emekçilerin zafer konvoyunu selamlayacak...

Su ve ateş çağındaydı soluğumuz

En umutsuz gece yarılarında

En ıssız yollarda bırakıldık hep

Yıkılmadık!

Günün bir yanında avuçlarken güneşi

Bir yüzünde yeniden düştük toprağa

Korkmadık!

Yüreğimizle parçaladık en sert kayaları

Filizlenip uzandık dostluğun gökyüzüne

En bereketli yağmurları

Hep kendi soluğumuzla yarattık!

...

Yaşamı bilinçten emziriyoruz artık

Umudu sevinçten süzuyoruz

Yolu yok başka yaşamının

Her sabah geçmişin yüreğine

Filizlenen bir gelecek çiziyoruz.

Adnan Yücel

AKP'li yıllarda Türkiye'nin genel tablosu- I

Aşağıdaki yazı, TİKB(B) 6. Konferans Belgeleri'nden oluşan "III. Emperyalist Savaş sürüyor; DEVRİM GÜNCELDIR" kitabından alınmıştır. AKP döneminde Türkiye'nin nereden nereye geldiğini, AKP'nin hangi saiklerle, nasıl işbaşına getirildiğini ve bu süreçte kimin ne dediğini hatırlamak bakımından yararlı olacağı inancıyla yazının ilk bölümünü yayınlıyoruz.

Giriş

AKP'li yıllar, savaşlarla, katliamlarla, asker-sivil darbelerle, krizlerle geçti. En yaygın özelleştirmeler bu dönemde yapıldı; taşeronlaşma, esnek çalışma arttı, sendikalar nicel ve nitel güç kaybına uğradı. İşçi ve emekçilere, Kürt halkına yönelik en büyük saldırıların gerçekleştiği, hak ve özgürlüklerin budandığı, zenginin daha zengin, yoksulun daha yoksul hale geldiği bir dönem oldu. Fakat en büyük direnişlerin, işçi eylemlerinin, fiili grevlerin, halk ayaklanmalarının yaşandığı dönem de, yine bu dönemdir. AKP en zor dönemlerini Tekel Direnişi ve Haziran Ayaklanması başta olmak üzere böyle dönemlerde yaşadı.

AKP'nin gerici-faşist karakteri, işçi ve emekçilere, ezilen halklara düşman yüzü, geçen süre içinde yeterince anlaşıldı. Esasında bunların işaretleri kuruluşundan itibaren vardı. Elbette AKP geçen zaman içinde güçlendikçe, niteliğini daha açık ve pervasız biçimde göstermeye başladı. Fakat **AKP'nin yüzünü uzunca bir dönem saklayabilmesinde ve bugüne dek işbaşında kalabilmesinde, başta burjuva liberaller ve reformist partiler olmak üzere bir bütün olarak muhalif kesimlerin çok büyük payı oldu.**

AKP'nin hangi koşullarda, kimler tarafından ve ne amaçlarla kurulup işbaşına getirildiğini bilmek kadar; bu gerçeklerin üstünün nasıl örtüldüğünü ve bunların kimler tarafından yapıldığını da unutmamak gerekiyor. Kendilerini "sol"da gören-gösteren birçok siyasi kurum ve kişi, AKP'yi çok farklı tanıtarak kitleleri yanılttılar. Başta Kürt hareketi olmak üzere bazı devrimci-demokrat kurumlar da bu sürecin bir parçası oldu. Burjuva klikler savaşında AKP'den taraf oldular; işçi ve emekçilerin direnişlerinde (Tekel başta olmak üzere), halk hareketlerinin yükseldiği anlarda (Gezi başta olmak üzere); AKP'nin sıkıştığı her aşamada, onun değirmenine su taşıyan politika ve taktikler izlediler.

AKP'nin yolu böyle düzlendi ve bugünlere böyle gelindi... Yoksa AKP'nin ya da Erdoğan'ın alameti-farikasından değil!.. (*)

AKP'li yıllar, savaşlarla, katliamlarla, asker-sivil darbelerle, krizlerle geçti. 100 yılda gerçekleşecek olaylar, 10-15 yıla sığdı. En yaygın özelleştirmeler bu dönemde yapıldı; ona bağlı olarak taşeronlaşma, esnek çalışma arttı; sendikalar nicel ve nitel güç kaybına uğradı. İşçi ve emekçilere, Kürt halkına yönelik en büyük saldırıların gerçekleştiği, hak ve özgürlüklerin budandığı, zenginin daha zengin, yoksulun daha yoksul hale geldiği bir dönem oldu.

Fakat en büyük direnişlerin, işçi eylemlerinin, fiili grevlerin, halk ayaklanmalarının yaşandığı dönem de, yine bu dönemdir. Baskı ve sömürü, açlık ve işsizlik ne kadar yoğun ve büyükse, direnişler de bir o kadar yoğun ve büyük oldu. Direniş ateşi hiç sönmedi. Bazen küçük ya da öbek öbek yansa da, harlandığı zamanlar görüldü. **AKP, en zor dönemlerini, Tekel Direnişi ve Haziran Ayaklanması başta olmak üzere böyle süreçlerde yaşadı.** Ne seçimler, ne burjuva muhalefet AKP'yi böylesine sıkıştırabilirdi. Aksine muhalefet, AKP'nin sıkıştığı her aşamada ona soluk borusu oldu, yeniden canlanıp saldırıya geçmesine zemin hazırladı.

Neredeyse her yıl seçimlerin, referandumların yapıldığı, fakat hile ve entrikalarla bunların iyice anlamsızlaştığı, verilen oyların çöp muamelesi gördüğü bir dönemi yaşadık, yaşıyoruz. Ne gariptir ki, böyle bir dönemde **devrimci-demokrat kesimlerde parlamentarist hayaller zirveye çıktı; seçimlere katılım düzeyi sürekli arttı, tamamen seçimlere endeksli bir muhalefet**

yapıldı. Kuşkusuz bu durum Türkiye ile sınırlı değildir. Ne var ki, Türkiye'de uçlarda yaşanmış ve sonuçları daha sarsıcı olmuştur.

Bu bölümde AKP'li yıllarda Türkiye'nin nereden nereye geldiğini ortaya koymaya çalışacağız. Bunu yaparken AKP hakkındaki yanılsamaları, çarpıtmaları, bilinçli-bilinçsiz AKP'nin ekmeğine yağ süren tespitleri de sergileyeceğiz. **AKP'nin toplumsal tabanından hareketle, onu işbirlikçi burjuvaziden azade gösteren, ya da "kendi burjuvalarını yarattı" şeklinde lanse eden değerlendirmelerden, ABD'ye doğrudan bağımlı bir parti olduğu halde, ABD'den, hatta emperyalizmden bağımsızmış gibi gösteren demagojilere kadar, yalan-yanlış görüşleri bir kez daha ele alıp çürüteceğiz.**

Bu tür savları ileri sürenler, AKP hakkındaki yanılsamaları beslemekle kalmıyor, genel doğruları ters-yüz ediyor ve bilinçleri bulandırıyorlar. Geleceğimizi de tehdit eden bu görüşlere karşı ideolojik-siyasi mücadeleyi sürdürmek bir zorunluluktur.

I- AKP'NİN İŞBAŞINA GETİRİLİŞ SÜRECİ

AKP'nin diğer partilerden farkını anlamak için, hangi konjonktürde, ne amaçla ve kimler tarafından kurulduğunun bilinmesi gerekiyor. Ve tek başına hükümet olabilmesi için, önceki hükümete nasıl operasyonların çekildiği, ayak oyunlarının oynandığı; AKP'nin önünün adım adım nasıl düzlendiği hatırlanmalıdır. Çok uzak bir geçmişten değil, 2000'li yılların

* Bu kesimlerin günümüzde artık AKP'nin karşısında yer alıyor olmaları, suçlarını ortadan kaldırmıyor. Üstelik özeleştirel bir yaklaşım da sergilemiş değiller. Sanki o dönem AKP'nin desteklenmesi normalmiş, AKP o yıllarda farklıymış gibi davranıyorlar ve halkı aldatmaya devam ediyorlar.

başlarından sözediyoruz.

Burada nirengi noktamız 3 Kasım 2002 seçimleridir. Bu seçimlerin öncesi ve sonrası, AKP'nin röntgenini çekmek bakımından önemli bir kesittir.

AKP, 3 Kasım 2002 seçimleriyle geldi ve bir daha gitmedi. Sonrasında genel-yerel seçimler, referandumlar, muhtıralar, darbe girişimleri, hatta Türkiye tarihinin en büyük halk hareketi, AKP'yi yıkamadı. Kimi yaralar aldı kuşkusuz, fakat öldürmeyen bu yaralar, onu daha saldırgan hale getirdi ve hükümlerliğini pekiştirdi. Böylece -CHP'nin "tek parti dönemi"ni saymazsak- Türkiye Cumhuriyeti'nde en uzun dönem işbaşında kalan parti oldu. (*)

AKP'nin işbaşına geliş süreci, ABD'nin yeni emperyalist savaşı başlatma kararıyla doğrudan bağlantılıdır. ABD, 2001'de Dünya Ticaret Örgütü'nün binası olan "ikiz kuleler"e yapılan saldırıyı, sarsılmaya başlayan hegemonyasını yeniden tesis edebilmenin bir aracı yaptı. Ve savaşın merkezini de Ortadoğu olarak belirledi. **Ortadoğu'nun ortasında yeralan Türkiye, bu savaşın "merkez üssü" olacaktı.** Özellikle Irak işgali öncesi ABD'nin Türkiye'ye ihtiyacı öylesine yaşamsaldı ki, İngiltere dışındaki Avrupa ülkelerini yanına çekemeyen ABD'li yetkililer, "bu savaşta ABD'nin kimseye ihtiyacı yoktur, Türkiye'den başka!" diyecekti.

O dönem Türkiye'de DSP-MHP-ANAP'tan oluşan bir koalisyon hükümeti vardı ve bu hükümet, ABD'nin kimi isteklerini yerine getirmiyordu. Bülent Ecevit'in başkanlığını yaptığı hükümetin parçalı yapısı, özellikle Ecevit'in Irak'taki Saddam rejimiyle kurduğu ilişki, ABD'yi rahatsız ediyordu. Irak işgalini başlatmadan önce, Türkiye'de tamamen kendine bağımlı bir hükümet kurmak istiyordu ve zaman kısılıyordu.

AKP'nin doğuşu- "İlmlî İslam" projesi

AKP, 14 Ağustos 2001 tarihinde kuruldu. Kurucuları, kendilerini "millî görüş" olarak tanımlayan, dinci-gerici ideolojiye sahip parti ve derneklerde yöneticilik yapmış kişilerdi. '60'lı yıllarda gelişen devrimci gençlik hareketinin karşısında konumlanan Millî Türk Talebe Birliği'nin (MTTB) yönetici ve kadrolarıydılar. Abdullah Gül, bir dönem

AKP'nin işbaşına geliş süreci, ABD'nin yeni emperyalist savaşı başlatma kararıyla doğrudan bağlantılıdır. ABD, sarsılmaya başlayan hegemonyasını yeniden tesis edebilmek için başlattığı savaşın merkezini Ortadoğu olarak belirledi. Ortadoğu'nun ortasında yeralan Türkiye, bu savaşın "merkez üssü" olacaktı. Özellikle Irak işgali öncesi ABD'nin Türkiye'ye ihtiyacı öylesine yaşamsaldı ki, İngiltere dışındaki Avrupa ülkelerini yanına çekemeyen ABD'li yetkililer, "bu savaşta ABD'nin kimseye ihtiyacı yoktur, Türkiye'den başka!" diyecekti. O dönem Türkiye'de DSP-MHP-ANAP'tan oluşan bir koalisyon hükümeti vardı ve bu hükümet, ABD'nin kimi isteklerini yerine getirmiyordu. O yüzden Irak işgalini başlatmadan önce, Türkiye'de tamamen kendine bağımlı bir hükümet kurmak istiyordu.

MTTB'nin İstanbul İl Başkanlığı'nı yapmıştı. Tarihe "Kanlı Pazar" olarak geçen 1969 Şubat'ında ABD'nin 6. Filosu'nun Türkiye'ye gelişini protesto eden devrimcilerin üzerine saldırıp katleden de, MTTB'nin bu kadrosuydu. Katliamı bizzat örgütleyen İsmail Kahraman, AKP'den milletvekili olacak, sonra TBMM Başkanı seçilecekti.

70'li yıllarda MHP'li sivil-faşistler öne çıkınca, MTTB geriye itildi. Bunun üzerine MTTB içinden "Akıncılar" ya da "Ak-geç" adıyla bir grup ayrıldı. "Ak-geç" Necmettin Erbakan'ın başkanı olduğu Millî Selamet Partisi'nin gençlik kolu olarak faaliyet gösterdi. AKP'nin "Ak Parti" olarak kodlanması ve herkesi "Ak Parti" demeye zorlamaları, bu geçmişe yapılan atıftandır. Her ne kadar "millî görüş gömleğini çıkardık" deseler de, geçmişlerini hatırlatan imgeleri kullanmaktan geri durmadılar. "Ak-geç" ve "Akıncılar" sıfatını sonrasında da kullanmaya devam ettiler.

AKP kurucuları Recep Tayyip Erdoğan, Abdullah Gül, Bülent Arınç, Dengir Mir Fırat, Abdülatif Şener vb. işte böyle bir geçmişe sahiptiler. Yani ABD'yle daha gençlik yıllarında ilişkileri vardı. Aynı durum, AKP'nin entelektüel ve bürokratik alanda güçlenmesini sağlayan Fetullah Gülen Cemaati için de geçerlidir. **F. Gülen, ABD ve onun istihbarat örgütleriyle başından itibaren ilişki içinde olmuş, '60'lı yıllarda CIA'nin kurduğu "Komünizmle Mücadele Dernekleri"nin Erzurum şubesinin yönetiminde yer almıştı. AKP ile Gülen Cemaati'ni biraraya getiren de ABD'dir.**

Genel olarak emperyalizm, özelde ABD, her dönem dini kullandı.

Esasında sömürgeci devletler, kitleleri hakimiyeti altında tutabilmek için din silahına sürekli başvurdular. Fakat insanlığın ileriye doğru attığı her adım, dinin kullanımını sınırlandırdı. Feodalizmden kapitalizme geçişte, dinde reform, aydınlanma gibi aşamalardan geçilmiş, ensonu sosyalizmle dinin etkisi önemli oranda kırılmıştı. Fakat '90'lı yıllarda "sosyalizmin yenilgisi"yle birlikte dinci gerici adeta dizginlerinden boşaldı. O kadar ki, cihatçı çeteler ortalığa salındı, "yeni ortaçağ" denilen bir dönem başlatıldı.

ABD'nin, üçüncü emperyalist savaşa hazırlanırken "ılımlı İslam" projesini devreye sokması, bu konjonktürle bağlantılıdır. **Başlangıçta "Büyük Ortadoğu Projesi" (BOP) olarak adlandırılan sonra "Genişletilmiş Ortadoğu Projesi" (GOP) halini alan, ABD'nin Ortadoğu'ya yönelik savaş stratejisinin ideolojik dayanağı (ya da kamuflosu) "ılımlı İslam" olacaktı.** Bu sayede Ortadoğu halklarında artan ABD karşıtlığı nötrale edilecek, işgal ve ilhak edilen yerlerde belli bir kitle desteği sağlanabilecekti.

Bunun test edileceği ülke ise, Türkiye'ydі. Müslüman ülkeler içinde "laik ve modern" görünümüyle Türkiye, diğer ülkelere "model" olabilirdi. (**) Tam da o dönemde kurulan AKP, bu "model" için biçilmiş kaftandı. 28 Şubat "postmodern darbesi"yle Erbakan'ın Refah Partisi kapatılmış, Fazilet Partisi (FP) kurulmuştu; FP içinden ABD ile işbirliğini savunan ve devletin resmi politikalarıyla uyumlu çalışmaya hazır muhalif bir grup çıktı. Bu grup, FP'nin yönetimini ele geçirmeyi başaramayınca, AKP'yi kurdu.

AKP'nin kuruluşundan hemen sonra -Ocak 2002'de- Erdoğan, ABD'ye gitti, ABD'nin üst düzey yöneticileriyle

* 1923'te kurulan TC, 1950 yılına kadar "tek parti dönemi" olarak geçen bir yönetim (gerçekte anti-demokratik bir diktatörlük) ile yönetildi. Atatürk'ün kurduğu CHP, bir devlet partisi olarak yaklaşık 30 yıl ülkeyi yönetti. O dönem çeşitli parti kurma girişimleri olduysa da, -hatta bizzat Atatürk'ün icazetiyle kurulan partiler- farklı siyasi güçlerin toplanma merkezi haline gelmesiyle kısa sürede kapatıldı. İkinci emperyalist savaş sonrası dünya dengelerindeki değişimin ardından Türkiye'de de "çok partili dönem"e geçildi. ABD emperyalizminin işbirlikçisi olarak kurulan Demokrat Parti (DP) 1950 seçimlerini kazanarak tek başına hükümet oldu. 27 Mayıs 1960 askeri darbesine kadar da, yani kesintisiz 10 yıl işbaşında kaldı. Sonrasında hiç bir parti DP kadar uzun süreli tek başına hükümet olamadı. Ta ki AKP'ye kadar...

** "Medeniyetler çatışması" teorisini ortaya atan Samuel P. Huntington, bir Arap gazetesine verdiği demeçte şöyle diyor: "Müslümanlarda Avrupa kültürü yoktur. Türkiye için en iyi yol, İslam dünyasına dönmektir. Güçlü ordusu ve demokratik rejimi, Türkiye'yi İslam dünyasının liderliğine aday yapmaktadır."

görüştü. ABD'nin o dönemdeki savunma bakan yardımcılarında "karanlık-lar prensi" diye tanınan Richard Perle ile de görüşen Erdoğan, ABD'nin Irak işgali dahil BOP planına destek vereceklerini söyledi. Afrika'dan Asya'ya kadar 22 ülkeyi içine alan coğrafyada rejimleri değiştirmeyi öngören bu planın "eşbaşkanı" Erdoğan oldu. Öyle ki, AKP kongresinde bunu övünerek duyuracaktı.

Erdoğan, İstanbul Belediye Başkanı iken de ABD büyükelçisi ve başkonsolosu ile sık sık görüşmeler yapmıştı. 3 Kasım seçimlerinden hemen sonra yine ABD'ye gidecek, resmi bir sıfat taşımadığı halde (siyasi yasaklı olduğu için milletvekili seçilememişti) ABD Başkanı ile görüşecekti. Bu, ABD tarihinde görülmemiş bir şeydi ve "gayri-resmi" yapılıyordu. **AKP'nin ABD'ye bağımlı kurulduğu o kadar açıktı ki, Erdoğan başbakan olduktan sonra da ABD'yi adeta "su yolu" yaptı. 2002-2005 yılları arasında tam 5 kez ABD'ye gitti.** Türkiye'de ABD'yi en fazla ziyaret eden parti lideri oldu.

ABD ise, AKP ve Erdoğan'ın önünü açmak için elinden geleni yaptı. Ecevit'in başbakanlığını yaptığı koalisyon hükümeti (DSP-MHP-ANAP) daha seçimlere iki yıl varken "erken seçim" e zorlandı. Ecevit'in hastalığı bahane edilerek, yoğun bir anti-propagandaya girildi. TÜSİAD patronları, büyük medya sahipleri ve ona yedeklenen "sivil toplum kuruluşları" hükümet aleyhine propaganda yaptılar. Koalisyon hükümetinin başbakan yardımcısı olan Devlet Bahçeli, 3 Kasım tarihini vererek "erken seçim" için çağrı yaptı.

Şubat 2001 krizinin ardından bir "kurtarıcı" olarak Dünya Bankası'ndaki görevinden alınıp Türkiye'ye gönderilen Kemal Derviş, bu oyunun önemli

bir parçasıydı. Sonradan CHP'ye geçen **Kemal Derviş, IMF'nin saldırı paketlerinin meclisten hızla geçmesinde ve hükümetin çökertilip AKP'nin önünün açılmasında önemli bir rol üstlendi. Ve hangi parti işbaşına gelirse gelsin, Kemal Derviş'in hazırladığı ekonomi politikanın izleneceği baştan ilan edildi.** Nitekim AKP de bu politikaları yaşama geçirecekti.

Kısacası 2002 yılının başından itibaren arka arkaya yapılan operasyonlarla koalisyon hükümetinin ipi çekildi; AKP'nin işbaşına gelmesini sağlayan 3 Kasım seçimlerinin yolu düzlendi. (*)

AKP'nin işbaşına gelişi:

3 Kasım seçimleri

Öncesinde yaşananlar kadar, sonuçları bakımından da 3 Kasım seçimleri, etkisini günümüze dek süren bir altüst oluş yarattı. Öyle ki, 50'li yıllardan sonra ilk kez iki partili bir meclis oluştu. CHP dışında tüm partiler yüzde 10 barajının altında kaldı, **AKP ise, toplam oyların yüzde 25'ini, seçime katılanların yüzde 34'ünü alarak tek başına hükümet kurdu. 12 Eylül'ün seçim yasasının garabetinden dolayı bu kadar az oyla meclisin yüzde 65'ini ele geçirebildi.** Sonraki yıllarda meclisin bileşimi değişti, fakat o günden bu yana AKP işbaşında kalmaya devam etti.

Şubat 2001'de yapılan I. Kongre'mizde, (3 Kasım seçimlerinden yaklaşık bir buçuk yıl önce) Türkiye'de işbirlikçi burjuvazinin blok halde ABD'nin safında olmadığını, içinde başka emperyalistlerin işbirlikçilerinin de olduğunu söyleyerek şu tespiti yapmıştık: *"Savaş yaklaştıkça burjuvazinin iç çatışmaları artacak, klikler arası mücadele sertleşecek ve bu durum erken seçimi, hükümet*

AKP'nin kuruluşundan hemen sonra Erdoğan ABD'ye gitti, ABD'nin Irak işgali dahil "Büyük Ortadoğu Projesi'ne (BOP) destek vereceklerini söyledi. Afrika'dan Asya'ya kadar 22 ülkeyi içine alan coğrafyada rejimleri değiştirmeyi öngören bu planın "eşbaşkanı" oldu. Öyle ki, AKP kongresinde bunu övünerek duyuracaktı. Erdoğan, İstanbul belediye başkanı iken de ABD büyükelçisi ve başkonsolosu ile sık sık görüşmeler yapmıştı. 3 Kasım seçimlerinden sonra, resmi bir sıfat taşımadığı halde (siyasi yasaklı olduğu için milletvekili seçilememişti) ABD Başkanı ile görüşecekti. Bu, ABD tarihinde görülmemiş bir şeydi ve "gayri-resmi" yapılıyordu. Erdoğan başbakan olduktan sonra da ABD'yi adeta "su yolu" yaptı. Türkiye'de ABD'yi en fazla ziyaret eden parti lideri oldu.

değişikliğini beraberinde getirecektir." (Bkz: TİKB(B) I. Kongre Belgeleri, Yedi veren Yay.)

ABD'nin Ecevit'in başında bulunduğu "uzlaşma hükümeti"ne değil, bir "savaş hükümeti"ne ihtiyacı vardı. 3 Kasım seçimleri, Türkiye'nin savaştaki konumlanışı için kritik bir öneme sahipti. İyice derinleşen ekonomik kriz, 'yönetememe krizi'yle de birleşerek çok yönlü bir hal almıştı. Bu durum işçi ve emekçileri, her an patlamaya hazır bir volkan haline getirmişti. **Kamuoyu araştırmalarında seçmenlerin yüzde 50'sinin hiçbir partiye oy vermeyeceği görülüyordu. Neredeyse tüm partilerin oyu yüzde 10'un altındaydı.**

Böyle bir durumda sandığa gitmek, bu oyuna ortak olmak anlamını taşıyordu. Onun için 3 Kasım seçimlerindeki sloganımız *"Savaşa ve krize oy yok"* şeklinde oldu. Kitlelerin burjuva partilere artan tepkisini gözönüne alarak "sandığa gitme-oy kullanma" çağrısı yaptık.

Bu kritik aşamada egemenler, 3 Kasım seçimleri öncesi *"kime oy verirseniz verin, ama mutlaka oy verin"* diyerek, kitleleri sandığa çağırıyordu. Bu nedenle kitleleri cezbedecek sol söylemleri öne çıkardılar. AKP "3Y" olarak kodladığı *"Yolsuzluk, Yoksulluk, Yasaklar ortadan kalkacak"* diyordu. Düzene "muhalif", "sistem karşıtı" bir görünümle çıktı. "Askeri vesayet" e karşı, "demokrasiden yana"ydı. (**) Üstelik Tayyip Erdoğan, düzenin "gadrine uğramış", belediye başkanlığı elinden alınmış, beş ay hapis yatmış "mağdur" bir liderdi!

Başta Kürt hareketi olmak üzere bazı devrimci yapılar, "ordu statükocu, AKP değişimci" diyerek, AKP'yi olumlayan yazılar yazdılar ve seçimlerden umudunu yitirmiş kitleleri sandığa çağırdılar. Buna karşın seçmenlerin yüzde 25'i hiç bir partiye oy vermedi. Bu oran, kitlelerin düzen partilerinden uzaklaştığını net biçimde ortaya koyuyordu. Aynı şekilde **bir önceki seçimde şoven propagandayla oylarını yükselten DSP ve MHP'nin baraj altında kalması, Demirel'in partisi DYP ile Özal'ın partisi ANAP'ın siyaset sahnesinden silinmesi de, bunun göstergesiydi.** Eğer devrimci-demokrat kurumlar 3 Kasım seçimlerinde kitleleri sandığa çağırmasaydı, oy kullanmayanların oranı daha

*Amerikan istihbaratının önde gelen uzmanlarından Graham Fuller, 2000 yılında -yani 3 Kasım seçimlerinden iki yıl önce- Türkiye hakkında şunları söylüyor: "Kökleri geçmişe dayanan ekonomik kriz, iktidardaki koalisyon partilerinde büyük deprem yaratacak. Fazilet Partisi'nden kopan bir grup ılımlı İslamcı, geniş tabanlı bir siyasi oluşuma gidecek. Bazı etkin siyasetçiler, partilerinden istifa ederek bu yeni oluşuma katılacak. Yeni oluşum kar topu gibi büyüyecek. Türkiye'de yakın gelecekte ılımlı İslamcılar iktidara gelecek. ılımlı İslamcılar yanında İslami söylemlere ters düşmeyen ılımlı sol bir parti de Meclis'e sokulacak." Ve bu söylenenlerin hepsi bir yıl içinde motamot gerçekleşti.

** Burjuva aydınların yaydığı bir klişe vardır; "Türkiye'de sağ partilerin oy oranı yüzde 60, sol partilerin yüzde 40" diye. Bunu da CHP'nin en iyi döneminde en fazla yüzde 40 almış olmasına bağlarlar. Oysa CHP'nin yüzde 40'lara ulaştığı '70'li yıllar, toplumsal hareketin ve devrimci yapıların en güçlü olduğu dönemde ve CHP "toprak işleyen-su kullananın", "Hakça-halkça bir düzen" gibi sloganlarla büyük bir kitle desteğini alabildi. "Sağ" olarak nitelenen gerici, faşist partiler de, halkçı talepleri öne çıkardıkları ölçüde oylarını yükselttiler. Demagojik de olsa bu yola başvurmaları, gerçekte sol potansiyelin ne kadar güçlü olduğunu göstermeye yeter.

yükseklere çıkacak, böylece AKP'nin işbaşına gelişi bu kadar kolay olmayacaktı. En önemlisi AKP'nin gelişine katkı sağlanmamış olunacaktı.

3 Kasım seçimlerinden sonra tıpkı ABD'deki gibi iki partili (AKP ve CHP'den oluşan) meclis kuruldu, birine "iktidar", diğerine "majestelerin muhalefeti" görevi verildi. (Ama bu model tutmadı, kısa sürede meclis yeniden çok partili hale büründü.) Diğer yandan "yeni Osmanlıcılık" adı verilen yayılcı dış politika ile emperyalist savaşa dahil edildi, faşist diktatörlük pekiştirildi. **Daha önemlisi toplumun yapısıyla oynandı; dinci-gericilik yayıldı, tarikatlar palazlandı, yozlaşma ve çürüme derinleşti vb...** (*)

AKP'nin ilk sınavı: Irak işgali

AKP'nin ilk dönemi "takiyye" dedikleri "mış gibi görünme" tutumu içinde geçti. Amaçlarına ulaşmak için "Papaz cübbesi bile giyeceklerini" söylemişlerdi zaten. Erdoğan yasaklı olduğu için Abdullah Gül'ün başkanlığında kurulan ilk AKP hükümetinde, sağ-sol düzen partilerinde yöneticilik yapmış kişiler, "bakan" olarak yer aldılar. Laik kesimlerin tepkisini almamak ve askeri bir müdahaleyle karşılaşmamak için, adımlarını olabildiğince temkinli atıyorlardı. "Devletle, cumhuriyetin kurumlarıyla sorunları olmadığını, kimsenin yaşam tarzına karışmayacaklarını" yineleyip duruyorlardı.

AKP'nin ilk imtihanı Irak işgaliydi. ABD'ye verdiği sözleri yerine getirme zamanı gelmişti. Ama bu hiç de kolay olmayacaktı!

O günlerde dünyada ve ülkemizde savaş karşıtlığı çok güçlüydü. Türkiye'de yüzlerce kurum, devrimci-demokrat aydın ve sanatçının içinde yer aldığı "Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu" kurulmuş, savaş karşıtı eylemler, mitingler yapılmaya başlanmıştı. 15 Şubat 2003 günü ise, tüm dünyada eşzamanlı olarak savaş karşıtı gösteriler düzenlendi ve bu gösterilere milyonlarca insan katıldı.

"1 Mart Tezkeresi" olarak bilinen, Türk ordusunu ABD'ye bağlı bir şekilde Irak'a sokacak olan tezkere, işte bu koşullarda gündeme geldi. **"Koordinasyon" savaş tezkeresinin mecliste oylanacağı 1 Mart günü Ankara'da miting kararı aldı. Ülkenin dört bir yanından yüzbinlerce kişi Ankara'ya aktı.** Bu, ülkemizde o

AKP'nin işbaşına getirildiği 3 Kasım 202 seçimleri, etkisi günümüze dek süren bir kırılma noktasıdır. Egemenler açısından Türkiye'nin savaştaki konumlanışı belirleyecek, ekonomik krizle birleşen 'yönetememe krizi'ni çözecek bir öneme sahipti. İşçi ve emekçiler ise, krize karşı direnişe geçmiş, sokaklara taşmıştı. Bu nedenle kitleleri cezbedecek sol söylemleri öne çıkardılar. AKP, "3Y" olarak kodladığı "Yolsuzluk, Yoksulluk, Yasaklar ortadan kalkacak" diyordu. Düzene "muhalif", "sistem karşıtı" bir görünüm sundu. "Askeri vesayet"e karşı, "demokrasiden yana"ydı! Başta Kürt hareketi olmak üzere bazı devrimci yapılar, "ordu statükocu, AKP değişimci" diyerek, seçimlerden umudunu yitirmiş kitleleri sandığa çağırdılar.

güne dek gerçekleşen en kitlesel savaş karşıtı gösteriydi. Mitingteki yüzbinlerle meclise yürünebilseydi, çok daha güçlü bir baskı kurulacak, Türkiye'nin savaşa müdahil olması daha da zorlaşacaktı. "Koordinasyon" bileşiminde yer alan reformist kesimlerin ağırlığı, bunu engelledi. Fakat yine de 1 Mart Tezkeresi'nin meclisten geçmesine izin verilmemiş oldu.

Erdoğan milletvekillerini tek tek çekip konuşmasına rağmen, bazı AKP'liler de tezkereye "hayır" oyu verdiler. Bunun nedeni, yükselen savaş karşıtlığının AKP tabanını da içine alması ve işgal edilecek Irak'ın "Müslüman" bir ülke olmasıydı. Elbette AKP'nin yeni kurulan bir parti olarak acemiliği, Erdoğan'ın milletvekilleri üzerinde tam hakimiyet kuramamış olmasının rolü de vardı. Ayrıca devletin diğer kurumlarında (başta ordu olmak üzere) ABD dışında emperyalistlerin işbirlikçileri baskındı. Örneğin Ahmet Necdet Sezer halen cumhurbaşkanıydı ve Irak işgaline karşı olduğunu belirtmişti. **Irak işgaline birçok emperyalist ülkenin karşı çıkması, Türkiye'deki işbirlikçilerini de harekete geçirmişti.** Daha sonra klikler arası çatışmanın önemli bir konusu haline gelen 1 Mart Tezkeresi, bu faktörlerin biraraya gelmesiyle reddedildi.

İlk kurulan AKP hükümetinin bir diğer görevi, Erdoğan'ın "siyaset yasağı"nı kaldırmaktı. Gerekli düzenlemeleri iki-üç ay içinde yaptılar; Deniz Baykal yönetimindeki CHP buna destek verdi. Ardından Erdoğan'ın başkanlığını üstlendiği 59. Hükümet kuruldu.

Erdoğan hükümeti, 1 Mart Tezkeresi'nin şokunu telafi edebilmek için tüm gücünü ortaya koydu. Bir yandan ABD'ye fiilen alanlar açıyor, bir yandan da ikinci tezkereyi hazırlayıp bu kez meclisten geçiriyordu. (Ekim 2003) Bunda önemli bir faktör de, 20 Mart 2003'te ABD'nin Irak işgalini başlatmış olmasıydı. Saddam rejimi beklenenin aksine kısa sürede çökmüştü;

fakat Irak halkı direniyordu. ABD, Vietnam'dan sonra "Irak bataklığı"na gömülmüştü.

ABD, Irak'taki başarısızlığını Türkiye'nin verdiği sözleri tutmamasına; bunu da Türk ordusundaki ABD karşıtı komutanlara bağladı. Irak işgali başlamadan hemen önce Milli Güvenlik Kurulu sekreteri olan Tuncer Kılıç, "Rusya, İran gibi bölge ülkeleriyle de ilişkilerimizi geliştirmeliyiz" demişti. Keza eski Genelkurmay Başkanı Hüseyin Kıvrıkoğlu görev süresi boyunca ABD'ye hiç gitmemiş, buna karşın Çin ve Rusya'yı ziyaret etmişti. **Sadece ordu içinde değil, yargı ve bürokraside de ABD-AB blokuna karşı Rusya-Çin blokunu savunan kesimler vardı. Ve ABD, bu kesimlere karşı büyük bir saldırı hazırlığı içindeydi.**

Bunun ilk adımı 2003 Temmuz'un-da atıldı; Irak-Süleymaniye'de bulunan Türk özel timine ait üsse baskın yapıldı, subayların kafasına çuval geçirerek esir alındı. Diplomatik girişimlere rağmen bu subaylar günlerce gözaltında tutuldu. Bununla da kalmadı, çeşitli ekonomik yaptırımlar ve siyasi baskılar gündeme geldi.

Oysa **AKP, 1 Mart Tezkeresi'nin reddedilmesine rağmen ABD'yle gizli anlaşmalar yaparak isteklerini yerine getirmişti. Mesela İncirlik Üssü'nü 2004 başından itibaren "anti-terör üssü" adı altında "transit üs" haline getirmiş ve oradan kalkan uçaklar Irak'a bombalar yağdırmıştı.** Ayrıca İskenderun Limanı'nda bekleyen ABD askeri gemisinden, izinsiz biçimde mühimmat ve asker indirilmiş ve karayoluyla Irak'a geçirilmişti. Ama bunlar ABD'ye yetmiyordu. Ortadoğu'daki savaşı kazanabilmesi için, engel olanları temizlemesi ve işbirlikçilerinin elini güçlendirmesi gerekiyordu. Bu dürtüyle "Ergenekon" adıyla bilinen büyük tasfiye hareketini başlattı.

Gelecek sayıda:

AKP'nin darbelerle güçlenmesi

* 3 Kasım seçimleri, egemenler açısından ne kadar özgün ve önemli ise, Türkiye devrimci hareketi açısından da bir o kadar önemliydi. Ne var ki, birçok devrimci örgüt, 3 Kasım'ın farkını anlamamış, yanlış taktikler izlemiştir. Taktiksel görülen farklılıkların altında, devlet, demokrasi, devrim, emperyalizm gibi temel kavramların çarpıtılması ve parlamentarizmin körüklenmesi vardı. Bunlar o tarihlerde çıkan yayın organlarımızda ideolojik mücadelenin konusu oldu. Konuyla ilgili ayrıntılı bilgi edinmek isteyenler Yediveren Yayınları tarafından çıkarılan "Savaş hazırlıklarında bir dönemeç: 3 Kasım Seçimleri" kitabından yararlanabilirler.

“Metal fırtınası”ni unutma, UNUTTURMA!

*Onlar ki toprakta karınca,
suda balık,
havada kuş kadar
çokturlar;
korkak,
cesur,
câhil,
hakîm
ve çocukturlar
ve kahreden
yaratan ki onlardır,
destanımızda yalnız onların maceraları vardır.*